Katherine Roberts

CELE ȘAPTE MINUNI

2

ÎNTÎMPLĂRI DIN BABILON

Întâmplări din Babilon

Al doilea volum al seriei CELE ŞAPTE MINUNI

Traducere din limba engleză Fabiola Popa

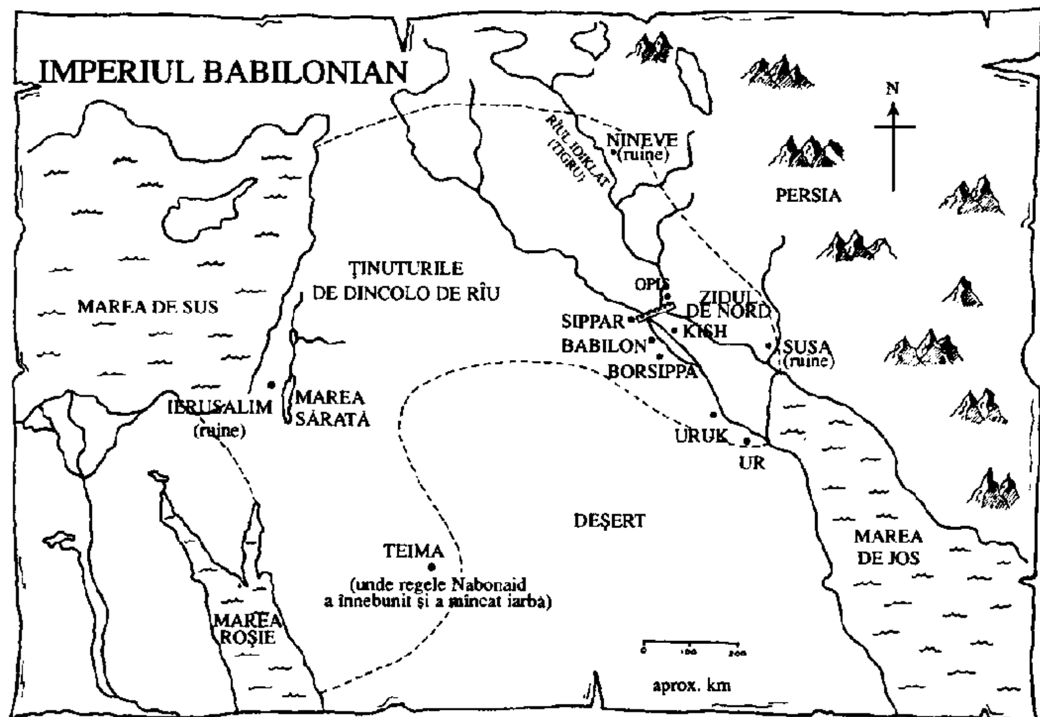
Editura RAO

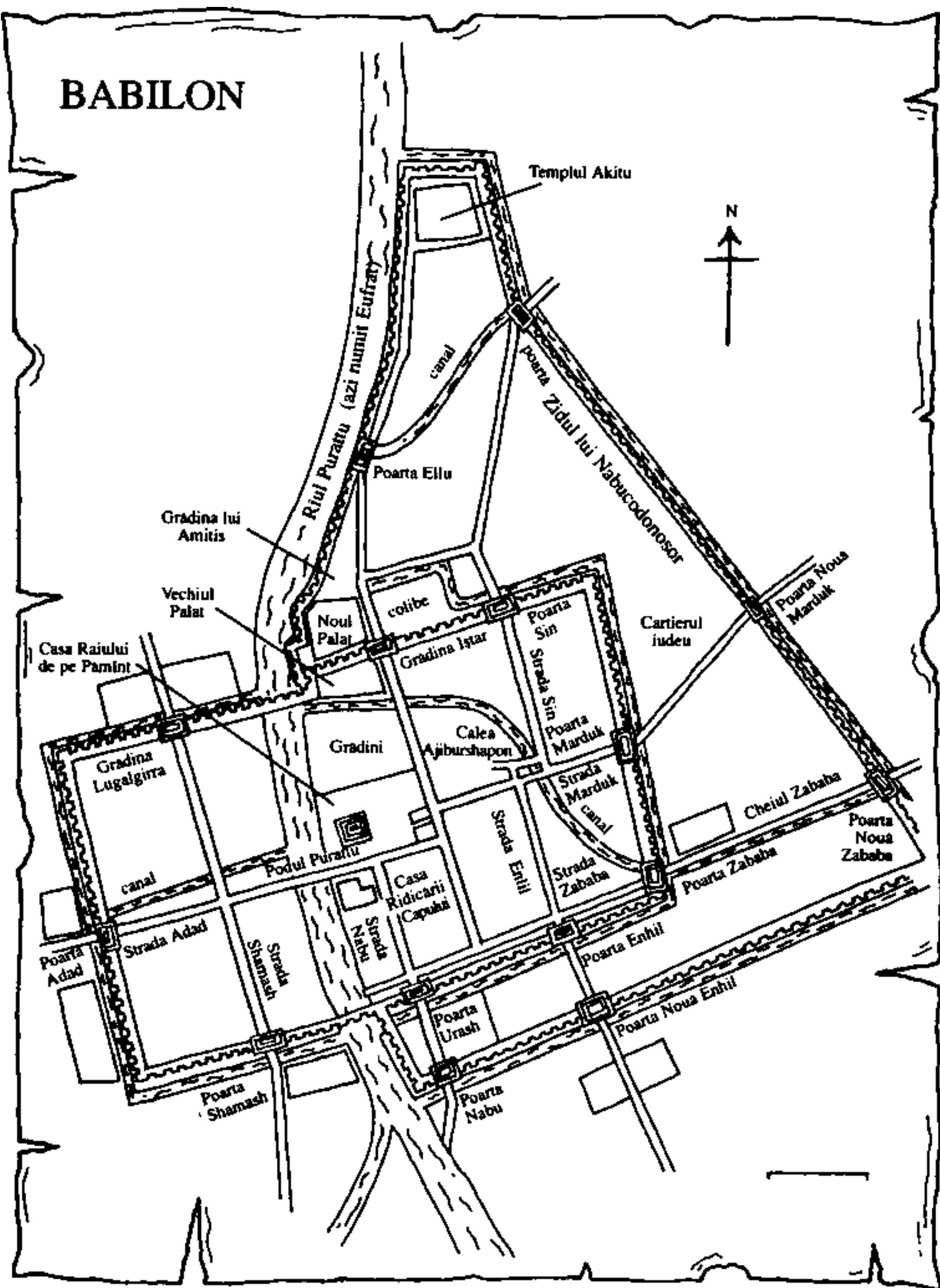
The Babylon Game
2005

Katherine Roberts s-a născut la Torquay, Marea Britanie, în 1962 şi şi-a petrecut copilăria în oraşul Devon din Cornwal. A absolvit ca şefa de promoţie Facultatea de Matematică din cadrul Universităţii Bath.

De atunci a lucrat în domeniul informatic, al curselor hipice şi într-un magazin de animale. A publicat prima carte în 1999, *Song Quest,* considerată o remarcabilă nuvelă pentru copii (Premiul The Branford Boase).

IMPERIUL BABILONIAN
N
MAREA DE SUS
ŢINUTURILE
DE DINCOLO DE RÎU
RÎUL IDIKLAT
(TIGRU)
NINEVE
(ruine)
PERSIA
OPIS
ZIDUL
DE NORD
SIPPAR
KISH
BABILON
SUSA
(ruine)
BORSIPPA
IERUSALIM
(ruine)
MAREA
SĂRATĂ
URUK
UR
DEŞERT
MAREA
DE JOS
TEIMA
(unde regele Nabonaid
a înnebunit şi a mîncat iarbă)
MAREA
ROŞIE
aprox. km

BABILON
Templul Akitu
N
Riul Purattu (azi numit Eufrat)
canal
poarta
Zidul lui Nabucodonosor
Poarta Ellu
Gradina lui Amitis
Vechiul Palat
Casa Raiului de pe Pamint
Noul Palat
colibe
Poarta Sin
Strada Sin
Gradina Iştar
Cartierul iudeu
Poarta Noua Marduk
Gradini
Calea Ajiburshapon
Poarta Marduk
Strada Marduk
Gradina Lugalgirra
Cheiul Zababa
canal
Podul Purattu
Strada Enlil
Strada Zababa
Poarta Noua Zababa
Poarta Zababa
Casa Ridicarii Capului
Strada Nabu
Strada Adad
Strada Shamash
Poarta Adad
Poarta Enlil
Poarta Urash
Poarta Noua Enlil
Poarta Shamash
Poarta Nabu

GHICITOAREA DE PE PECETEA PRINŢESEI AMITIS

O grădină cu o fundaţie precum raiul,
O scară pe care Shamash şi Sin
se plimbă mână în mână,
O poartă acoperită cu piele
ca o tobă de aramă,
Binecuvântatul lui Marduk a deschis-o,
Darul lui Iştar a ieşit din ea.

ECHIPA CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

26 ululu

Maestru *de Joc*

ANDULLI - familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI - fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior

SIMEON - fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior

***HILLALUM* -** fiu de fermier, provincie

MUNA - fiica astrologului, oraşul exterior

IKKUPI - fiul lui Zerim, oraşul interior

Rezervă

LABINSIN - cel mai bun prieten al lui Ikuppi, oraşul interior

Capitolul 1

SIRUŞII

Când pun la cale ceva, fie să mi se îndeplinească vrerea!

Să-şi târască prietenul prin jumătate de Babilon în mijlocul nopţii era o adevărată prostie, şi Tiamat ştia bine asta. Dacă erau prinşi, dădeau de mare necaz. Dar trebuia să ajungă în Echipa Celor Douăzeci de Careuri şi, înainte să fie de acord să o ajute, Simeon a vrut să ştie de ce unei persoane care nu avea mai deloc talent pentru joc îi păsa de astfel de lucruri. Dar pentru Simeon nu era de-ajuns să-i spui. Trebuia să vadă cu ochii lui.

Aşteptase o noapte norocoasă ca să-l ducă la faţa locului, deşi nu era sigură că norocul nu-i va părăsi dacă doar unul dintre ei credea în el. Potrivindu-şi pe umăr cureaua punguţei de piele, îşi şterse mâinile transpirate pe veşminte şi aruncă o privire înapoi să se asigure că prietenul ei o urma. Pe străzile luminate doar de stele şi străjuite de construcţiile cu turnuri înalte, Simeon se mişca precum o stafie mică, întunecată.

Când o ajunse din urmă, faţa i se lumină într-un zâmbet.

— Ia spune, unde este acest mare secret al tău?

Tiamat se încruntă.

— În grădina prinţesei, ţi-am mai spus. Ssst! Uite straja!

Simeon înlemni, măsurând cu privirea zidul dublu care separa oraşul interior de cel exterior. Erau aproape de Poarta Sân. Ca de obicei la ora aceea din noapte, porţile erau bine închise cu drugi de bronz. Apa din şanţ era unsuroasă şi plină de gunoaiele pe care le aruncaseră acolo cei din oraşul exterior. Ţinându-se de nas, aşteptară ca zgomotul făcut de sandalele unui soldat care patrula să se stingă în depărtare. Apoi Tiamat îl apucă pe Simeon de mână, traversară strada Sân, luminată de torţe, şi se cufundară în întuneric pe străjile mărginaşe.

Respiră adânc. Inima îi bătea mult mai tare decât atunci când făcuse acest drum singură. Se simţea vinovată că îşi punea prietenul în pericol.

— Eşti sigur că vrei să vii? îi şopti ea.

Băiatul zâmbi. Era mai liniştit, acum că nu se mai aflau pe strada cea puternic luminată.

— De-abia aştept să văd ce e atât de important încât eşti în stare să rişti să înfrunţi mânia maestrului Andulli.

Fetei îi reveni curajul.

— Nu îţi cer să mă bagi în echipă ca să joc, zise ea, conducându-l fără nici o ezitare prin labirintul de străduţe. Doar ca rezervă. Doar ca să pot intra în palat cu tine.

Băiatul îi aruncă o privire nedumerită.

— Şi ce se întâmplă dacă se îmbolnăveşte cineva şi avem nevoie de jucătorul de rezervă?

— Aşa ceva nu o să se întâmple. Nu o să se îmbolnăvească nimeni.

— De unde ştii tu?

Tiamat scoase un oftat.

— Te rog, Simeon. Nu-ţi cer decât să pierzi de câteva ori atunci când joci împotriva mea pentru ca maestrul Andulli să creadă că sunt îndeajuns de bună pentru o rezervă. Nu-ţi fie teamă, nimeni nu va spune despre tine că nu eşti bun de nimic. O să poţi să-i baţi ca de obicei.

Simeon se strâmbă.

— Nu pe toţi.

— Ştii ce vreau să zic! întări fata. Dacă nu ai de gând să mă ajuţi, nu are rost să vii mai departe. O să mă gândesc la un alt mod de a intra.

Doar că asta era imposibil de realizat. Între palat şi oraş se aflau patru ziduri groase şi înalte şi mai multe şanţuri. Fiecare turn de pază era ticsit cu soldaţii regelui Nabonaid, mai îngrijorat ca niciodată de zvonul cum că armata perşilor cucerise Opisul şi făcuse o spărtură în Zidul de Nord. Şi chiar dacă ar fi reuşit să intre singură, ce ar fi rezolvat? Important era să poată ieşi iar.

Simeon îi atinse braţul. Degetele lui erau reci.

— Voi face tot posibilul să te ajut, ştii bine. Voiam doar să ştiu de ce eşti atât de hotărâtă să intri în echipă. Poate găsim o altă cale, mai bună.

Tiamat îi aruncă un zâmbet poznaş. Simeon nu se va schimba niciodată. Cei de la club îl tachinau pentru faptul că întotdeauna lua în consideraţie toate consecinţele posibile înainte să facă vreo mişcare.

— Nu există o cale mai bună, răspunse ea. O să înţelegi asta când o să vezi ce am găsit.

— Ce ai găsit? întrebă Simeon, ridicând o sprânceană.

— Ce am găsit, zise ea cu hotărâre, luându-l de mână din nou. Haide!

Pe măsură ce se apropiau de Calea Ajibursharpu, Simeon se cufundă din nou în tăcere. Această stradă, o veche intrare în Babilon, era străjuită de ziduri înalte şi albastre care o izolau de restul oraşului. Separa grădinile şi clădirile Noului Palat construite pe malul râului de cartierele obişnuite de la periferie, unde locuiau Tiamat şi Simeon. Dacă ar fost prinşi pe-aici, ar fi fost traşi la răspundere. Simeon stătu de şase în timp ce Tiamat deschise fără zgomot portiţa de acces din zid.

Se uită în susul şi în josul străzii luminată de stele, iar inima începu să-i bată iar cu putere. Leii în mărime naturală înşiraţi de-a lungul zidurilor albastre păreau aproape vii. Aşteptară până când o altă strajă care patrula trecu de ei şi apoi se căţărară pe suprafaţa pavată a Căii şi săriră în partea cealaltă. Tiamat deschise pe bâjbâite a doua poartă, iar Simeon, care venea în goană în urma ei, se împiedică şi o trânti într-un tufiş.

— Uşor! zise şi se ridică dintre ierburi chicotind. Nu sunt lei adevăraţi.

Băiatul privi înapoi, clipind des.

— Ştiu. Am auzit vorbindu-se despre ei, dar nu am crezut că par atât de reali.

Tiamat închise poarta care dădea spre stradă şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Să nu-mi zici că nu te-ai furişat niciodată până acum să te uiţi la ei?!

Simeon se înroşi.

— Iudeii nu au voie să intre pe Calea Ajibursharpu.

— Of, Simeon, chicoti ea din nou. Dacă oamenii nu ar face diverse lucruri numai pentru că nu au voie să le facă, nu ar mai vedea nimic interesant. Nici în grădina prinţesei nu ai voie, ai uitat?

Băiatul privi în jur la vegetaţia luxuriantă, scrutând întunericul cu privirea.

— Pentru tine e altceva. Deci unde e marele tău secret?

— Pe aici.

Frunze poleite de lumina stelelor şi miresme minunate îi înconjurară în drumul lor spre terasele năpădite de ierburi. Apa picura fără încetare din sistemul de irigaţie, acum lăsat în paragină. Ramuri se încolăceau deasupra capetelor lor formând bolţi de verdeaţa, poteci secrete până la care nu răzbăteau zgomotele oraşului, iar mulţimile nu ajungeau niciodată.

Tiamat urcă scările două câte două şi se opri sus ca să-l aştepte pe Simeon.

— Așteaptă-mă aici.

Dădu la o parte o tufă de iasomie cu miros dulce şi puternic şi se afundă în întunericul de dincolo de ea.

Simeon o văzu cum pipăia pământul din jurul bazinul de piatră crăpat. Inima îi tresăltă de bucurie când dădu de micul cilindru ascuns în acel loc. Deşi nimeni nu venea niciodată acolo, întotdeauna se aştepta să nu-l mai găsească.

— Tia? şopti Simeon îngrijorat. Mai eşti acolo?

Fata scoase cilindrul din ascunzătoarea lui şi sări înapoi de unde venise, făcându-l pe Simeon să tresară.

Privi curios la obiectul pe care fata îl ţinea în mână.

— Despre asta era vorba? Arată-mi!

Tiamat ridică cilindrul înspre lumina stelelor. Era mare cât palma ei, albastru şi misterios. Piatra fusese gravată cu un şir de litere micuţe şi cu o imagine în care se distingeau copaci crescuţi sub simbolul soarelui, al lunii şi al stelelor. Sub acestea se afla un triunghi ieşit în relief şi înăuntrul triunghiului se vedea o siluetă înveşmântată în haine largi şi lungi care întindea mâna către o creatură ciudată. Răsturnă cilindrul şi i-l arătă lui Simeon.

— Ce crezi că e asta?

Simeon păru cam dezamăgit.

— E doar un sigiliu vechi.
— Ştiu. Tocmai asta e interesant.
Arătă din nou spre imagine.
— Parcă ar fi ziguratul pe care ar creşte copaci. Şi ce? Poate că preoţii lui Marduk vor să se apuce de grădinărit.
Tiamat de-abia se abţinu să nu-l înghiontească.
— Sub zigurat. Creatura asta, n-o recunoşti?
— Parcă ar fi un dragon.
Simeon se încruntă.
— Nu înţeleg. De ce trebuie să intri în palat dacă secretul se află aici? Aici ai voie să vii ori de câte ori vrei. Unde ai găsit asta?
Tiamat îşi muşcă buza de jos şi atinse gravura.
— În fântână, mai de mult. Credeam că e o imagine obişnuită, ca acelea de pe Poarta Iştar, dar săptămâna trecută i-am văzut… îşi ridică privirea spre terasele care se înălţau deasupra zidul oraşului lui Nabucodonosor şi respiră adânc… Pe ei.
Simeon părea că nu înţelege.
— Pe cei adevăraţi, adăugă Tiamat, arătând înspre creatura gravată pe cilindru.
— Adevăraţii ce?
— Pe adevăraţii siruşi – dragonii adevăraţi.
Băiatul se holbă la ea ca şi cum ar fi fost la fel de nebună ca bătrânul rege. Apoi zâmbi.
— Acum îţi baţi joc de mine.
— Ba nu, i-am văzut! Aleargă printre pereţii dubli ai zidului interior şi sunt hămesiţi de foame, Simeon!
Sunt lăsaţi afară doar noaptea. Eu le-am tot adus mâncare, dar nu mănâncă niciodată. De asta trebuie să intru în palat. Trebuie să aflu unde sunt ţinuţi siruşii şi ce mănâncă, astfel îi voi putea ajuta.
Simeon dădu din cap.
— Tu şi animalele tale! Să hrăneşti câini vagabonzi şi porci e una, Tia, dar ceea ce se află între zidurile astea aparţine regelui.
Ochii lui cei negri trădau seriozitatea.
— Eşti sigură că n-ai văzut vreo capră sau ceva asemănător?

— Crede-mă că aş recunoaşte o capră, dacă aş vedea vreuna! Aceste animale sunt siruşi. Se zice că sunt creaturile lui Marduk, nu-i aşa? Probabil că străjile le lasă afară pentru că vin perşii.

Simeon continua să clatine din cap. Tiamat oftă. Trebuia să-şi fi dat seama că nu o va crede.

— Bine, hotărî ea O să-ţi dovedesc că am dreptate.

Lăsă cilindrul să lunece în punguţa de piele, peste resturile aduse pentru siruşi, şi o luă înainte, pe trepte. Simeon o urma în tăcere, păstrându-şi energia pentru suiş. Când ieşiră de sub adăpostul frunzişului, un cer înstelat se lărgi sub privirile lor. Amândoi gâfâiau de oboseală, iar în păr aveau aninate rămurele, şi tunicile erau umede de transpiraţie. Tiamat simţea că i se învârte capul din cauza înălţimii şi a priveliştii. Lângă ea, Simeon fluiera încetişor. Erau acum la acelaşi nivel cu crenelurile Zidului lui Nabucodonosor. Câmpia se întindea la picioarele lor, brăzdată de canale argintii, şerpuitoare. Spaţiul gol dintre cea mai înaltă terasă şi zid fusese umplut cu frânghii şi vase folosite la aducerea apei din râu.

Simeon se uită în jos plin de mirare.

Tiamat îl trase înapoi şi îi arătă crenelurile dintre cele două turnuri de pază dinaintea lor.

— Străjerii nu se obosesc să patruleze până la capătul turnului, şopti ea Dacă ne drămuim bine timpul, putem ajunge în partea cealaltă înainte să ne vadă cineva. Ramura aceea se întinde dincolo de zid. Distanţa e mare, aşa că nu te uita în jos. Mă duc eu prima şi îţi fac cu mâna când poţi să vii şi tu. Bine?

Simeon privi cu îndoială ramura, în timp ce fata îşi începu traversarea Pentru o clipă, în timp ce atârna cu capul în jos deasupra hăului ameţitor, cu picioarele încolăcite în jurul ramurii, cu punguţa atârnându-i peste umeri, Tiamat se întrebă dacă o să o urmeze. Dar când ateriză în siguranţă pe crenelurile late şi îi făcu semn cu mâna, băiatul se încolăci ca un şarpe pe ramură şi ajunse cu bine în partea cealaltă. Tovarăşa lui îşi duse un deget la buze. Pitulaţi sub nivelul parapetului, o luară la fugă şi dădură colţul Noului Palat acolo unde Zidul lui Nabucodonosor se intersecta cu zidul interior. Rămaseră chirciţi în umbră, respirând greu şi ascultând zgomotul făcut de sandalele soldaţilor. Când fu sigură că nu mai era nici urmă de strajă prin

preajmă, Tiamat se târî pe burtă între două creneluri şi arătă înspre perdeaua de praf dintre cele două ziduri.

— Uite!

Simeon se lungi lângă ea şi încerca să zărească ceva

— Nu văd nimic!

Golul dintre cele două ziduri era întunecat, dar mirosul de neconfundat al siruşilor – jumătate leu, jumătate şarpe – era puternic.

— Probabil se află în cealaltă parte a oraşului, zise Tiamat, dezamăgită. Va trebui să aşteptăm.

Simeon zâmbi.

— Hai, Tia, recunoaşte. Ai inventat toată povestea asta cu dragonii. Nu credeai că o să vin cu tine altfel. Se târî înapoi la adăpost şi o măsură din cap până în picioare. Uite ce e. Dacă ţii atât de mult să intri în echipă, de ce nu mă laşi să-ţi dau câteva lecţii de strategie? O să-ţi îmbunătăţeşti repede jocul şi poate maestrul Andulli se va gândi şi la tine anul viitor.

— Anul viitor va fi prea târziu!

Tiamat îşi puse un picior peste parapet.

Ochii lui Simeon se măriră de îngrijorare.

— Ce faci?

— Nu se vede? Mă duc jos să-i aduc.

— Acolo jos? în glas i se citea teama pentru soarta ei. Nu se poate! Dacă te văd străjile, o să creadă că eşti vreun persan şi o să tragă în tine cu săgeţile!

Inima lui Tiamat bătea nebuneşte, iar palmele i se umeziseră din nou. Dar acum că începuse, nu mai putea da înapoi; ar fi însemnat să se recunoască înfiinţa şi umilită. Nu era prima oară când vedea treptele cioplite stângaci acolo unde se îmbinau cele două ziduri, dar dacă Simeon nu ar fi provocat-o cu neîncrederea lui, nu ar fi avut niciodată curajul să se aventureze în a le coborâ.

Simeon încercă să o convingă să renunţe şi îi promise că o va ajuta să intre în echipă, fie că existau dragoni, fie că nu. Fără să-l bage în seamă, căută prima treaptă cu vârful piciorului. Nu era atât de netedă şi de mare cum îşi închipuise, dar următoarea nu se afla prea departe, şi cele două ziduri care o înconjurau o

făceau să se simtă în siguranţă. Sprijinindu-se de piatra rece, îşi continuă drumul în jos spre întuneric.

— Nu fi proastă, Tia! Te cred. Vino înapoi!

Glasul lui Simeon era gâtuit de frică. Fata se opri.

Capul băiatului se profila în lumina stelelor, părul îi cădea de-a lungul obrajilor traşi. Îi făcu cu mâna, chinuindu-se să-i zâmbească.

— Nu îţi face griji. Sunt în siguranţă.

— Dacă nu urci înapoi imediat, o să chem paza!

Tiamat se opri. Privirea pe care i-o aruncă Simeon îi spuse că va face exact ceea ce i-a zis, în ciuda problemelor pe care le-ar avea amândoi.

— Nu stau mult. Tu ai grijă la străji!

Pe măsură ce cobora, mirosul devenea din ce în ce mai puternic. Crenelurile se înălţau ameninţătoare deasupra ei, părând mult mai mari şi mai groase decât văzute din străzile oraşului exterior. Straturile de cărămidă aflate mai jos se năruiau. Mai avea cam un sfert din coborâș, când piciorul îi alunecă, iar Simeon şuieră:

— Fii atentă!

Fata îşi înfipse unghiile în treptele de piatră, cu inima bătând puternic şi abia respirând. Când ridică ochii, îl văzu pe Simeon arătând cu degetul dincolo de ea. Găsi un loc stabil pe care să-şi pună piciorul şi întoarse capul.

Un curent de aer stârni praful între cele două ziduri. Mirosul se accentuă. Apoi creaturile apărură de după colţ, alergând iute, cu spinările lăsate, cu mişcări de şopârlă, cu gâturile întinse şi acoperite de solzi şi cozi lungi întinse înapoi pentru echilibru. Şase siruşi, de mărimea unor cămile, se aflau mai aproape de ea ca niciodată.

Lui Tiamat îi tresări inima de bucurie. Ţinându-se de zid cu mâna dreaptă, căută în punguţă şi scoase încet o rodie pe jumătate stricată.

Cornul celui care conducea haita străluci când acesta se ridică pe labele din spate. O limbă bifurcată biciui aerul, gustându-l. Labele din faţă, ca de leu, atârnau nemişcate. Tiamat se afla îndeajuns de aproape ca să poată vedea fiecare coastă a corpului înfometat şi fiecare vertebră puternică a gâtului. Privind

în ochii animalului, uită de pericolul în care se afla, uită de Simeon care o aştepta deasupra, uită de toate cu excepţia creaturilor închise dedesubt.

Mai coborî două trepte bâjbâind şi se lipi de zid, întinzând rodia, murind de dorinţa să atingă botul moale al dragonului. Nu coborâse îndeajuns. Dar pe când îşi lua inima în dinţi ca să coboare încă o treaptă, animalul îşi înălţă puţin capul, iar limba lui îi depuse un sărut răcoros pe vârful degetelor.

Fata îşi ţinu respiraţia. Simţea că era pe cale să se întâmple ceva minunat, ca înaintea nopţii unui mare festival. Limba dragonului pipăia rodia. Foarte încet, botul i se apropie de fructul copt…

Un strigăt venit de pe zid rupse vraja. Tocmai când siruşul era gata să apuce rodia, se auziră paşi ropotind deasupra şi voci groase spintecară noaptea. Un şir de capete se iţiră de după parapet. Coifuri şi suliţe străluciră în întuneric.

— Sunt perşii? strigau ei. Pe ei! La moarte cu barbarii!

Capul lui Simeon dispăruse. Patrula de pe Zidul lui Nabucodonosor, alertată de strigăte, venise la îmbinarea dintre cele două ziduri şi cele două grupuri de străjeri îşi aruncau întrebări unul altuia peste hău. Zgomotele speriară dragonii. Animalul aflat aproape de Tiamat respinse rodia şi scoase un şuierat de furie, agitându-şi labele în aer. Fata se chinui să suie treptele şi câteva clipe mai târziu o labă mare scormoni prin cărămida care se năruia la picioarele ei. Ceilalţi dragoni se repeziră şi ei înspre ziduri, încerc în zadar să ajungă la oamenii aflaţi sus.

Tiamat aruncă o privire furioasă străjilor, prea supărată ca să îi mai fie frică.

— Plecaţi! Nu vedeţi că îi speriaţi?

Când îi auziră vocea, bărbaţii priviră alarmaţi în jos şi îşi ridicară suliţele, căutând o ţintă în întuneric. Unul dintre ei înjură:

— La naiba! E un copil acolo jos!

Ceilalţi se holbau la Tiamat, neputând să-şi creadă ochilor.

— Cum a ajuns până acolo? A căzut? E rănit?

Păreau mai mult uimiţi decât furioşi. Apoi o voce puternică bubui:

— Treci înapoi imediat, copil tâmpit!

Şi brusc se treziră cu toţii la realitate.

Tiamat privi în jos, întrebându-se dacă ar fi putut să scape luând-o la fugă. Dar siruşii, înnebuniţi de mirosul de om, tot continuau să şuiere şi să zgârie zidul cu ghearele. Se gândi că ar fi putut să o rănească, fără să vrea. În plus, mai era şi Simeon.

Resemnată, urcă înapoi pe scările şubrede. Când ajunse sus, tunica era lipită de spate din cauza transpiraţiei şi fata tremura de frică – aceasta o cuprinsese cu întârziere.

Fu ajutată să urce pe parapet de nişte mâini puternice. Bărbaţii clătinară din cap. Fata îşi dădu capul pe spate şi îşi îndreptă spatele. Unul dintre soldaţi o ţinea strâns de braţ. Simeon se afla şi el alături, ţinut de un alt soldat. Era palid, dar îi aruncă un zâmbet de uşurare când văzu că era întreagă. Şi unele dintre străji zâmbeau.

— Nu-i nimic de râs aici! se răsti bărbatul care îi poruncise lui Tiamat să urce. Cu mâinile în şolduri, se uita încruntat la cei doi copii. Părul şi barba lui erau ondulate şi date cu ulei şi purta o haină lungă, albastră, de căpitan. Privirea-i aspră zăbovi asupra lui Tiamat.

— Pentru numele lui Marduk, ce făceai acolo jos? Eşti foarte norocoasă că încă trăieşti, Ochi-Verzi.

Tiamat se posomorâ. Lumea se lua mereu de ea, ca şi cum nu ar mai fi văzut pe nimeni cu ochi verzi până atunci. Încetă să mai tremure, în schimb o cuprinse frica pentru soarta prietenului ei.

— Lăsați-l pe Simeon să plece. El nu a făcut nimic. A fost vina mea. Eu l-am făcut să vină.

— Ba nu… începu Simeon, dar căpitanul îl întrerupse, ridicând o mână.

— Intrarea în oraşul interior fără permisiune este un delict grav, spuse el, tot încruntat. V-aş putea aresta pe amândoi ca spioni perşi, şi pe părinţii voştri.

Simeon se făcu şi mai palid.

Dar una dintre străji, care se uitase mai atent la Tiamat, spuse:

— O cunosc pe fata aceasta, domnule. Este fiica parfumeriţei. Vine adesea în vechea grădină a prinţesei pentru a aduna plante. Asta făceai acolo jos, fetiţo?

Tiamat începu să respire mai uşor, întrezărind o portiţă de scăpare.

— Da! Doamna Nanname m-a trimis să culeg nişte ierburi care trebuie strânse într-o noapte fără lună şi Simeon a venit ca să, să... mă ajute. Pentru că sunt atât de grele! încheie ea cu voce stinsă.

Căpitanul se întoarse încruntat către ea.

— Şi aveai de gând să petreci atât de mult timp la adunat de flori că ţi-ai adus şi merinde pentru un picnic?

Cerceta din priviri punguţa de piele, pe care nu apucase să o arunce. Tiamat îşi aduse aminte de pecete, dar era prea târziu. Scutură uşor punguţa şi petecea căzu la fund. Dar căpitanul nu părea interesat să scotocească printre fructele prea coapte şi legumele aproape stricate pe care le adunase în timpul zilei din grămezile de gunoi din oraşul exterior.

— Minciunile nu te vor ajuta la nimic, Ochi-Verzi, spuse el. Ce căutai pe zid?

Tiamat se hotărî să spună adevărul.

— Le-am dus siruşilor ceva de mâncare. Sunt atât de înfometaţi! E o cruzime să-i ţineţi acolo în întuneric.

Buzele căpitanului se strânseră.

— Nu, zău? Oi fi ştiind tu mai bine decât consilierii împăratului! Siruşii sunt nişte creaturi periculoase. Există un motiv întemeiat pentru care sunt ţinuţi în întuneric.

— Nu sunt periculoşi! Voi i-aţi speriat Eu aproape că...

— Puteau să te otrăvească. Iar pe mine era să mă bagi în bucluc pentru că un copil era cât pe ce să moară în timpul gărzii mele.

Zâmbetul comandantului dispăru când se întoarse şi le vorbi oamenilor săi:

— Escortaţi-i pe aceşti doi copii la casele lor şi spuneţi-le părinţilor unde au fost prinşi. Avertizaţi-o pe doamna Nanname că, dacă pe viitor ea sau fiica ei vor abuza de privilegiile pe care le au, nu i se va mai permite să folosească ierburi din grădina Amitis. Spuneţi-le iudeilor că, dacă fiul lor va fi găsit pe ziduri,

vor fi daţi afară din casă, li se vor confisca bunurile şi vor fi goniţi din oraş la cules de stuf în mlaştini. Vreau ca numele acestor copii să fie trecute pe Lista Primilor Delincvenţi, ca exemplu pentru prietenii lor. Nu trebuie să mai existe acest gen de farse!

Împunse cu degetul spre zidul de la picioarele lor şi se întoarse spre Tiamat şi Simeon.

— Dacă perşii ar fi atacat oraşul în timp ce noi pierdeam vremea salvându-vă pe voi? Regele şi fiul lui cel leneş şi răsfăţat cred că ne putem bizui pe zidurile astea ca să ne apere de duşmani, dar de data asta avem nevoie de ceva mai mult decât cărămizi şi bitum. Băgaţi la cap ce spun!

Bărbaţii se foiră pe loc şi evitară privirea căpitanului lor, de parcă ar mai fi auzit aceste vorbe şi înainte. Tiamat şi Simeon se uitară unul la altul disperaţi, pe când străjile îşi îndreptau coifurile. Niciunul nu scoase o vorbă în timpul escortei pe străzile întunecate ale oraşului exterior. Tiamat îşi făcea griji în legătură cu mâna ei, simţind o furnicătura uşoară acolo unde o atinsese siruşul, în timp ce Simeon mergea cu capul plecat şi cu faţa acoperită de părul lung.

De ce fusese atât de proastă încât să-l ia cu ea pe zid? Acum nu o să mai fie de acord să o ajute.

Capitolul 2

PECETEA REGALĂ

Fie ca inima-ţi înfuriată să-şi găsească pacea!

Tiamat se aşteptase să fie pedepsită. Nanname era de multe ori mai strictă cu fiica ei adoptivă decât erau celelalte mame din oraşul exterior cu copiii lor. Dar trecuse deja o săptămână întreagă de când străjile ciocăniseră la uşa parfumeriţei în mijlocul nopţii şi îi aduseseră înapoi copila cu păr răvăşit.

În noaptea aceea avusese parte de o privire aspră şi fusese trimisă la culcare fără să i se dea cina. Dimineaţa, Tiamat a trebuit să îndure morala pe care o prevăzuse. Apoi a trebuit să urce în laborator, unde Nanname i-a dat de lucru întruna. Nu i s-a dat voie să iasă din casă nici măcar o dată, nici măcar să împrospăteze rezerva de ierburi şi de petale. Când Simeon a venit în vizită să o întrebe de ce nu mai trecuse pe la Clubul Celor Douăzeci de Careuri, nu a avut voie să stea de vorbă cu el.

Camera plină de aburi, cu o singură fereastră cu zăbrele, începea să arate ca o închisoare. Nanname stătea ca de obicei pe taburetul ei înalt, cu cârja sprijinită de bancă. Smulgea tăcută petalele unor trandafiri albi, ridicând privirea doar ca să-i spună lui Tiamat să amestece mai repede sau să aibă grijă să nu spargă vreun tub de sticlă. Tiamat nu mai putea suporta. Deschise gura de câteva ori, dar nu putu să rostească nimic când expresia lui Nanname o avertiză că nu va obţine nimic scuzându-se. Aruncă încă un pumn de petale în cazan şi amestecă totul cu putere. Aburul îi făceau ochii să lăcrimeze.

Afară soarele strălucea, iar cerul era limpede, de un albastru netulburat. Râsetele şi strigătele târgoveţilor se auzeau din piaţă până la Cheiul Zababa. Tiamat îşi încleştă pumnul pe băţul cu care amesteca. Partea care intra în cazan era de sticlă, dar mânerul era de lemn de cedru. Nu avea voie să lase mânerul să intre în contact cu lichidul pentru că parfumul putea să capete

impurităţi, dar de data asta nu-i păsa. Se uita cu jind la uşa deschisă, iar în imaginaţia ei vedea siruşi în aburii care se ridicau din cazan. O lacrimă de ciudă i se scurse pe obraz, iar pe degetele de la mâna stângă simţi din nou una dintre acele furnicături ciudate. Înainte de a mai putea face ceva, băţul îi lunecă printre degete.

— Fii atentă!

Mâna lui Nanname se întinse peste bancă şi prinse băţul înainte ca acesta să dispară în lichidul fierbinte.

— Ce e cu tine astăzi? Nu te-ai concentrat deloc de când te-ai sculat.

Tiamat îşi frecă degetele pe furiş. De sub basmaua lui Nanname scăpaseră câteva bucle transpirate, vârstate cu argintiu. Parfumeriţa nu era tânără, dar era încă suplă, pentru că nu se căsătorise şi nici nu avusese copii. Uneori Tiamat se gândea la ea ca la o soră mai mare, nu ca la o mamă. Dar nu astăzi.

— Ce s-a întâmplat? insistă Nanname cu întrebările.

Tiamat îşi încleştă dinţii.

— Ştii bine ce s-a întâmplat!

Nanname îşi şterse fruntea cu mâneca şi oftă.

— Nu te las să te duci în grădină, dacă despre asta e vorba!

— Nu mă poţi ţine aici pentru totdeauna. Nu sunt o servitoare ca să-mi dai ordine cum pofteşti.

— Nu, eşti fiica pe care am adoptat-o în mod legal. Şi o să stai în casă până când o să-mi arăţi respectul datorat unei mame şi o să-mi spui adevărul.

Tonul aspru al lui Nanname era pe potriva tonului fetei.

Tiamat îşi muşcă buza.

— Ţi-am zis! M-am dus pe zid ca să hrănesc siruşii. Am spus că îmi pare rău. De o săptămână încoace…

— Nu aveai ce căuta pe zidul ăla! Mă mir că Simeon a venit cu tine. Credeam că aveţi mai multă minte. Mai ales acum, când perşii aproape că sunt la porţile oraşului! Dar mai e ceva, nu-i aşa? De ce nu-mi spui tot adevărul, Tia?

Lacrimile începură să întunece vederea fetei.

— Voiam doar să-i arăt siruşii. El nu credea că există cu adevărat.

— Siruşii aparţin regelui. Nu sunt animale de casă. Sunt nişte creaturi periculoase. E un miracol că nu te-ai otrăvit cu veninul lor. Dar nu din cauza lor nu-ţi dau voie să ieşi din casă. Cred că ştii asta.

Tiamat clipi.

— Nu înţeleg.

De când siruşul îi linsese mâna, nu se mai putea gândi decât la ochii frumoşi şi trişti ai animalului. *Încolţit. Înfometat.* Dar Nanname nu ştia asta.

— Ba cred că înţelegi.

— Ţi-am spus tot ce s-a întâmplat.

Nanname oftă şi aşeză cu grijă băţul pe laviţă.

— Aveam de gând să aştept până vei mărturisi de bunăvoie, dar nu-mi pot permite să te las să strici parfumurile. E timpul să dăm adevărul pe faţă.

Se aplecă cu greu, bâjbâi pe sub laviţă şi scoase punguţa pe care o avusese Tiamat în noaptea cu pricina. Resturile de fructe nu se mai aflau acolo, fuseseră fără îndoială aruncate înapoi la gunoi. Dar punguţa nu era goală de tot.

— Recunoşti asta?

Tonul cu care fusese pusă întrebarea era înşelător de blând. Nanname şchiopăta în jurul laviţei. Sprijinindu-se în cârjă, îi arătă lui Tiamat un cilindru mic, albastru.

— Da!

Tiamat zâmbi uşurată. Cu grija pe care o avusese pe cap în privinţa furnicăturilor de la mână şi cu nesiguranţa privitoare la ajutorul lui Simeon, uitase de pecete.

— Dovedeşte că siruşii nu sunt periculoşi. Uite, arată cum un astfel de animal linge mâna cuiva…

Doamna Nanname o plesni.

Tiamat se clătină, şocată, cu o mână la obrazul care ardea. Afară, copiii râdeau şi ţipau la fel ca mai înainte. O trăsură se auzi pe strada Marduk, îndreptându-se spre oraşul interior. Pe chei, un măgar răgea. Dar în laborator, timpul se oprise. Nanname nu o mai lovise niciodată până atunci.

Se uitau cu ochii mari una la cealaltă, respirând greu.

— Cum crezi că mă vei mai putea ajuta la bătrânețe fără mâini, Tia? întrebă Nanname încet.

Tiamat încerca acum cu disperare să nu plângă.

— Ce… ce?

— Aceasta este pedeapsa pentru hoţie, scrisă în Legile lui Hammurabi. Ţi se taie mâna dreaptă. După aia, dacă furi din nou, ţi se taie mâna stângă.

Tiamat îşi îndoi mâna stângă, care zvâcnea iar.

— Dar eu n-am furat nimic.

Nanname clătină din cap.

— Of, Tia, doar nu te-am salvat de colţii câinilor şi te-am crescut ca pe propria fată ca să te pierd pentru că nu te poţi abţine să nu iei lucruri care nu îţi aparţin, îmi dau seama că probabil imaginea de pe pecete te-a atras, nu valoarea ei, dar asta nu e o scuză. Mi-e foarte ruşine cu tine.

Tiamat îşi muşcă limba. Mai auzise şi altă dată povestindu-se cum Nanname o salvase de câini când era mică. O înconjurase o haită mare, şi Nanname se repezise cu un băţ de sticlă ca să-i alunge. Câinii, furioşi că li se luase mâncarea, se răzbunaseră şi o muşcaseră de picior – cel puţin aşa spuneau celelalte mame. Ziceau că Tiamat era o fată foarte norocoasă, iar doamna Nanname, o femeie foarte curajoasă, ceea ce era adevărat. Dar Tia nu putea suporta modul în care Nanname aducea vorba de asta în astfel de momente, de parcă ar fi fost vina fetei că rana se infectase şi o schilodise pe viaţă pe parfumeriţă.

— Dar n-am furat-o! protestă ea din nou.

Nanname oftă.

— Ar fi fost rău şi dacă ar fi fost doar o simplă pecete, a vreunui meşteşugar. Dar piatra asta albastră e lapislazuli. Ştii ce înseamnă asta?

Tiamat dădu din cap că nu.

— Înseamnă că pecetea asta aparţine unui membru al familiei regale. Doar regii au pecete cu lapislazuli.

Tiamat se uită uluită la pecete şi o luă cu frig când se gândi cât de aproape fusese de pericol. Dacă ar fi perchiziţionat-o?

Nanname se uită lung la ea.

— E clar că nu ştiai asta. Poate acum o să-ţi dai seama ce nenorocire s-ar abate asupra ta – asupra noastră – dacă ar găsi-o cineva aici. Lăsând la o parte problema furtului, o pecete poate fi folositoare unor spioni, şi ultimul lucru de care avem

nevoie e să ne trezim cu garda pe cap, bănuindu-ne că îi sprijinim pe perşi. Acum trebuie să mă gândesc la ceea ce am de făcut. Poate putem scăpa de ea, aruncând-o odată cu resturile de la laborator. E cea mai sigură metodă.

— Nu!

Tiamat se repezi înspre pecete. Prinzând momentul când Nanname nu era atentă, reuşi să i-o smulgă. O strânse la piept.

— Nu am furat-o. Am găsit-o. E a mea.

Privirea doamnei Nanname se înăspri.

— Tiamat! Dă-mi-o înapoi imediat! Nu înrăutăţi lucrurile minţindu-mă!

Tiamat pierdea lupta scăldată în lacrimi.

— Am găsit-o, pe cuvânt că am găsit-o! Am găsit-o în grădina prinţesei. Credeam că nu aparţine nimănui. Am lăsat-o acolo unde am găsit-o, şi nimeni nu a venit să o ia. N-am vrut să o aduc acasă. Am scos-o doar ca să-i arăt lui Simeon că animalele dintre ziduri erau la fel ca siruşul de pe pecete. După aceea ne-au prins străjile, aşa că nu am mai avut când să o pun la loc.

Nanname îşi dădu seama că fata nu minţea. Se încruntă la ea.

— Când ai găsit-o?

— Mai de mult. Când ai început să mă trimiţi să culeg plante din grădină. Era ascunsă într-o fântână pe una dintre terasele supraetajate. E veche, uită-te şi tu.

Pe Nanname începură să o părăsească puterile.

— Ai avut noroc că străjile nu te-au percheziţionat înainte de a te aduce acasă.

Tiamat tăcu. Simţea fiori pe şira spinării. Dacă ar fi găsit pecetea? Ar fi arestat-o, acuzând-o de spionaj, şi i-ar fi tăiat mâinile?

Nanname oftă şi îi atinse obrazul acolo unde o lovise mai devreme.

— Bine. Dacă a trecut atâta vreme, cred că putem considera că proprietarul a încetat să o mai caute. Dar vreau să te duci să o pui înapoi, exact acolo unde ai găsit-o. Apoi vreau să îmi promiţi că nu o vei mai atinge niciodată.

Tiamat strânse pecetea cu putere.

— Promit, şopti ea.

Nu era nevoie să ştie Nanname că o să se mai uite din când în când la ea, atâta timp cât nu va face greşeala să o scoată din nou din grădină.

Pe neaşteptate, parfumeriţa o îmbrățișă.

— Of, Tia! Eu aşteptam să mărturiseşti fapta, iar tu m-ai urât tot timpul acesta pentru că nu ştiai de ce nu-ţi dau voie afară. Îmi pare rău că m-am grăbit să trag concluzii. Dar te iubesc, nu-ţi dai seama? Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău. Legile cele vechi nu mai sunt urmate cu stricteţe astăzi, dar, de când Demonul regelui e însărcinat cu legea şi ordinea şi de când cu războiul ăsta nenorocit, care e o scuză pentru a aresta pe oricine nu are sânge pur de Cap Negru, nu mai sunt sigură de nimic. M-am speriat foarte tare când te-au adus soldaţii ăia acasă.

Tiamat se strecură uşor din îmbrăţişare, simţindu-se stânjenită.

— Pot să mă duc să pun la loc pecetea? Trebuie să-l văd pe Simeon şi se cade să îmi cer iertare de la maestrul Andulli pentru că am lipsit de la Clubul Celor Douăzeci de Careuri.

Simţi cum inima i se strânge. Acum nu va mai intra în echipă, oricât de multe meciuri ar lăsa-o Simeon să „câştige“.

Dar, spre surprinderea ei, Nanname îi zise:

— Nu-ţi face griji pentru absenţa ta de la club. Maestrul de Joc crede că ai avut febră. Nu e la curent cu mica ta escapadă de pe zid, iar Simeon nu a spus nici el nimic.

— I-ai minţit pe cei din familia Egibi?

Tiamat se uita la Nanname cu uimire amestecată cu admiraţie. Cei din familia Egibi deţineau jumătate din Cheiul Zababa şi multe alte depozite şi proprietăţi atât în oraşul interior, cât şi în cel exterior şi dincolo de râu. De asemenea, aveau proprietăţi şi în oraşele învecinate Borsippa, Kish, Uruk şi în portul Ur. Nu lucrau, aşa cum făcea Nanname, ca să producă parfum, ori asemenea oamenilor din mlaştină, ca să confecţioneze covoare din trestie, şi nici nu îşi arau singuri pământul.

Şi totuşi, cumva, reuşeau să transforme grămezi mici de argint într-unele mari. Tiamat nu avea pretenţia să ştie cum. Dar

se bucura că se întâmpla aşa, întrucât averea lor făcea posibilă existenţa clubului, iar fără club ea nu ar fi avut prieteni.

Nanname se încruntă.

— Asta nu înseamnă că e frumos să spui minciuni, Tia! Dar, în acest caz, părea că e singura soluţie pentru cei implicaţi. La club vin copii din toate colţurile oraşului şi nu vrem ca astfel de lucruri să ajungă la urechile cui nu trebuie.

Tiamat se gândi că ştia despre ale cui urechi era vorba. Zâmbi. Şi, pentru prima dată de o săptămână încoace, doamna Nanname îi întoarse zâmbetul.

<u>Capitolul 3</u>

CASA TĂBLIŢELOR

Te-am căutat; m-am întors la tine.

Tiamat ar fi trebui să ducă imediat pecetea la locul ei. Dar avea alte lucruri mai importante de care trebuia să se ocupe. De îndată ce Nanname îi dădu voie să iasă, plecă să-l caute pe Simeon.

După ce stătuse în casă atâta timp, chiar şi pe străduţele înguste străjuite de case părăginite din cartierul iudeu i se părea că respiră libertate. Alergă pe străzile atât de cunoscute, urmată de un câine care fusese stârnit de sunetul mărgelelor înşirate pe brăţara ei de picior. Când ajunse la casa în care locuia Simeon, câinele deja se apucase să latre înnebunit. Un porc care râma prin gunoiul de la capătul uliţei o luă la goană, iar în spatele pereţilor de chirpici nişte bebeluşi înfăşaţi strâns se treziră şi începură să plângă. Tiamat alungă câinele. Era un dulău cu blana roasă, şi în mod normal l-ar fi mângâiat plină de milă. Dar astăzi nu făcu decât să-i aducă aminte de siruş. Câinele îi aruncă o privire îndurerată şi plecă.

Simeon nu era acasă, dar bunicul lui îi spuse că e o fetiţă rea, pentru că îl făcuse pe nepotul lui să o ia pe căi greşite. Tiamat reuşi să scape înainte ca bătrânul să apuce să-i povestească „ce bine era pe vremuri în Ierusalim” şi o luă spre chei pentru a-l căuta pe băiat la Casa Tăbliţelor, casa familiei Egibi.

Uşa Casei Tăbliţelor era făcută din lemn de cedru, legata în bronz, iar treapta de la intrare fusese sculptată cu măiestrie, ca să arate ca un covor. Tiamat îşi şterse cu grijă picioarele înainte de păși pe ea ca să ciocănească.

Un *wardum,* un sclav al familiei, îmbrăcat în veşminte curate în culorile galben şi albastru, culorile familiei Egibi, răspunse la a doua bătaie. Se încruntă, privind-o de sus.

— Astăzi clubul nu este deschis, spuse.

— Da, ştiu. Am… un… mesaj pentru Simeon, fiul lui Iacob. Este cumva aici? Încercă să se uite peste umărul lui. Câteodată ia lecţii aici.

— Da, băieţii din oraşul exterior au matematică, răspunse sclavul. Nu trebuie să fie deranjaţi.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu el, zise fata, încercând iarăşi să tragă cu ochiul în hol.

Sclavul îşi încrucişa braţele.

— Sunt sigur că, orice ar fi, poate să aştepte până când îşi vor termina lecţia, zise pe un ton care arăta că el considera discuţia încheiată.

Tiamat îşi muşcă buza de supărare.

— Nu pot să intru să-l aştept? Nu fac gălăgie, promit

Nu avu parte decât de un zâmbet de superioritate.

— Fetele nu învaţă matematică. Ce rost are?

Tia îşi înălţă fruntea.

— Fac parte din Clubul Celor Douăzeci de Careuri! Mă pricep îndeajuns la numere ca să ţin scorul. Întrebă-l pe maestrul Andulli!

Un zâmbet fugar apăru din nou pe buzele sclavului.

— Toată lumea ştie că singurul motiv pentru care te-a lăsat să te înscrii e că soţiei lui îi plac parfumurile mamei tale. Du-te acasă, Ochi-Verzi.

Tiamat fii cât pe aci să renunţe şi să aştepte afară sfârşitul lecţiei. Dar atitudinea sclavului o făcu să-i fiarbă sângele de necaz, exact ca atunci când Simeon îi pusese la îndoială cuvântul pe zid. Ceea ce spusese sclavul era probabil adevărat, dar nu era nevoie să mai răsucească cuţitul în rană.

Făcu un efort şi îşi descleştă pumnii.

— Am un mesaj important de la tatăl lui Simeon, şi acesta mi-a zis să i-l transmit personal. O să ai necazuri dacă nu mă laşi să-l văd imediat.

Îl privea pe sclav în ochi. Dar dacă Nanname îi minţise pe cei din familia Egibi şi scăpase nepedepsită, atunci şi ea putea să o facă.

După ce îi aruncă o privire cruntă, sclavul oftă şi se dădu la o parte.

— Este în clasa de la capătul aripii de est. Du-te direct acolo. Nu tândăli pe drum şi nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Tiamat se afla deja la jumătatea pasajului. Nu se putu abţine să nu arunce un ochi într-una dintre încăperi, în care se juca Jocul Celor Douăzeci de Careuri. Astăzi era goală, cu tablele de lut luminate de razele soarelui prăfuit care pătrundea printre zăbrelele ferestrei. Fata privi înapoi. Sclavul o urmărea bănuitor. Intră în aripa de est; uşa de la capătul holului era închisă. O bancă lungă era aşezată de-a lungul holului, iar pe ea se aflau mai multe tăbliţe de lut, încă moale. Părea că nu veniseră atât de mulţi elevi la lecţie pe cât se aşteptaseră profesorii.

Tentaţia era mult prea mare. Tiamat privi de jur împrejur. Cu inima bătându-i nebuneşte, înșfăcă o tăbliţă de deasupra grămezii şi o strecură sub rochie.

Strângând bine prada sub braţ, bătu la uşă, o deschise şi îşi ridică degetele de la mâna dreaptă până la nivelul nasului, salutându-l respectuos pe învăţătorul Egibi. Repetă ceea ce îi spusese şi sclavului, pe un ton mai politicos, cu privirea plecată.

Simeon era cocoţat pe un scaun înalt la capătul unui rând de băieţi tăcuţi şi grava numere pe tăbliţă cu ajutorul unui instrument făcut din tulpină de stuf. Îi aruncă o privire de uimire amestecată cu uşurare. Învăţătorul oftă şi îi făcu semn să-i aducă tăbliţa.

— Restul, vedeţi-vă de treabă! se răsti el la băieţii care începuseră să-şi dea coate şi să-i facă cu ochiul lui Tiamat. Taţii voştri nu plătesc pentru ca voi să vă pierdeţi timpul pe aici.

În sfârşit, se aflau singuri în hol. Tiamat zâmbi triumfătoare, în timp ce Simeon se încruntă la ea.

— Ce s-a întâmplat? şuieră el. De ce a trimis tata după mine?

— Ce? Tiamat mişcă tăbliţa într-o poziţie mai confortabilă. A, nu, n-a trimis după tine, prostuţule. Am inventat eu ca să te pot scoate de acolo. Trebuie să vorbim. Te-ai hotărât să mă ajuţi?

Simeon se încruntă şi mai tare.

— Am avut o mulţime de necazuri din cauza celor întâmplate în noapte aia pe zid. Privi peste umăr şi vorbi mai încet. Recunosc că dragonii tăi sunt reali şi îmi pare rău că nu te-am crezut, dar unele lucruri nu merită să te agiţi pentru ele. Ar

trebui să mă întorc să-mi termin lecţia, dacă tata nu are treabă cu mine.

Tiamat se posomorâ.

— Eu am avut şi mai multe necazuri decât tine. Am fost pedepsită o săptămână. Şi în afară de asta… îşi făcu mâna stângă căuş. Nu pot să-ţi spun aici. Hai să plecăm, înainte să vină cineva.

Prea târziu. Probabil că sclavul devenise bănuitor şi raportase prezenţa ei în club. Unul dintre învăţătorii cei tineri care lucrau la Clubul Celor Douăsprezece Careuri apăru de după colţ. Când îi văzu împreună, zâmbi.

— Aici eraţi! Ne-a fost dor de tine, Tiamat. Te simţi mai bine?

Tiamat, disperată din cauza tăbliţei care îi împungea braţul, nu-şi dădu seama la început la ce se referea tânărul.

— Ăă… a, da! Da, domnule! Mult mai bine, mulţumesc de întrebare.

Îşi aminti la timp să-l salute cum se cuvenea, ducând mâna la nas, cu inima bătându-i la fel de tare ca şi lui Simeon.

Tânărul îndrumător zâmbi iar.

— Bun! înseamnă că vii la club mâine-seară?

— Da, sigur! răspunse fata, răsuflând uşurată.

Îndrumătorul dădu din nou din cap.

— Mă bucur să aud asta. Maestrul Andulli vrea să te pun să joci cu Ikuppi, ca să vadă cum joci şi cu un alt adversar. Spune că tu şi Simeon aţi jucat unul împotriva altuia prea mult în ultima vreme. Tu poţi să joci împotriva mea mâine, Simeon. Vreau să-ţi arăt nişte şmecherii noi.

Tulburarea lui Simeon se transformă într-un sentiment de mândrie, în timp ce pe Tiamat o cuprinse disperarea.

— Mulţumesc, domnule! spuse el.

Tânărul îndrumător se încruntă la Tiamat.

— Eşti sigură că te simţi bine? Pari cam roşie la faţă.

— Sunt bine, domnule, zise ea repede, aruncându-i o privire lui Simeon. Dar acum trebuie să plecăm. Tatăl lui Simeon ne aşteaptă.

Spre uşurarea ei, îndrumătorul îi lăsă să plece, deşi simţi cum îi urmăreşte din priviri până ieşiră din pasaj. Tăbliţa de sub braţ îi tot aluneca. Trecu repede pe lângă sclav şi o luă la fugă,

aşteptând ca din clipă în clipă să fie strigată şi târâtă în faţa familiei Egibi, acuzată de hoţie, dată afară din Clubul Celor Douăzeci de Careuri, înşfăcată de oamenii Demonului care îi vor tăia mâinile sub privirea înlăcrimată a doamnei Nanname…

— Ce s-a întâmplat, Tia? pufni Simeon, luând-o de braţ. Mă bucur că m-ai scăpat de ora de matematică şi mă bucur că doamna Nanname te-a lăsat să ieşi din casă în sfârşit, dar ce e atât de important încât nu suferea amânare?

Privi uluit la tăbliţa care îi căzuse de sub braţ, ridicând între ei un nor de praf. Doi câini veniră în salturi, gata de joacă. Tiamat îşi masă braţul şi îi goni cu un gest.

Simeon se încrunta.

— De unde ai luat asta? Doar nu… O, Tia sper că nu ai furat-o din Casa Tăbliţelor!?

Străbătuseră piaţa alergând, iar acum se aflau deja lângă ecluza din Zidul lui Nabucodonosor, unde curgerea trebuia oprită şi apa verificată înainte ca aceasta să intre în oraş. Câteva străji plictisite îşi înfigeau suliţele într-o grămadă de rogojini de stuf, căutând perşi ascunşi acolo.

Simeon ridică tăbliţa şi o şterse de praf, examinând pecetea de pe spatele acesteia.

— Eşti nebună, Tia! Dacă află cei din familia Egibi, te vor denunţa Demonului!

Tiamat închise ochii. Era aproape amiază. Soarele ardea nemilos şi strălucirea lui îi rănea ochii. Strigătele neguţătorilor îi zumzăiau în urechi. Cheiul duhnea din cauza mulţimii de oameni transpiraţi şi de animale adunate într-un loc prea strimt. Îi era foame şi sete şi nu suporta să i se spună că o să i se taie mâinile.

— Da’ ce, nu trebuiau să o lase pe oriunde, nu crezi? se răsti ea, smulgându-i tăbliţa. Doar nu are nimic scris pe ea Calmează-te, Simeon! Familia Egibi este atât de bogată încât n-o să ducă lipsa unei tăbliţe goale. Cine o să le spună? Tu?

Simeon dădu din cap.

— Bineînţeles că nu. Dar ţin o evidenţă strictă, să ştii.

— O să risc.

Tiamat îl conduse până la o curte micuţă umbrită de palmieri. Se aşeză pe marginea fântânii, privi înjur pentru a se asigura că

sunt singuri, apoi aşeză tăbliţa pe genunchi şi scoase pecetea albastră.

Simeon păru interesat de ceea ce vedea.

— Asta e pecetea pe care mi-ai arătat-o în grădină, nu?

Ea aprobă din cap.

— Se pare că a aparţinut unui membru al familiei regale. E făcută din lapislazuli şi se pare că e foarte valoroasă. Nanname spune că trebuie să o duc de unde am luat-o, pentru că s-ar putea să vină cineva să o caute, dar mai întâi vreau să fac o copie după imaginea siruşului – ţine asta nemişcată, te rog.

Lutul se uscase puţin, dar era încă destul de moale pentru a imprima o imagine. În timp ce Simeon ţinea tăbliţa pe genunchii fetei, aceasta apăsă cilindrul cu putere pe ea.

— Gata!

Simeon îşi trecu degetele peste literele reliefate de lângă imagine.

— Ciudat! Parcă ar fi litere sumeriene. Probabil sunt foarte vechi. Nimeni nu mai foloseşte acest alfabet. Sunt curios ce-or fi însemnând.

Tiamat îi dădu mâna la o parte.

— Nu contează ce scrie. Crezi că siruşul linge mâna persoanei din imagine? Mi se pare destul de blând. Nu se poate să fie cu adevărat veninoşi, ce crezi? Părerea mea e că străjile au inventat această poveste ca să ne sperie, tu ce zici?

Simeon dădu din nou.

— Nu începe iar, Tia! Nu mai contează dacă sunt veninoşi sau nu, acum după ce i-am văzut cum se cățărau pe zidurile alea! A fost un gest necugetat să cobori acolo. Nu ştiu cum îţi închipui tu că ai putea să-i ajuţi, chiar dacă vei reuşi să intri în palat în timpul Campionatelor – ceea ce nu cred că se va întâmplă dacă maestrul Andulli insistă să te pună să joci contra lui Ikuppi.

Asta era adevărat. Ikuppi era cel mai bun jucător din club. Chiar şi Simeon pierdea când juca împotriva lui.

Tiamat strânse din dinţi.

— Nu o să mă pună să joc împotriva lui Ikuppi prea mult timp. O să mă ajuţi să intru în echipă, nu-i aşa? De îndată ce o să jucăm iar împreună.

Băiatul o privi exasperat, dar după o clipă oftă şi îi atinse braţul.

— Dacă asta te va face să nu te mai caţeri pe alte ziduri, o să fac tot ce o să pot. Numai să nu-ţi faci speranţe prea mari. Mă îndoiesc că maestrul Andulli o să schimbe echipa în ultimul moment.

Tiamat zâmbi fericită şi sări în picioare.

— Anul trecut a făcut-o. Tot timpul face asta. Mulţumesc, Simeon! Hai să mergem să vedem dacă nu cumva vreunul dintre neguţători a aruncat mâncare veche. Mor de foame!

— Du-te tu.

Simeon refuză să se lase atras de propunere.

— Mai bine mă duc să-l găsesc pe tata. Dacă cei din familia Egibi mă caută, vreau să mă aflu acolo unde trebuie să fiu. Nu am chef să fiu dat afară din Clubul Celor Douăzeci de Careuri, chiar dacă tu vrei. Pentru că cetăţile din nord nu trimit echipe care să participe la Campionate datorită războiului, anul acesta avem mari şanse să câştigăm. Tiamat se uită la el dezgustată; băiatul făcu un semn către tăbliţă şi adăugă: Mai bine ascunde aia.

— Nu sunt proastă.

Îl privi cum dispare în mulţime, iar entuziasmul ei începu să scadă, acum că rămăsese singură. „Mă doare mâna, voia să-i spună. Mi-e teamă că am fost otrăvită.”

Apoi stomacul începu să facă zgomot, amintindu-i că avea griji mai presante. Încercând să nu se gândească la meciul din seara următoare cu Ikuppi, strecură tăbliţa sub rochie şi plecă să caute mâncare, ca să capete energie pentru urcuşul cel lung spre grădina prinţesei. Cuvintele lui Simeon o făcuseră să o treacă iar fiorii pe care îi simţise când Nanname îi spusese de ce era pedepsită. Cu cât punea mai repede pecetea înapoi în fântână, cu atât mai bine.

Capitolul 4

CLUBUL CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

Cu mâna dreaptă să capeţi noroc; cu cea stângă, har!

Membrii Clubului Celor Douăzeci de Careuri al familiei Egibi se întâlneau o dată pe săptămână, la apus, în Casa Tăbliţelor de pe Cheiul Zababa. Nu existau condiţii formale pentru admitere în club, dar maestrul Andulli avea cerinţe stricte în privinţa prezenţei. Oricine întârzia sau lipsea mai mult de două ori fără o scuză serioasă, era dat afară din club indiferent de poziţia socială a părinţilor. Aceste reguli nu prea le conveneau celor care locuiau în oraşul interior, care de obicei plecau de bunăvoie când îşi dădeau seama că nu li se permite să câştige doar pentru că provin din familii bogate. Dar cei serioşi rămâneau.

Era cel mai bun club din oraş şi avea cei mai buni îndrumători. Mulţi dintre marii campioni din anii trecuţi fuseseră jucători la acest club. Şi dacă asta însemna că uneori trebuiau să joace şi împotriva unui iudeu sau a unei fete, băieţii din oraşul interior fuseseră nevoiţi să înveţe să-şi ţină gura – toţi, cu o singură excepţie.

Tiamat ştia că va trebui să înfrunte o situaţie neplăcută din momentul în care păşi în club şi îl văzu pe Ikuppi aşezat cu spatele la ea, în faţa tablei aflate cel mai departe de lămpi. Stătea cu picioarele strânse sub el pe un taburet şi îşi acoperise genunchii cu mantia. Se juca cu piesele negre, învârtindu-le pe marginea mesei, acoperindu-le cu palma atunci când se întâmpla să treacă vreun îndrumător pe lângă el.

Când o văzu pe Tiamat strecurându-se pe taburetul din faţa lui, buzele i se întinseră într-un rânjet.

— Carevasăzică ai venit! Credeam că o să te prefaci că eşti iarăşi bolnavă, acum că ai aflat că vei juca împotriva unui adversar adevărat.

Strânse piesele şi căscă.

— Hai să terminăm odată cu jocul asta stupid! După aia poate apuc să joc o partidă adevărată cu careva în seara asta.

Tiamat se încruntă.

— Nu eu am cerut să joc cu tine.

— Nici eu.

— Eu joc de obicei cu piesele negre.

— Ghinion.

— Conform regulamentului, trebuie să laşi… să mă laşi să aleg.

Fusese cât pe aici să zică Jucătorul mai slab, dar îşi dăduse la timp seama că tocmai asta voise Ikuppi să o facă să spună. Rânjetul acestuia se lăţi şi mai mult

Tiamat se aşeză mai confortabil pe scaun, ridică cele şapte piese albe şi o aşeză pe prima în primul careu al jucătorului alb. Întinse mâna după zar. Dar bineînţeles că Ikuppi atâta aştepta şi i-o luă înainte. Băiatul îi aruncă o privire sfidătoare şi azvârli zarul. Tiamat îşi muşcă buza, fără să fie însă surprinsă de faptul că îşi mută piesa fără să aştepte un „şase“, cum cerea regulamentul. Oricum avea să câştige. Ce mai conta că trişa? Ea avea lucruri mai importante în legătură cu care să-şi facă griji.

Ikuppi stătea aplecat deasupra tablei şi juca. Camera era luminată de lămpi suspendate de tavan de lanţuri de bronz, dar întotdeauna tabla aceea se afla în umbră. Fata nu putea să vadă ce făcea Ikuppi. Peste capul cu bucle perfecte ale băiatului, Tia îl zări pe Simeon ocupându-şi locul în faţa îndrumătorului celui tânăr cu care vorbise cu o zi înainte. Simeon părea serios şi hotărât şi nu văzu când fata îi făcu cu ochiul. Cu siguranţă îşi dorea să prezinte nişte rezultate bune maestrului Andulli atunci când acesta avea să vină să vadă cum se descurcă elevii lui. În cameră se aşternea liniştea pe măsură ce jucătorii se aşezau în perechi la tablele lor. În curând singurele zgomote care se auzeau erau zornăitul zarurilor pe table, câte un geamăt ocazional atunci când una dintre piese era scoasă din joc şi readusă la poziţia de start, însoţite de târşâitul uşor al paşilor îndrumătorilor care ţineau sub observaţie sala şi şuieratul lămpilor.

La început Tiamat nu se concentră asupra jocului. Nu se putea gândi decât la bieţii dragoni şi la modul în care ar putea

pătrunde în palat pentru a-i ajuta, dacă nu va intra în echipă. Pe de altă parte, o supăra iarăşi mâna, iar durerea se agravase când Ikuppi nu o lăsase să arunce cu dreapta. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Nanname că siruşul o linsese. Dar, pe măsură ce juca, constată cu uimire că începea să câştige, ba mai mult, jucătorul cu piesele negre avea probleme serioase.

Ikuppi se aplecă şi mai tare şi înhăță zarul ca să arunce din nou.

— Crezi că e amuzant, nu? şuieră el, privind cu ochii mici şi suspicioşi la cubul micuţ, cu numere gravate pe fiecare parte. Tu şi micul tău prieten iudeu aţi aranjat zarul ăsta, nu-i aşa? Plănuiați să râdeţi pe socoteala mea după aia, nu-i aşa? Să ştii că nu o să ţină figura asta cu mine, Ochi-Verzi!

Tiamat privii înmărmurită la el.

— Dar…

Ikuppi îşi ridică pumnul.

— Avem nevoie de un arbitru! striga el. Se trişează!

Unul dintre îndrumătorii cei tineri privi în jur încruntat. Se apropie încet, cu veşmintele cele lungi foşnind în liniştea încăperii.

— Care e problema, Ikuppi? întrebă el, aruncându-i o privire lui Tiamat.

— Avem nevoie de un zar nou, domnule, răspunse băiatul. Acesta nu-mi place.

Îndrumătorul ridică o sprânceană.

— Toate zarurile Egibi sunt realizate cu atenţie, astfel încât să nu creeze niciun fel de problemă.

— Ştiu asta, domnule. Dar cineva i-a făcut ceva acestuia. Îi dă ei toate avantajele. Priviţi şi dumneavoastră, dacă nu credeţi.

— Când vorbeşti despre persoana cu care te joci, trebuie să te referi la aceasta cu „adversarul meu“, indiferent de sex, îl certă îndrumătorul.

Ikuppi îi aruncă o privire înfuriată lui Tiamat.

— Îi dă adversarului meu toate avantajele, domnule, insistă el.

Îndrumătorul dădu din cap şi privi tabla.

— Plângerea ta a fost înregistrată. Jucătorul cu piesele albe câştigă. Continuaţi şi am să urmăresc jocul eu însumi.

Deşi era clar că lui Ikuppi nu îi convenea situaţia, fu obligat să joace mai departe în poziţia dezavantajoasă în care se afla. Întrucât îndrumătorul nu o slăbea din ochi, Tiamat se aştepta să piardă pentru că aşa i se întâmpla de obicei când era privită şi se înroşea de emoţie. Dar de câte ori ridica zarul, degetele o furnicau şi numărul care trebuia apărea pe tablă. Chiar şi unul care nu avea habar de nici o strategie de joc nu ar fi putut să piardă cu norocul pe care îl avea ea în seara aceasta, iar Tia nu era chiar aşa neştiutoare cum credeau Ikuppi şi prietenii acestuia. Devenind mai încrezătoare, aruncă zarul riscând să ajungă pe unul dintre Simbolurile Ochiului, ceea ce era un risc destul de mare, chiar şi atunci când jucătorul era plin de noroc, un risc pe care nici Simeon nu şi-l asuma spre sfârşitul jocului. Atunci când ghici numărul exact al pieselor pe care Ikuppi îl pusese sub cutie, dublându-şi astfel punctajul, faţa băiatului exprimă o furie nestăpânită.

În nouă minute fata îl distrusese.

— Vedeţi? strigă Ikuppi, pierzându-şi controlul şi azvârlind zarul cât acolo. V-am zis! Ea şi prietenii ei cei şmecheri au aranjat zarul! Uite ce se întâmplă dacă permiteţi unora cu sânge de venetici să devină membrii acestui club!

— IKUPPI! DESTUL!

Băiatul înlemni. Toate capetele se întoarseră spre uşa pe care intrase un bărbat înalt, îmbrăcat în veşminte lungi, cu ciucuri şi încălţat cu sandale cu vârfuri întoarse. Barba îi era înspicată cu fire argintii, dar ochii străpungeau întunericul precum stelele în nopţile fără lună.

Murmurul se răspândi de la o tablă la alta:

— A venit maestrul Andulli! Ikuppi a dat de necaz!

Îndrumătorul cel tânăr se dădu înapoi şi îi şopti ceva Maestrului de Joc Egibi.

— Hm, făcu maestrul Andulli, mângâindu-şi barba şi privind gânditor la felul cum erau aranjate piesele pe tablă. Tiamat a dat dovadă de înţelepciune prin modul cum şi-a mutat piesele.

— Dar eu sunt campion Egibi! protestă Ikuppi. Ea are doar rangul întâi. E clar că a trişat, maestre!

Se ridicase, cu pumnii strânşi şi cu ochii aruncând fulgere.

Maestrul Andulli îi înfruntă privirea până când băiatul plecă fruntea.

— Stai jos, Ikuppi, spuse liniştit. Acest comportament este nedemn de un membru al Clubului Celor Douăzeci de Careuri.

Toţi cei din încăpere încetaseră jocul. O fată dolofană, pe nume Muna, care făcea parte din echipă şi ştia ce-i poate pielea lui Ikuppi, îi aruncă lui Tiamat un zâmbet ezitant. Simeon o încurajă făcându-i cu ochiul. Se înroşi până în vârful urechilor. Dacă într-adevăr aranjaseră zarul? Niciodată nu mai avusese aşa un noroc ciudat înainte, dimpotrivă.

Ikuppi îşi plecă ochii şi se aşeză. Maestrul Andulli strânse din buze şi le dădu un zar nou.

— Începeţi jocul, le porunci el, încrucişându-şi braţele şi aşezându-se în apropiere, ca să poată privi jocul.

De data asta Ikuppi nu mai putea să rişte să trişeze, dar oricum n-ar mai fi contat. În seara asta norocul era de partea lui Tiamat. Savurând acum fiecare moment, recurse la câteva strategii şmechere pe care Simeon i le arătase, şi de data aceasta îl bătu pe Ikuppi în şase minute duble. Doar când îşi ridică privirea de pe tablă pentru a-i arunca un zâmbet băiatului din oraşul interior îşi dădu seama că jocul lor strânsese în jur un cerc tăcut de îndrumători şi copii care îi priveau cu uimire.

— Deci, Tiamat, zise cu blândeţe maestrul Andulli, se pare că prima dată nu ai câştigat doar din întâmplare. N-am mai văzut pe nimeni care să aibă zeii de partea lui de când tânărul Zazum în Uruk a luat înapoi Ghirlanda de Ziua lui Nabucodonosor.

Ridică-te, Ikuppi. Nu ştii să pierzi cu demnitate. Ceilalţi, treceţi înapoi la jocul vostru. Am să pun la încercare destoinicia acestei fete chiar eu însumi.

Şoaptele se răspândiră de-a lungul sălii în timp ce maestrul Andulli se aşeză în faţa lui Tiamat şi îşi aranjă veşmintele largi. Aruncă o privire încruntată lămpilor.

— La tabla aceasta este lumină proastă. Să ne aducă cineva altă lampă. Îmi place să-mi privesc adversarul în faţă atunci când îl înving. Sau când o înving.

Zâmbetul larg, care îi încreţi faţa arsă de soare în sute de riduri, contrazicea tonul ameninţător.

— Ia zi, Tiamat, ce culoare alegi?

Tiamat simţi cum i se usucă gura. *Echipa,* doar la asta se putea gândi. Dacă juca bine, maestrul Andulli avea să o facă rezervă a echipei şi astfel va fi în stare să-i ajute pe siruşi.

— Ne… ba nu, albe, spuse ea. Reuşi să zâmbească puţin. Se pare că îmi poartă noroc astă-seară.

— Hm, făcu maestrul Andulli. Vom vedea. Ridică un zar şi înlătură o urmă de nisip de pe tablă, începem?

Următoarea oră dublă fu cea mai apăsătoare oră pe care Tiamat o petrecuse în viaţa ei. Maestrul Andulli îi ceru să joace iar şi iar, încruntându-se când fata câştiga şi bătând cu degetele în marginea tablei când câştiga el.

De câteva ori o certă pentru că făcuse o mişcare nechibzuită şi o dată îi arătă o şmecherie pe care Tia nu o ştia şi apoi o încercă şi ea, dar se încurcă şi pierdu următorul joc. Dar în general norocul continuă să fie de partea ei – dacă asta se numea noroc. La sfârşitul serii, când maestrul Andulli se ridică de pe scaun şi se întinse până îi pârâiră oasele, Tiamat era ameţită şi punctele de pe tablă i se plimbau înaintea ochilor.

Maestrul Andulli îşi odihni mâna zbârcită pe creştetul fetei şi îi zâmbi.

— Ai obosit, Tiamat?

— Da, maestre. Se ridică cu greu în picioare, fiindu-i ruşine să stea jos în faţa Maestrului Jocului.

Aproape toţi ceilalţi îşi terminaseră jocul şi stăteau de vorbă sprijiniţi de table, aşteptând ca îndrumătorii să strângă piesele şi zarurile. Un băiat pe nume Labinsin îl înlocuise pe Simeon la tabla lui Ikuppi. Cei doi băieţi din oraşul interior şuşoteau ceva cu capetele apropiate şi aruncau priviri încruntate înspre Tiamat. Ea le răspundea, încruntându-se la rândul ei.

— Interesant, zise maestrul Andulli, mângâindu-şi barba din nou. Se pare că ai căpătat favoarea unui zeu.

Se uită gânditor la ea.

— Ţi s-a întâmplat ceva neobişnuit cât timp ai fost bolnavă? Ai visat vreun vis ciudat, de exemplu?

Tiamat roşi, gândindu-se la minciuna pe care Nanname o spusese pentru ea.

— Nu-mi amintesc, maestre.

Maestrul îşi mângâie barba ceva mai mult, apoi dădu din cap.

— Aceasta e o ocazie prea bună pentru a fi ratată. Te voi băga în echipa Egibi la Campionatele de anul acesta, Tiamat. Jocul Celor Douăzeci de Careuri este un joc de noroc, dar şi de îndemânare. E foarte posibil ca o persoană care are cunoştinţe de bază, dar şi zeii de partea lui să-l învingă pe un jucător cu mult mai experimentat – aşa cum ai dovedit tu astă-seară.

Zâmbi iarăşi cu blândeţe.

— O să mai fac eu câteva lecţii cu tine, o să te învăţ câteva şmecherii mai simple, ca să ştii când adversarul tău va încerca să le pună în aplicare împotriva ta. Mai avem aproape două săptămâni, aşa că nu te speria. Şi nimeni nu te va învinui dacă zeii îşi vor întoarce faţa de la tine tocmai în seara campionatului. Îmi asum toata responsabilitatea. Totuşi va trebui să arunci zarurile cu mâna stângă. Lăsând la o parte faptul că regulile sunt foarte strict respectate în cadrul Campionatelor şi s-ar putea să fii descalificată, norocul tău nu e nici pe jumătate atât de mare când joci cu mâna dreaptă.

Îşi adună veşmintele în jurul trupului şi păşi uşor printre copii pentru a ajunge la tinerii îndrumători. Tiamat se uită după el, cu gura căscată. „Mâna stângă, se gândi. Mâna stângă. Ceva important...“ Apoi deveni pe deplin conştientă de ceea ce zisese maestrul Andulli. Intrase în echipă. Nu era doar rezervă. Urma să joace în Campionate împotriva celor mai buni jucători din oraşele Kish, Borsippa, Uruk şi Ur, şi, dacă trecea de etapele iniţiale, poate ajungea chiar şi în Sala Tronului, în Palatul Regal în faţa prinţului Belşazar! Se zvonea că anul acesta va fi prezent chiar şi regele, întrucât consilierii săi îl găsiseră în refugiul său din deşert pentru a-i cere sfatul în legătură cu perşii.

Genunchii i se înmuiară. Se aşeză iar, şi entuziasmul îi scăzu puţin. Cum putea să-i ajute pe siruşi dacă va trebui să joace în echipă? apoi chicoti. Nu, era o prostie. Oricum va fi eliminată din prima etapă. Un noroc aşa mare ca acela din seara aceasta nu ţinea prea mult, n-avea cum.

— Tia!

Vocea îi întrerupse şirul gândurilor.

Clipi şi reuşi să-şi concentreze privirea asupra feţei zâmbitoare a lui Simeon.

— Tocmai am aflat vestea! Felicitări! Asta înseamnă că tu, eu, Ikuppi, Enki, Muna o să jucăm, iar Hillalum va fi rezervă. Îi iei locul lui Labinsin.

Aruncă o privire înspre uşă şi zâmbi iar.

— Păcat că nu a fost dat afară Ikuppi. Ce tupeu, să-ţi spună că eşti trişoare şi venetică de faţă cu toată lumea.

Fata privi înspre Ikuppi şi Labinsin, care încă şuşoteau lângă uşă. După ce o mai fulgerară o dată pe Tiamat cu privirea, cei doi băieţi din oraşul interior îşi strânseră mantiile în jurul corpului şi plecară grăbiţi.

Tiamat oftă.

— E şi aşa destul de rău că o să-l înlocuiesc pe cel mai bun prieten al lui. Acum o să mă urască şi mai mult.

— Nu fi prostuţă, o contrazise Simeon. L-ai bătut cinstit. Labinsin era cea mai slabă verigă din echipă. Nimeni nu îl plăcea.

— Cu excepţia lui Ikuppi.

— Sunt amândoi la fel. Doi snobi din oraşul interior!

Simeon făcu o strâmbătură în direcţia uşii.

Tiamat îi aruncă o scurtă privire prietenului său.

— Eşti binedispus. Ce, l-ai bătut pe îndrumător la joc?

Zâmbetul lui Simeon se lăţi.

— N-ar fi trebuit să-mi arate mişcarea aia. A căzut singur în capcană! O să o folosesc împotriva lui Ikuppi data viitoare când voi juca eu cu el, ca să-i mai tai din nasul ăla pe care-l tot ţine pe sus.

Fata îi întoarse zâmbetul, simţindu-se mai bine.

— Cred că i-a scăzut înfumurarea asta-seară, mai ales că a fost înfrânt de o fată. Se pare că va trebui să arunc cu mâna stângă.

— De ce e mai specială decât cealaltă?

Simeon îi privi mâna, pe care fata o tot freca fără să-şi dea seama.

O umbră trecu peste ochii băiatului.

— Siruşul, şopti el.

— Poftim? întrebă Tiamat, cu inima zvâcnindu-i d intr-odată.

— Pe mâna asta te-a lins dragonul, nu-i aşa?

Se uitară lung unul la altul.

— N-are nici o legătură cu asta, bolborosi Tiamat, deşi îi trecuse şi ei acelaşi gând prin minte. Măcar acum o să-i pot ajuta.

— Dacă o să joci, nu o să poţi face asta.

— Doar nu o să joc tot timpul. O să fie şi un ospăţ, nu-i aşa? Cu mâncare sofisticată şi alte chestii. O să fur câte ceva. Cu siguranţă va fi şi ceva care să le placă la masa regală.

Stomacul îi făcu zgomot numai la gândul acesta.

Simeon începu să râdă.

— Dacă te-ar auzi cineva, ar crede că doamna Nanname te lasă să mori de foame! Nu ai luat masa de seară înainte de a ieşi?

— Da, dar mi s-a făcut foame iar, după atâta efort de concentrare.

Îşi frecă mâna din nou.

— Maestrul Andulli ar trebui să ne dea nişte gustări, dacă vrea să muncim aşa de mult. Pun pariu că prinţul Belşazar hrăneşte bine Echipa Coroanei.

Zâmbetul lui Simeon pieri.

— Bunicul zice că nu e bine să participi la ospeţe. Nu vrea să mă lase să joc în Campionate.

— Dar o să joci, nu-i aşa?

— Bineînţeles!

Băiatul se opri în cadrul uşii, cu ochii sclipind.

— Tata e foarte mândru de mine! zice că ar trebui să joc, dacă sunt îndeajuns de bun. Dar nu numai că am să joc, am să şi câştig, Tia! Voi fi primul iudeu din istorie care va lua Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri. Aşa o să le arătăm snobilor ălora din oraşul interior că noi, cei venetici, suntem la fel de buni ca ei.

Tiamat se puse pe râs.

— Mai bine l-ai lăsa şi tu pe siruş să-ţi lingă mâna! Iştar, am înţepenit de tot!

Îşi scutură mâinile şi trase adânc în piept aerul plăcut al nopţii. Luna poleia cu argint canalul şi casele din oraşul exterior, făcând ca străzile murdare şi urât mirositoare să strălucească precum Calea Ajiburshapu. Simţind nevoia să-şi dezmorţească picioarele, Tia sări şi o luă la fugă.

— Întrecere până la strada Marduk!

— Hei! Așteaptă-mă! Simeon alergă după ea. Trebuie să mergem împreună acasă, nu ştii, ca să nu ne prindă perşii. Atenţie, vin! GRRRURR!

Zidurile întoarseră într-un ecou încercarea lui de a imita un strigăt barbar. Un bebeluş începu să plângă, iar mama lui strigă la ei să se potolească.

Tiamat râse şi începu să alerge şi mai repede.

— Perşii nu vor îndrăzni să vină în partea asta a râului. Oricum, nu vor trece niciodată de zidurile noastre.

Niciunul dintre ei nu observă cele două siluete înveşmântate în mantii care îi pândeau în umbra Porţii Zababa.

— Stai fără grijă, zise băiatul mai înalt cu un zâmbet rece, abia schiţat. O aranjăm noi.

ECHIPA CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

4 taşritu
Maestru *de Joc*

ANDULLI - familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI - fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior

SIMEON - fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior

HILLALUM **-** fiu de fermier, provincie

MUNA - fiica astrologului, oraşul exterior

IKKUPI - fiul lui Zerim, oraşul interior

TIAMAT **-** fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior

Rezervă

HILLALUM **-** fiu de fermier, provincie

Capitolul 5

ATACUL

Fie ca niciodată să nu fiu spurcat de otrava faptelor rele ale oamenilor!

Să fii membru al Echipei celor Douăzeci de Careuri era un lucru mai greu decât anticipase Tiamat. La mai puţin de două săptămâni înainte de începerea Campionatelor, maestrul Andulli organiză antrenamente suplimentare pentru cei şase participanţi Egibi şi le ceru acestora prezenţă la absolut toate orele de pregătire sub ameninţarea cu eliminarea din echipă. În serile în care nu se ducea în grădina prinţesei ca să culeagă ierburi pentru Nanname, se afla în Casa Tăbliţelor de pe Cheiul Zababa, aplecată asupra unui table de joc până când simţea că o doare mâna stângă de atâta aruncat, iar capul i se învârtea din cauza încercării de a ţine minte scorul.

Deşi avea în sfârşit ocazia să exploreze palatul, avea un sentiment de frustrare. Numărul străjilor de pe Zidul lui Nabucodonosor fusese dublat de când perşii obţinuseră victoria la Opis, şi acestea patrulau pe toată lungimea lui. Nu îndrăznea să se caţere pe cracă pentru a arunca mâncare siruşilor. Cu toate astea, în fiecare seara îi era dor să îi hrănească iar şi era chinuită de imaginea bietelor creaturi înfometate.

Se aştepta ca din clipă în clipă norocul ei cel ciudat să o părăsească. Dar, oricât de prost ar fi jucat, tot cu gândul la siruşi sau la mâna care o durea, se părea că nu era în stare să piardă. Iar dacă maestrul Andulli o prindea că încearcă să arunce cu mâna dreaptă, îi lua zarul şi i-l punea tăcut în cea stângă.

— Nu-l lăsa niciodată pe adversarul tău să aibă un avantaj, spunea el. Nici măcar când te antrenezi.

De fapt, maestrul o trata atât de respectuos pe ea şi mâna ei cea norocoasă, încât se îndoia că ar fi dat-o afară din echipă,

chiar dacă nu ar mai fi venit la antrenamente. Dar nu îndrăznea să încerce. În afară de asta, să fii în echipă nu presupunea numai muncă. Muna veni la ea în prima seară şi îi spuse că să se bucură mult că nu mai era singura fată din echipă. Hillalum, băiatul fermierului, care sosea în oraş cu barca în fiecare seară, o întrebă morocănos dacă mama ei ar dori nişte ceapă, şi nu părea deloc supărat că acum era doar rezervă. Chiar şi Enki, care era fiul maestrului şi îi trata pe toţi cu acelaşi dispreţ, părea să accepte faptul că fata îşi câştigase dreptul de a face parte din echipă. Nanname trimitea mici flacoane de parfum drept mulţumire pentru darurile cu care Tiamat se întorcea acasă de la părinţii altor copii. Uneori Tiamat primea atât de multe, încât părea că vine de la piaţă, nu de la club. Bineînţeles, nu era cazul lui Ikkupi. Dar băiatul din oraşul interior era liniştit, acum că nu mai avea prieteni în echipă, şi Tiamat învaţă să nu-l mai bage în seamă. Poate ar fi început chiar să se simtă bine dacă n-ar fi fost tot timpul îngrijorată din cauza mâinii ei.

După ce pusese la loc pecetea, ascunsese tăbliţa cu imaginea siruşului sub rogojina de pe patul ei. Se întreba dacă nu cumva textul sumerian conţinea vreun leac, dar după ce Nanname îi spusese că era vorba de o pecete regală, nu putea risca să o dea spre traducere unui scrib public.

Apoi îi veni o idee.

În următoarea seară la club, strecură tăbliţa în punguţă înainte de a pleca să se întâlnească cu Simeon.

— Trebuie să plec, mormăi ea, luând flacoanele de parfum pe care Nanname le pregătise pentru ea şi punându-le în pungă, deasupra tăbliţei. Am întârziat.

Nanname îi zâmbi şi o sărută pe obraz.

— Nu uita! Mergi numai pe străzile luminate. Stai cu Simeon şi…

— … Păzește-te de perşi! termină Tiamat fraza. Nu-ţi face griji, aşa o să facem!

Se întâlni cu Simeon la colţul străzii Marduk şi îi spuse în şoaptă ce plan avea, pe măsură ce îşi continuară drumul. Băiatul se opri dintr-odată, cu ochii lui cei serioşi umbriţi de amurg.

— Eşti sigură că e o idee bună?

— De ce nu? Nu cred că e cineva care să ştie ceva, dar nu strică să întrebăm, nu? Nu-ţi face griji, n-o să afle autorităţile. Nu sunt chiar aşa proastă. Ştiu că lucrurile pe care le facem la club nu sunt chiar legale.

— Ssst! făcu Simeon, privind în jur îngrijorat. Astfel de vorbe pot să le aducă multe necazuri celor din familia Egibi.

— Calmează-te! Nu ne aude nimeni.

— Bunicul meu zice că întotdeauna se găseşte cineva care ne aude. Spionii Demonului sunt peste tot. Bărbatul acela de acolo, sau celălalt.

Arătă spre un cetăţean care trecuse pe lângă ei, cu veşminte cafenii foşnitoare.

Omul respectiv nu purta barbă. Tiamat simţi cum frica i se strecoară în suflet. Se zvonea că oamenii care nu aveau barbă avuseseră de suferit lucruri îngrozitoare şi nu puteau întemeia o familie. Se zicea că aşa deveneau mai loiali stăpânilor lor. Chicoti nervoasă.

— Acela nu e un bărbat adevărat, prostuţule.

— Ba tocmai astfel de oameni sunt folosiţi pe post de spioni, trăgând-o la umbră. Bunicul spune că ei fac lucruri necurate.

— Bunicul tău crede că totul e necurat! chicoti iar Tiamat. Oricum, tu erai cel care voia să ştie ce spune textul. Poate că aşa vom avea o explicaţie pentru norocul acesta brusc al meu. Sunt sigură că maestrul Andulli bănuieşte ceva. Mă tot întreabă de mână.

— Pentru că vrea să câștigăm şi vrea să se asigure că încă te mai bucuri de favoarea zeilor.

— Ba nu, e mai mult decât atât.

Se încruntă, întrebându-se ce ar zice maestrul dacă ar afla că a atins siruşul. Dar Simeon se uita înapoi să vadă dacă bărbatul fără barbă plecase şi nu îi observă îngrijorarea.

— Se poate ca familia lui Muna să ştie ceva, spuse el rar. Astrologii studiază tot felul de lucruri. Hillalum nu ne poate fi de folos. Majoritatea fermierilor nu ştiu să citească texte acadiene, darămite sumeriene. Probabil că n-a auzit în viaţa lui de dragoni. Pe Enki n-are rost să-l întrebăm, dar asta tu hotărăşti. Numai să ai grijă, orice ai face, să nu-l laşi pe Ikuppi să afle. Altfel găseşte el un mod de a te băga în bucluc!

— Nu sunt chiar aşa de proastă!

Simeon se uita la ea dintr-o parte, ca şi cum nu ar fi fost sigur. Deodată zâmbi.

— Atunci grăbește-te! Altfel nu mai ai timp să întrebi pe nimeni nimic când o să sosească „tiranul de Andulli."

Tiamat reuşi să le arate noilor săi prieteni tăbliţa de-abia la sfârşitul serii. Din fericire, Ikuppi plecase devreme, sub un pretext care îl făcu pe maestrul Andulli să se încrunte, aşa că nu avu de ce să-şi facă griji din cauza lui. Dar nimeni nu fu în stare să descifreze textul cel misterios. Muna promise că o să aducă un text în sumeriană de la tatăl ei ca să încerce cu toţii să-l traducă. Enki pipăi partea de dedesubt a tăbliţei şi, privind-o amuzat pe Tiamat, o sfătui să nu cumva să îi dezvăluie maestrului Andulli la ce folosise ea lutul cel bun al familiei Egibi. Hillalum privi încruntat imaginea şi întrebă ce fel de rasă de capră era aceea de sub zigurat. Simeon îi aruncă lui Tia o privire care spunea: „Ţi-am zis eu“ şi îşi puse traista cu ceapă pe umăr.

— Vrei să o duc şi pe a ta?

— Nu fi fraier. D-aia mi-am adus punguţa.

Cu capul plin de întrebări referitoare la textul de pe pecete, Tiamat îşi împacheta cu grijă porţia de ceapă şi brânză în pungă şi puse tăbliţa deasupra, ca să nu cadă.

Când Simeon îi sugeră să o ia pe scurtătură, fata îl urmă pe uliţe fără să se gândească. Apoi, cu coada ochiului, prinse o mişcare în umbră şi ezită, aducându-şi aminte de avertismentul lui Nanname: „Mergi numai pe străzile luminate”.

— Ce s-a întâmplat?

Simeon îşi dădu traista jos din spinare şi îşi frecă umărul.

Tiamat scruta întunericul cu atenţie.

— Mi se pare că am văzut pe cineva.

— Şi alţii au voie să umble pe afară la ora asta.

— Da, numai că…

Îşi scutură capul, fără să-şi poată explica uşoara înţepătură pe care o simţea în mână.

— Luna se ascunde în nori. Hai să mergem!

Pe când Simeon îşi ridica traista, un al doilea nor acoperi luna. Amândoi tresăriră speriaţi când un câine apăru din întuneric,

mirosi aerul şi dispăru pe o altă stradă. Pe Tiamat o trecură fiorii.

— Poate că n-ar fi trebuit să o luăm pe aici în noaptea asta. E mai întuneric decât credeam. Hai să ne grăbim!

Fata nu avea nevoie de niciun îndemn. Mâna îi zvâcnea şi sudoarea i se scurgea pe ceafă. O luă la fugă, împiedicată de punguţa prea plină.

O cotiră înspre oraşul interior, unde strada de lângă şanţul cu apă ce înconjura palatul era luminată de torţele de pe parapet. Cu gândul la siruşii închişi dincolo de ziduri, Tiamat îl călcă pe Simeon din greşeală. Acesta se oprise din nou, cu ochii ţintă la un petic de întuneric din faţa lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că ne pândeşte cineva acolo.

— Vrei să o luăm înapoi?

Fata privi peste umăr, nu prea doritoare să intre iar în labirintul de străzi neluminate care se aflau între ei şi chei.

— Poate reuşim pe altă parte.

Simeon tăcu brusc, zărind o siluetă subţire, înfăşurată într-o mantie lungă, desprinzându-se din întuneric şi venind agale spre ei.

Tiamat se încordă toată, apoi răsuflă uşurată.

— E doar Ikuppi! Ce faci aici? Ne-ai speriat îngrozitor. Am crezut că ai plecat acasă. Ce vrei…?

Vocea fetei se pierdea pe măsură ce alţi băieți ieşeau din umbră şi îi înconjurau.

— Taci, Ochi-Verzi! se răsti Ikuppi. Eu vorbesc acum.

Simeon o apucă pe Tiamat de mână.

— Pregăteşte-te să fugi, şopti el. Lasă-le ceapa, dacă vor.

Supărată că Ikuppi reuşise să o sperie, Tiamat îi împinse mâna.

— Nu fi prost! Nu mănâncă ei mâncare de-a noastră!

Îşi înălţă bărbia şi îl fulgeră cu privirea pe băiatul din oraşul interior.

— Lasă-ne să trecem. Străjile de pe zid ne văd.

Ikuppi îşi scutură capul.

— Bună încercare, Ochi-Verzi, dar străjile nu ne pot vedea de aici. Am ales special acest loc. Aţi căzut foarte uşor în capcană.

Ceilalţi băieţi formară un cerc în jurul lor, tăindu-le retragerea. Erau în număr de cinci şi toţi purtau haine de bună calitate, ceea ce dovedea că părinţii lor erau îndeajuns de bogaţi ca se le asigure de mâncare fără ca ei să se obosească să o fure de la copiii din oraşul exterior. Labinsin se afla printre ei şi rânjea mulţumit. Inima lui Tiamat începu să bată mai repede. Îl putea auzi pe Simeon respirând greu lângă ea

— Mi-ai luat locul în echipă, zise Labinsin, apropiindu-şi faţa de a ei. Nu-mi place lucrul acesta.

Tiamat îi răspunse cu o privire cruntă.

— Tia, şuieră Simeon, nu-i enerva.

— N-au ce să ne facă. O să dea de bucluc cu părinţii lor când o să ajungă acasă.

Labinsin roşi. O apucă de pâr. Tiamat ridică punguţa de piele şi îl lovi în tâmplă. Băiatul se clătină, luat prin surprindere. Alţi doi băieţi se repeziră la ea, dar se feriră când fata făcu iar vânt punguţei.

— Ajutor! Străjeri! strigă Simeon. Ah!

Strigătul lui fu curmat brusc.

Tiamat era prea ocupată să se apere de atacatorii săi ca să vadă ce se întâmplase. Apoi văzu cuţitul sclipind în lumina lunii, la gâtul lui Simeon. Dintr-odată, punga deveni foarte grea. O lăsă să-i cadă la picioare, fără să-şi poată lua ochii de la lama strălucitoare. „Un pumnal adevărat”, se gândi îngrozită. Un pumnal pe care un soldat l-ar putea folosi pentru a lua viaţa cuiva. Plăselele se aflau în mâna lui Ikuppi. Îi aduse aminte de ceea ce se întâmpla cu cei care se împotriveau autorităţilor din oraşul interior.

— Gura cu toţii şi nu mişcaţi! se răsti Ikuppi.

Băieţii se retraseră, privind pumnalul, apoi privindu-se unul pe altul, nefiind prea siguri de ce ar trebui să facă în continuare. Ochii lui Labinsin se măriră.

— Nu ai zis nimic despre arme.

— Linişte! şuieră Ikuppi. Puneţi mâna pe ea, careva. E doar o orfană mizerabilă din oraşul exterior care întâmplător a avut un pic de noroc. Maestrul de Joc crede că ai căpătat favoarea zeilor, nu? Ei bine, zeii tăi sunt pe care să te părăsească, Ochi-Verzi.

— Fugi, Tiamat! strigă Simeon. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu o să îndrăznească…

Pumnalul îl înţepa, lăsând să-i dea sângele.

— Nu-i face rău!

Tiamat privea îngrozită la firişorul de sânge, ceea ce le dădu prietenilor lui Ikuppi ocazia să se repeadă şi să o apuce de mâini.

— N-o să plângă nimeni după un iudeu mort. Aceste străzi sunt periculoase pe timp de noapte. Taţii voştri ar fi trebuit să vă spună asta. Stai, am uitat, tu nu ai tată! Persul ăla nenorocit a fugit şi a lăsat-o pe mama ta să se descurce, nu-i aşa?

— Nu e adevărat!

— Serios? Ikuppi ridică o sprânceană. Da’ de unde ai căpătat ochi de culoare asta? Cine e tatăl tău? Şi cine e mama ta adevărată?

Tiamat încerca furioasă să-şi ţină lacrimile.

— Ştii bine că nu ştiu. Dă-i drumul lui Simeon! Nu fi prost, Ikuppi!

Băieţii care o ţineau se uitară nesiguri unul la altul. Labinsin încă nu era convins că pumnalul ar trebui să fie folosit.

— Cred că am mers prea departe, Ikuppi.

— Am zis să taci. Vrei să joci la Campionate, nu-i aşa? Sau vrei să afle toată lumea că o fată ţi-a luat locul? Ba mai mult, o fată din oraşul exterior, o orfana care a fost atât de nedorită încât mama ei adevărată a lăsat-o pradă câinilor de pe stradă. Vor râde cu toţii atât de tare, că îi vei auzi şi când vei fi mort!

Labinsin tăcea Obrajii lui Tiamat ardeau de ruşine.

— Bun, zise Ikuppi. În felul acesta o să intri iar în echipă Ia-o de mână şi ţine-o strâns.

Tiamat tresări de scârbă când Labinsin o apucă de încheietura mâinii.

— Nu de mâna aia fraiere. De cea stângă. Cea norocoasă. Cel care fură locul altuia în echipă trebuie să plătească pe măsură.

De abia când văzu zâmbetul lui Labinsin şi degetele lui Ikuppi încleştându-se pe pumnal, fata înţelese ce voiau să facă. Pedeapsa pentru furt, conform codului lui Hamurabi. Degetele i se chirciră de groază. Se smulse din strânsoarea celor doi băieţi

care o ţineau, încercând să îi lovească, dar celălalt băiat o apucă de mijloc şi o trase înapoi până când îşi pierdu echilibrul.

Cu o mişcare rapidă ca argintul viu, Ikuppi luă pumnalul de la gâtul lui Simeon, îl împinse pe băiatul iudeu cu putere în perete şi sări la încheietura lui Tiamat.

Fată ţipă la vederea lamei care se apropia, iar băieţii o strânseră mai tare. Totul încetini… strigătul de împotrivire al lui Simeon… zâmbetul lui Labinsin… privirea nebună a lui Ikuppi. Mâna o durea foarte tare, ca şi cum ar fi ţinut-o deasupra focului. Apoi o flacără uriaşă, vie lumină casele şi strada şi grămezile ei de bălegar şi de legume putrede, şi dintr-odată se trezi liberă.

Ikuppi scoase un strigăt sălbatic.

— Am fost rănit! Am fost rănit!

O luă la fugă în josul străzii, încă ţipând. Lumina cea roşie se stinse. Ceilalţi băieţi se uitau unii la alţii plini de nedumerire. Labinisin icni când ceva mic şi rotund îl lovi în stomac. La început Tiamat nu îşi dădu seama ce se întâmplă. Apoi inima îi tresări de uşurare. Din umbră, cepe mici zburau către atacatori.

Labinsin se întoarse furios, după ce o a doua bombă îl lovi în ureche.

— E iudeul! strigă el. Puneţi mâna pe el.

Ceilalţi băieţi se repeziră spre Simeon, dar acesta o luase la goană prin labirintul de străzi pe care îl cunoştea atât de bine, continuând să arunce cu cepe scoase din traistă şi strigându-i lui Tiamat să fugă. Băieţii se luară după el, lăsându-l pe Labinsin holbându-se la Tiamat plin de nedumerire. Se auzi un zgomot de paşi şi doi soldaţi apărură după colţ, purtând torţe care fumegau în noapte. Labinsin o luă la fugă după prietenii lui. Venindu-i greu să creadă că încă îşi mai putea folosi mâna, Tiamat apucă punguţa şi se piti după colţ, lăsându-i pe soldaţi să cerceteze cepele împrăştiate şi stropii de sânge de pe jos.

Îl mai aştepta puţin pe Simeon, dar probabil că acesta se întorsese în cartierul iudeu. Încă ameţită de tot de ceea ce se întâmplase, îşi spălă mâna în apa din şanţ şi porni clătinându-se spre casă. Îi aruncă lui Nanname cepele şi brânza şi se grăbi să se ducă la culcare, ascunzându-şi rana în cutele fustei. Abia atunci, în timp ce se dezbrăca folosind o singură mână la lumina

palidă a lămpii fumegânde, îşi dădu seama ce necaz se întâmplase.

În timpul luptei de pe stradă, tăbliţa cu imaginea siruşului îi căzuse cumva din punguţă.

<u>Capitolul 6</u>

DEMONUL

Îmi e frică, tremur şi îngenunchez plin de teamă!

Tiamat dormi până târziu a doua zi. Când se trezi, mireasma parfumată se simţea deja în toată casa. Sări din pat cu un sentiment de vină, îşi puse repede veşmintele de lucru şi scoase un scâncet când coaja care se formase peste rana de la mână se rupse şi sângele începu să curgă iarăşi.

Durerea îi readuse în memorie fiecare detaliu al luptei de pe stradă. Îl blestemă pe Ikuppi, îşi muşcă buza şi îşi înfăşură mâna rănită într-o eşarfă pentru păr, legând-o cu dinţii. Nu reuşi să-şi prindă părul cu acele de păr pe care le avea şi se hotărî să-l lase să atârne despletit. Apoi se grăbi spre laborator, de unde se auzea cântecul domol al lui Nanname.

Femeia înceta să cânte când o văzu pe Tiamat intrând cu fereală pe uşă.

— În sfârşit te-ai trezit. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

Tiamat îşi ascunse la spate mâna rănită.

— Nimic.

— Nu sunt oarbă, să ştii.

Nanname îşi şterse degetele pe fustă şi veni şchiopătând înspre ea.

— Cum ţi-ai rănit mâna?

O trase cu blândeţe pe fată de braţ şi se încruntă văzând sângele care îmbibase dantela.

— Nu-i nimic grav. Am căzut şi m-am tăiat într-un ciob de oală.

Nanname scosese deja bandajul improvizat şi examina rana.

— Un ciob de oala? Pare mai degrabă o rană făcută de cuţit.

Îşi scutură capul.

— Of, Tia, ce mă fac eu cu tine? Am crezut că totuşi clubul te va face să stai mai mult cu copiii de vârsta ta, că aşa nu vei mai intra în bucluc. Ce s-a întâmplat de fapt?

Tiamat îşi aduse aminte de privirea sălbatică a lui Ikuppi pe când acesta ţinea ridicat pumnalul deasupra încheieturii mâinii ei. Lumina cea roşie... Ce se întâmplase, de fapt? Trebuia să vorbească cât mai repede cu Simeon.

— A fost un accident, mormăi ea.

Nanname îi dădu drumul. Clătinând încă din cap, luă un vas de sub bancă şi îl umplu cu lichid dintr-una dintre cuve.

— Sunt sigură că e ceva legat de băieţii aceia din oraşul interior. Din fericire, rana nu pare a fi prea adâncă, dar antrenamentele suplimentare sunt prea lungi. Dacă cei din familia Egibi nu fac ceva pentru siguranţa jucătorilor, atunci va trebui să-şi găsească pe altcineva să joace în echipa lor. Poate pentru băieţi nu e aşa de periculos să umble haihui pe străzi, dar nu voi accepta ca fiica mea să pățească ceva din cauza unui joc prostesc. Nu mişca mâna! O să te usture puţin.

— Nu e un joc prostesc. Tiamat îşi ţinu respiraţia cât timp Nanname îi puse tinctură de ierburi pe rană. Îşi alungă lacrimile. Acum sunt o jucătoare foarte bună. Odată l-am bătut până şi pe maestrul Andulli! Şi oricum, nu sunt singura fată de acolo. Mai e şi Muna.

— Nu mă interesează pe mine dacă părinţii Munei îi dau voie să facă astfel de lucruri.

Nanname îi şterse mâna cu o cârpă şi o examina din nou. Tiamat răsuflă zgomotos când îşi puse la loc bandajul.

— Nanname?

— Da?

— Mama mea era... Ai cunoscut-o pe mama mea cea adevărată? Sau pe tatăl meu?

Nanname îi aruncă o privire aspră.

— Deci despre asta era vorba. Ţi-a zis cineva ceva?

Tiamat îşi muşcă buza.

— Ikuppi a spus că tatăl meu era pers. A zis că a fugit şi a lăsat-o pe mama însărcinată şi de asta ea m-a lăsat pradă câinilor.

— Ikuppi e un prost!

— Dar are dreptate, nu-i aşa? Capetele Negre nu au de obicei ochi ca ai mei.

Buzele femeii se strânseră.

— Dacă aş şti cine sunt părinţii tăi adevăraţi, ţi-aş fi spus de mult. Cât despre posibilitatea să ai sânge străin, bineînţeles că ea există, Iştar ştie că sunt destul de mulţi străini care locuiesc între aceste ziduri. Dar băiatul acela nu are niciun drept să răspândească zvonuri ca astea, mai ales în timpurile pe care le trăim. Privi lung către uşă şi oftă. Eu nu pot să citesc în stele precum tatăl lui Muna, ca să văd dacă vei fi în siguranţă sau nu. Dar pot lua alte măsuri de precauţie. Nu mai ai ce să cauţi la club.

Tiamat o privi disperată.

— Dar…

— Niciun dar. Vocea lui Nanname se îmblânzi. Îţi vreau numai binele. Când vei avea şi tu copii, o să înţelegi.

Tiamat îşi muşcă buza. Rezistă impulsului crud de a-i aminti lui Nanname că ea nu era copilul *ei.*

— Dar toţi prietenii mei se duc la club! protestă ea Maestrul Andulli nu va fi prea încântat dacă nu mă laşi să joc.

„Dar Ikuppi şi Labinsin ar fi foarte încântaţi. În al nouălea cer.“

— Vorbesc eu cu maestrul Andulli. Tonul lui Nanname îi dădu de înţeles că discuţia se încheiase. Se aplecă sub laviţa şi scoase punguţa goală a lui Tiamat. N-are rost să rămâi în laborator astăzi, cu mâna asta rănită. Am primit comandă pentru Lacrimile lui Iştar. Du-te în grădină şi culege petalele de trandafir de care am nevoie. Din cele albe. Să te întorci până la apus. E clar că străzile nu mai sunt aşa de sigure ca altădată. Fără îndoială că toate străjile din oraş sunt pe zid în loc să-şi facă datoria jos, în oraş. Cu cât se termină mai repede acest război stupid, cu atât mai bine pentru toată lumea.

Primul lucru pe care l-a făcut Tiamat a fost să-l caute pe Simeon. Îl vedea mereu în faţa ochilor aruncând cepe, fugind pe străzile întunecate cu Ikuppi pe urmele lui, încolţit, speriat, pumnalul lui Ikuppi lunecând pe gâtul lui precum colţul de lună nouă. Fu uşurată să descopere că Simeon se afla la Casa Tăbliţelor, învățând aritmetică, deşi asta însemnă că mai avea de aşteptat înainte de a-i pune întrebări. Simţind că nu e în

stare să se certe iar cu sclavul de la poartă, îşi croi drum prin mulţime, căutând strada în care fuseseră încolţiţi cu o seară înainte. Totul arăta diferit la lumina zilei. Când în sfârşit crezu că găsise locul cu pricina, acolo se afla o grămadă de gunoi care fumega în soare, dar nici urmă de cepe sau sânge. Căută prin mizerie, ţinându-şi respiraţia din cauza mirosului, alungind câinii care credeau că îi ajută să scormonească după mâncare, dar era clar că tăbliţa nu se afla acolo. Până la urmă, când soarele ajunse în crucea cerului, trebui să se dea bătută.

Trecu iar pe Cheiul Zababa ca să vadă dacă Simeon îşi terminase lecţiile, dar află că familia acestuia îl luase acasă în căruţa trasă de boi. Când întrebă încotro o apucaseră, sclavul îi răspunse cu un rânjet că pe el nu-i interesau treburile iudeilor. Tiamat oftă şi se îndreptă către grădină. Cel puţin aflase că Simeon era bine. O să treacă pe la el pe acasă în drum spre locuinţa ei.

Până la jumătatea după-amiezii, îşi umpluse punguţa cu petale albe, delicate şi se simţea mai calmă. Ajunse la fântâna secretă. În grotă se afla o bancă pe care puteai să stai şi să meditezi în linişte. Soarele se strecura printre frunze, apa picura, rândunelele săgetau aerul dincolo de viţa-de-vie care acoperea intrarea. Luptă cu propria conştiinţă pentru un moment, apoi scotoci în ascunzătoarea din fântână şi scoase pecetea. Se lungi pe bancă şi o aşeză pe genunchi, privind cum umbrele se jucau pe piatra albăstruie şi gândindu-se la părinţii ei necunoscuţi.

Ce ar face dacă ar afla cine sunt ei? Cum ar putea iubi o mamă care o părăsise, lăsând-o pradă câinilor? Indiferent de ceea ce zicea Nanname, trebuia să se întoarcă la Clubul Celor Douăzeci de Careuri. Doar aşa îi putea ajuta pe siruşi.

Nu intenţionase să adoarmă, dar în grotă era atâta linişte, aerul era călduţ şi parfumat, iar ea era atât de obosită după evenimentele din noaptea trecută. Fără să-şi dea seama, ochii i se închiseră.

Se trezi brusc dintr-un vis confuz în care se făcea că statuile siruşilor de pe Poarta Iştar căpătaseră viaţă şi se luptau cu micuţii siruşi albaştri de pe pecete. Ea încerca să-i oprească, iar limbile lor îi lingeau mâna stângă. Numai că de data asta nu-i

mai dădeau un sărut răcoros, ci o arsură teribilă, şi când privi în jos, mâna ei nu mai era. Sângele ţâşnea puternic din încheietură, iar Ikuppi învârtea pumnalul însângerat, râzând cu răutate…

Se ridică în capul oaselor, cu inima bătându-i puternic. În peşteră era umezeală şi răcoare. Mâna îi era scufundată în fântână. Pecetea zăcea în bazinul crăpat, lângă punguţă.

Râsul continua să se audă.

Îşi ţinu respiraţia, alarmată. La intrarea în grotă se afla un bărbat fără barbă. Purta pantaloni de călărie largi şi o tunică scurtă, cu două centuri care se încrucişau pe piept. La şold i se legăna o sabie scurtă. Deşi nu-i vedea ochii din cauza umbrei, fata simţi că se uită la ea. Inima i se strânse de frică.

— Cine eşti? întrebă Tia.

Nu mai avea timp să pună pecetea la loc în ascunzătoare. O strecură repede în punguţă şi se ridică de pe bancă.

— Ce vrei?

Râsul se curmă.

— Aici! striga omul cuiva aflat dedesubt, înainte de a se întoarce spre Tiamat. A durat ceva până să te găsim, Tiamat, fiică a lui Nanname.

— Cine eşti? întrebă fata iar, cu inima bubuind. De unde îmi ştii numele?

Bărbatul intră în peşteră cu o mişcare ciudată, ca de şarpe, o apucă de braţ şi o conduse pe terasă. Cerul era mov, soarele roşu stătea să apună dincolo de Zidul lui Nabucodonosor. Tiamat îşi întoarse privirea disperată către cel care o ţinea captivă. Nu era nici pe de parte aşa de tânăr cum crezuse, dar tăişul aspru al ochilor compensa pentru firele argintii de pâr.

— Ştiu totul despre tine, Tiamat, spuse el calm, eliberând-o din strânsoare. Asta e slujba mea.

În spatele ei se auzi un zgomot de paşi. Îşi întoarse capul. Doi soldaţi blocau treptele, iar săbiile le sclipeau în soare.

Priveliştea tăişurilor lucitoare îi reaminti de toată teroarea atacului din noaptea care trecuse. Îşi luă avânt către marginea terasei, dar fu oprită de unul dintre soldaţi care sări să-i aţină calea.

— Nu fi proastă, Tiamat, spuse bărbatul fără barbă. Până unde crezi că ai putea să ajungi? Oamenii mei sunt răspândiți peste tot în grădinile acestea şi mai am încă o sută pe zid, în caz că ţi-ar veni cheful să mai faci vreo expediţie pe acolo.

Tiamat simţi că-i îngheţă sângele în vine.

— Trebuie să… să fiu acasă până apune soarele, se bâlbâi ea, urându-se pentru teama care i se simţea în voce şi blestemându-se pentru că adormise. N-am făcut nimic rău. Am permisiunea să vin aici şi să culeg flori. Doamna Nanname are o tăbliţă cu pecetea regelui.

— Ştiu, zise bărbatul fără barbă, coborând încă o treaptă. Eu însumi am autorizat acest lucru. Dar acum mă interesează mult mai mult o altă pecete.

Din punga pe care o avea la brâu scoase două bucăţi dintr-o tăbliţă mică, rotundă.

— Recunoşti asta?

Tiamat o privi deznădăjduită.

— Nu.

Ochii bărbatului se îngustară. Veni spre ea cu mişcarea lui ca de şarpe.

— Ba eu cred că da.

Tiamat chibzui pentru o clipă.

— Nu e a mea. Acesta este lut Egibi. Are o inscripţie pe spate…

Mult prea târziu, îşi dădu seama de greşeală.

O sprânceană ridicată.

— Nu zău? Şi de unde ştii tu asta?

Le făcu semn bărbaţilor din spatele ei.

— Percheziţionaţi-o!

— Dar n-am decât petale de trandafiri. Se întoarse repede, dar drumul îi fu din nou blocat de cele două săbii. Aruncă o privire sălbatică în josul teraselor. Se vedeau alţi soldaţi croindu-şi drum prin verdeaţă.

Bărbatul fără barbă oftă.

— Numele tău se află pe Lista Primilor Delincvenţi, Tiamat, fiică a lui Nanname. Dacă e cazul, am dreptul să te arestez. Sunt sigur că ai prefera să cooperezi de bunăvoie.

Tiamat îşi muşcă buza.

— Cine eşti? şopti ea.

Bărbatul zâmbi rece, iar faţa i se încreţi, dar nu în modul blând al maestrului Andulli. Ridurile lui semănau mai mult cu măruntaiele unei oi atunci când ghicitorii făceau o citire a viitorului.

— Nu ştii? Sunt Ensi, adică prim-ministrul regelui. Cred că mi se spune Demonul.

Tiamat înghiţi în sec.

Încă un zâmbet îngheţat.

— Văd că ai auzit de mine. Bun. Poate acum o să-ţi vină mintea la cap.

Neavând de ales, fata privi cum unul dintre soldaţi îi luă punguţa şi scotoci printre petalele de trandafiri cu degetele lui bătătorite. Când găsi pecetea, i-o dădu Demonului cu un zâmbet triumfător.

— N-am furat-o, domnule! Am găsit-o în fântână, zise fata repede.

Demonul examină cu atenţie cilindrul de lapislazuli, comparând imaginea de pe ea cu cea de pe tăbliţă.

— Da, şopti el. Sunt identice.

— Voiam să o pun la loc, pe cuvânt. Am făcut copia doar pentru că voiam să aflu mai multe despre siruşi.

Privirea Demonului o săgetă.

— Ce ştii tu despre siruşii regelui? şuieră el.

— N-nimic, adică… ştiu doar că aleargă între ziduri noaptea. Le duc de mâncare, adică le duceam înainte să fiu prinsă.

— Înţeleg.

Demonul se uită la mâna ei cea bandajată. Examinând-o din priviri, puse tableta spartă înapoi în punguţă şi lăsă să cadă pecetea peste ea. Aruncă o privire gânditoare la soarele care apunea, apoi dădu din cap.

— Aduceţi-o. Mai am câteva întrebări pentru fata asta, iar acesta nu este locul potrivit ca să i le pun.

Inima lui Tiamat începu să bată mai tare.

— Dar Nanname mă aşteaptă acasă. Nu pot să merg cu voi!

Prim-ministrul cobora deja treptele, cu unduirea lui cea ciudată, de şarpe. Unul dintre soldaţi o apucă pe Tiamat de braţ şi o târî după el. Ceilalţi îi urmară, cu mâna pe mânerul sabiei.

Pe terasă, un soldat pe care nu-l observase păși afară din tufişuri şi ridică punguţa care îi căzuse. Tiamat se înţepeni pe călcâie, cu capul plin de toate poveştile pe care le auzise despre Demon.

— Vă rog, imploră ea. Trebuie să merg acasă. Nanname se va îngrijora din cauza mea. Au! Încetează! Mă doare.

Soldatul care o târa pe trepte, plictisit de zbaterea ei, scosese o coardă de piele pe care începuse să o înfăşoare în jurul încheieturilor.

— Nu! strigă ea, de-a dreptul înspăimântată. Domnule Ensi, vă rog! N-am făcut nimic! Vă rog, spuneţi-i să înceteze.

Demonul se întoarse şi se încruntă la soldat.

— Lasă aia deoparte.

— Dar opune rezistenţă arestării, domnule.

— Nu e arestată. O privi aspru pe Tiamat. Nu încă.

Aceasta îi dădu fetei putere să meargă împreună cu soldaţii pe Calea Ajiburshapu, unde Demonul o luă la dreapta şi îi conduse cu pas grăbit printre statuile leilor către Poarta Iştar. Arcada înaltă, albastră, umbrită acum datorită soarelui care apunea, părea gura unui monstru care de-abia aştepta să-i înghită de vii. Taurii şi şiruşii cu care era împodobită păreau gata să sară de pe cărămizi şi să o joace în picioare. Era prima oară când Tiamat intra în oraşul interior prin Poarta Iştar şi o să făcea să se simtă foarte mică, dar îşi îndreptă umerii şi încercă să arate de parcă ar intra aici în fiecare zi. Simţea cum străjile o priveau curioase în timp ce Demonul mergea înainte sub prima arcadă, de-a lungul unui hol lung, printr-o curte interioară şi în alt hol sub zidul interior. Sandalele soldaţilor răsunau. Nimeni nu îi întrebă nimic. Porţile mari cu zăbrele de bronz se închiseră cu zgomot în urma lor, făcând-o pe Tiamat să tresară. Privi în sus la crenelurile care înconjurau oraşul interior şi fu dintr-odată conştienta de cât de greu îi va fi să iasă de acolo până a doua zi dimineaţă.

Când Demonul o luă pe Calea Ajiburshapu şi îi conduse pe nişte trepte umbrite spre o uşă tăiată în zidul Vechiului Palat, fata se opri iar.

— Domnule Ensi, şopti ea. Puteţi să trimiteţi pe cineva să-i spună lui Nanname că voi întârzia astă-seară? O să se îngrijoreze din cauza mea.
Crezu că bărbatul nu auzise. Soldaţii o împinseră înainte, de-a lungul altei curţi interioare înconjurata de ziduri înalte. Tiamat apucă să vadă doar o clipă stâlpii de piatră şi arcadele înălțându-se spre cer. Demonul îi îndemnă să meargă mai repede printr-un hol plin de fum, luminat de torţe, şi ajunseră la o altă uşă, unde în sfârşit se întoarse spre fată cu un zâmbet rece.
— Am vizitat-o deja pe doamna Nanname. Ne-a făcut să credem că pecetea e ascunsă în casa ei. Oamenii mei au pierdut o groază de timp cu percheziţia, dar cred că acum înţeleg de ce nu voia să ne spună unde eşti. M-a uimit întotdeauna faptul că o mamă poate merge atât de departe pentru copilul ei. Iar tu nu eşti nici măcar sânge din sângele ei.
Era dificil pentru Tiamat să facă faţa acestor vorbe şi locului în care se afla Camera era rece şi întunecată, cu un acoperiş cu boltă. O singură lampă fumegândă atârna de un lanţ de bronz, luminând foarte slab încăperea. În jur mirosea a ulei, a bitum şi a încă ceva care i se părea cunoscut. Trei dintre pereţi erau din piatră solidă. Al patrulea avea zăbrele. Dincolo de zăbrele se ghicea un întuneric dens, apăsător.
Tiamat îşi încrucişă braţele şi fu străbătută de un fior.
Demonul le făcu semn soldaţilor să-şi ocupe poziţiile de veghe la uşă. Din fericire nu o închiseră.
— Ştii unde te afli, Tiamat?
Fata clipi către Ensi.
— În Vechiul Palat?
— Nu ai auzit de acest loc? Este singura clădire din piatră din întregul Babilon. Unul dintre vechii regi l-a construit pentru animalele sale de companie.
— Nu ştiu prea multe despre oraşul interior.
— Acum se află în paragină, bineînţeles. E mult de când ultimul rege a adus din călătoriile lui ceva care să merite să fie ţinut aici. Dar acest loc este folosit acum pentru altceva Unii o numesc Casa Ţipetelor Tăcute. Ştii de ce?

Fata dădu din cap. Gura îi era prea uscată ca să mai poată vorbi.

— Poate poţi să ghiceşti?

Tiamat nu voia să se gândească.

— De ce m-ai adus aici? reuşi ea să îngâime într-un sfârşit.

Demonul zâmbi.

— Aş vrea să-ţi spun o poveste, Tiamat. Este despre soţia favorită a regelui Nabucodonosor, prinţesa persană Amitis. Presupun că ai auzit de ea. Doar dormeai în grădina ei când te-am găsit.

Dacă urmărea să vadă ce reacţie are, atunci nu fu dezamăgit.

— Persană? Dar credeam…

Îşi muşcă buza

Demonul chicoti.

— Nu ştiai că e persană, nu? Nabucodonosor a luat-o în căsătorie cu speranţa să stabilească o împăcare între cele două popoare – dar asta nu a durat mult. Lucrurile mergeau deja prost când oamenii şi-au venit în fire şi l-au adus pe Nabonaid la domnie. Dar bătrânul Nabucodonosor ţinea destul de mult la ea pe vremea aceea A poruncit să se construiască o grădină în care să se planteze flori exotice şi pomi care să-i amintească prinţesei de munţii ţării sale natale. Ceea ce nu ştiu mulţi este că regele Nabucodonosor a dăruit mult îndrăgitei sale prinţese şi o pecete de lapislazuli, drept cadou de nuntă. O pecete foarte veche şi deosebită care conţine secretul deschiderii porţilor care duc dincolo de Oceanul Pământesc.

„O pecete, o pecete de lapislazuli.“

Demonul se plimba cu paşi mari în timp ce vorbea, iar fulgerul cel aspru îi apăruse din nou în priviri.

— Potrivit legendelor, regele Babilonului călătorea dincolo de Oceanul Pământesc pentru a aduce frunze din Copacul Vieţii pentru Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri. Odată cu acestea, aducea şi un ou de siruş. Bineînţeles, timp de o mie de ani niciun rege al Babilonului nu a mai călătorit dincolo de ocean. Se presupune că secretul deschiderii porţii a fost uitat; cu toate acestea, pentru cei care au ochi să-l vadă, răspunsul se află pe pecete.

Făcu o pauză şi se uită lung printre zăbrele.

— Preoţii îşi păzesc secretele mai bine decât îşi păzesc argintul, dar cred că un siruş special s-a născut în timpul Festivalului Anului Nou şi a fost ţinut aici până la Campionate, când preoţii au folosit creatura în ritualul lor de Deschidere a Porţii pentru ca regele să poată aduce frunze pentru ghirlanda din anul respectiv şi un alt ou, asigurând astfel imortalitatea pentru campion, oraş şi el însuşi. Eu şi regele Nabonaid sacrificăm siruşi în noaptea Campionatelor Celor Douăzeci de Careuri de ani de zile. Din păcate, se pare că sângele acestor creaturi nu este suficient. O vreme m-am întrebat dacă pecetea în sine nu e cumva importantă pentru ritual, dar, deşi prinţesa a lăsat multe documente în arhivele palatului, cu imaginea peceţii pe ele, aceasta s-a pierdut în timpul revoltelor care au izbucnit cu ocazia urcării pe tron a lui Nabonaid.

Se întoarse spre Tiamat cu un zâmbet rece.

— Aşa că îţi poţi imagina ce interesant a fost să descopăr în oraşul exterior o tăbliţă de elev cu o imagine din trecut. În acelaşi timp, mi se raportează că o fată a fost prinsă cățărându-se între ziduri tocmai când siruşii erau liberi şi că aceasta a supravieţuit şi deci poate să povestească şi altora ce a văzut. În plus, se pare că a şi căpătat un noroc nemăsurat şi că poate folosi Simbolul Ochiului în Jocul Celor Douăzeci de Careuri cu îndemânarea nemaivăzută a jucătorilor legendari.

„Sacrificăm siruşi de ani de zile."

— De… de unde ştii asta?

Demonul zâmbi iarăşi şi veni înspre ea.

— Am sursele mele. Maestrul de Joc Egibi pune la cale ceva, aşa că, fireşte, sunt cu ochii pe el. Dar e ceva care mă uimeşte. Doamna Nanname sau maestrul Andulli te-au trimis pe zid să încerci să pui mâna pe siruş?

Tiamat simţi că i se strânge stomacul.

— Nu m-a trimis nimeni. Eu voiam doar să le dau de mâncare. Şi nu ştiam că aceasta este pecetea prinţesei Amitis, jur.

— Şşş. Îi puse un deget pe buzele tremurătoare. Te iert. Până la urmă, m-ai făcut să găsesc pecetea Dar tu ştii ceva despre animalele regelui, nu-i aşa? Aş vrea să ştiu de ce nu te-au atacat când te-ai suit pe zid. Trebuie să discutăm puţin pe tema asta.

— Nu ştiu nimic, şopti Tiamat, aruncând o privire către uşa deschisă şi la cei doi soldaţi impasibili care o păzeau.

Cât de departe ar fi ajuns până să o prindă? Îşi dădu seama că era o ocazie bună să afle câte ceva despre siruşi, dar tot ce îşi dorea în momentul acela era să se întoarcă sănătoasă acasă, în patul ei din oraşul exterior, cu parfumul care urca din laborator şi Nanname cântând. Mirosul acela…

— Poate ştii. Poate nu. E treaba mea să aflu.

Demonul îi ridică mâna rănită, desfăcu bandajul şi examină rana cu interes.

— Ai avut noroc. Dacă rana ar fi fost mai adâncă, nu ai mai fi putut să foloseşti degetul mare. Te doare?

Strânse până când Tiamat tresări de durere, apoi zâmbi şi îi dădu drumul. Fata îşi duse mâna la piept, simţind furnicături în picioare.

— Ikuppi a făcut asta, nu? şopti ea. Ikuppi ţi-a povestit despre norocul meu. Un gând şi mai negru o izbi. Tu l-ai pus să-mi taie mâna!

Buzele Demonului se strânseră.

— Certurile voastre copilăreşti nu mă interesează. Atitudinea asta nu te ajută deloc, Tiamat.

— Nu poţi să mă ţii aici, spuse fata, abia abţinându-se să nu plângă. Ai zis că nu sunt arestată.

— Nu, dar poate tu vei fi în stare să-l ajuţi pe regele tău să deschidă porţile care duc dincolo de Oceanul Pământesc. Toţi supuşii fideli trebuie să-şi ajute regele, dacă sunt în măsură să o facă. Tu eşti unul dintre aceştia, nu? N-aş vrea să cred că aceşti ochi verzi pe care îi ai indică faptul că ai sânge de rebel în tine.

Tiamat începu să respire mai repede.

— Nu ştiu nimic despre prostiile astea de porţi!

— Asta o să vedem.

Demonul se întoarse spre zăbrele şi privi printre ele.

— Acum vreau adevărul. De ce te-ai cocoţat printre zidurile oraşului interior în a 26-a noapte?

Tiamat clipi, cu ochii în lacrimi.

— Voiam doar să-i arată siruşii lui Simeon. El nu credea să există cu adevărat.

— A, da, micuţul tău prieten iudeu. Nu ţi-a fost fiică?

— Ştiam că nu îmi vor face rău.

— Cum aşa?

Demonul se întoarse şi o privi cu interes.

Fata dădu din cap neajutorată.

— Pur şi simplu, ştiam.

— Ştii că sunt veninoşi?

— Da… poate…

— Şi totuşi nu ţi-a fost fiică? Ia vino încoace, Tiamat, şi bagă mâna între zăbrele.

Tia se uită la el paralizată de frică.

— Haide. Vreau să fac un test.

Fata dădu din cap.

— Dacă nu faci de bunăvoie ce îţi spun, o să fiu nevoit să le cer oamenilor mei să mă ajute. S-ar putea să-ţi facă rău la mână din nou.

Tiamat le aruncă o privire soldaţilor şi se scutură înfiorată.

— Ce e acolo? şopti ea.

— Nu ghiceşti?

Mirosul acela…

— O!

Într-o clipă ajunse lângă zăbrele şi începu a scruta întunericul. Da, acolo! O fulgerare de roşu. Un ochi cu gene lungi. Inima i se strânse. În fundul carcerei, întins pe o grămadă de stuf, stătea un siruş. Solzii erau lipsiţi de strălucire. Limba îi atârna lipsită de vlagă. Coada odihnea pe propria mizerie şi era acoperită de cruste.

— Ce a păţit? întreba Tiamat, întorcându-se către Demon, uitându-şi frica la vederea bietei creaturi. „Încolţit. Înfometat.”

— E pe moarte.

— Ce i-aţi făcut?

Bărbatul zâmbi.

— Nimic. Doar l-am închis aici fără mâncare şi fără apă, conform instrucţiunilor din ritual. Când o să vină timpul să-l înjunghiem, nu va opune rezistenţă.

— Nemernicilor! Lacrimile cu care luptase atât îi împăienjeneau ochii. Daţi-i drumul!

— Nu fi proastă! în starea în care se află nu e de folos între ziduri. În felul acesta, va putea să-l servească pe rege în scopul

pentru care a fost menit Fii fată cuminte, Tiamat, şi pune mâna printre zăbrele.

Tia strânse din dinţi şi întinse mâna cea sănătoasă printre zăbrele cât de mult putu. Soldaţii care stăteau lângă uşă înţepeniră. Dar tot nu putu să-l ajungă pe bietul siruş care nu se mişcă din culcuşul lui. Ochii i se măriră puţin, iar limba şfichiui în întuneric, dar asta fu tot.

Demonul oftă.

— Bine, poţi să scoţi mâna. A fost un experiment interesant, dar întotdeauna am bănuit că partea aceasta a ritualului e depăşită. Nu că ai avea cumva sânge regal. Când l-am adus pe Nabonaid la tron, m-am ocupat de majoritatea membrilor familiei regelui Nabucodonosor înainte ca aceştia să apuce să aibă copii.

Tiamat se întoarse furioasă spre el, tremurând din tot corpul.

— Măcar dă-i ceva să bea! O să moară înainte de Campionate dacă îl laşi să sufere aşa.

Demonul dădu din cap.

— Şi să-i redau puterea care îl face sălbatic? Regele nu m-ar ierta niciodată. Şi chiar dacă moare, mai avem alţii şase cu care să ne jucăm. Şi războiul acesta foloseşte la ceva, chiar dacă doar la a-i convinge pe preoţi să crească alţi siruşi pentru noi.

— Regele e nebun! Tot oraşul ştie asta! Şi tu eşti la fel de nebun ca el! Când o să ies de aici, o să spun tuturor ce aveţi de gând să faceţi acestei sărmane creaturi şi o să… o să…

— O să ce, Tiamat? Chiar crezi că o să-i pese cuiva de soarta unui siruş când perşii stau să ne invadeze?

Se uită la ea din nou cu privirea aceea rece, uşor amuzată. Fata se agăţă de zăbrele, tremurând din nou.

— Aşa e mai bine. Pentru o clipă am crezut că ai uitat cine sunt. Bun, hai să revenim la ceea ce s-a întâmplat pe zid. Cât de aproape de creaturi ai ajuns, înainte să sosească străjile?

În timp ce Tiamat se întreba dacă era bine să mărturisească faptul că siruşul îi linsese mâna, se auziră paşi şi un al treilea soldat intră în încăpere. Aruncă o privire spre Tiamat şi îşi drese glasul.

— Ensi…

Demonul se încruntă.

— Ce e?
— La poartă se află un om de la Casa Egibi. Întreabă de fată. Ştie că se află aici.
— Spune-i să aştepte. N-am terminat încă.
Soldatul se uită iar înspre Tiamat. Fata se ţinea strâns de zăbrele. Soldatul traversă încăperea şi îi şopti ceva Demonului.
Ensi blestemă cu voce scăzută.
— Spune-i… De fapt, lasă, nu mai contează. Oricum nu cred că fata ştie ceva care ne-ar putea interesa.
Îi aruncă lui Tiamat o privire exasperată.
— Hai, Tiamat, fiică a lui Nanname. A sosit timpul să pleci acasă.
— Îmi dai voie să plec?
Era prea mult, prea multe şocuri unul după altul. Se agăţă şi mai strâns de zăbrele şi aruncă o ultimă privire dragonului muribund.
Demonul râse încet şi le făcu semn soldaţilor să o ajute.
— Acum nu vrea să-şi părăsească animalul de companie. Fără îndoială că ar prefera să se afle în locul lui.
Soldaţii râseră în timp ce o ridicau pe Tiamat. Fură nevoiţi să o ducă pe braţe pentru că picioarele nu o mai ascultau. Aerul nopţii şi stelele care apăruseră cât fusese înăuntru o ameţeau. Începură să-i clănţănească dinţii.
Maestrul Andulli aştepta singur în curte, cu faţa împietrită. Îi aruncă o privire lui Tiamat, îi puse braţul pe umăr şi o acoperi cu mantia lui. Fără să rostească niciun cuvânt şi fără să bage în seamă salutul cu mâna la nas al Demonului, îi întoarse spatele acestuia şi o conduse pe fată printr-o uşă pe care soldaţii o ţineau deschisă, ieşind pe Calea Ajiburshapu.
În linişte, o sprijini de-a lungul întregului drum, trecând de leii albi cu auriu şi intrând în umbra Ziguratului. Tiamat se simţea ca şi cum picioarele nu ar fi fost ale ei. Abia după ce întoarseră spatele ziguratului şi coborâră pe strada Marduk, maestrul Andulli îi făcu semn să se oprească.
Stângaci, Maestrul Jocului o îmbrățișă şi îi lipi obrazul de veşmintele lui cele fine. Pentru o clipă, fata opuse rezistenţă. Apoi, toată teroarea şi disperarea pe care le simţise în ultima oră dublă ieşiră la suprafaţă într-un hohot de plâns teribil şi îi

povesti totul printre suspine pe care nu le putea controla, tremurând şi cerându-şi scuze că îi uda hainele, în timp ce maestrul Andulli o ţinea la pieptul său şi îi murmura cuvinte alinătoare la ureche.

O lăsă să-şi plângă toată durerea, înainte de a îi examina mâna, care începuse să sângereze din nou, fără bandajul protector.

— Demonul ţi-a făcut asta? întreba el cu voce surdă.

Tiamat îşi suflă nasul.

— Nu, nu… Asta… am avut un accident ieri.

— Ţi-a făcut vreun rău?

— Nu, nu chiar.

Buzele maestrului Andulli rămâneau strânse, şi el luase o mină severă.

— Ce voia?

Tiamat scutură din cap. Îi venea să plângă iar când se gândea la siruş.

— Pecetea. Pecetea prinţesei. Dar avea acolo un siruş, maestre Andulli! Îl înfometează şi are de gând să-l sacrifice în noaptea Campionatelor şi… şi… mă tot întreba… Răsuflă tare, incapabilă să vorbească clar. Îmi cer scuze. M-am speriat atât de rău! Vreau să merg acasă.

Maestrul Andulli o îmbrăţişa şi o mângâie din nou.

— Ssst, gata, s-a terminat. Cred că ar fi mai bine să stai cu mine astă-seară. Porţile oraşului sunt închise şi casa mea e mai aproape, dar o să trimit pe cineva să-i spună doamnei Nanname că eşti bine. Ea ne-a spus că ai dispărut şi a bănuit cam unde ai putea să fii. Se opri, privind lung la strada luminată de torţe. Ea e bine, nu-ţi face griji.

Voce lui părea să-i spună ceva mai mult, dar Tiamat era prea obosită ca să înţeleagă exact ce anume. Se relaxă puţin.

— Mulţumesc, maestre Andulli, şopti ea, amintindu-şi dintr-odată ceva. Îmi… Îmi pare rău că nu mai pot să vin la Clubul Celor Douăzeci de Careuri.

Bărbatul se încruntă.

— Ssst, Tiamat. Nu te gândi la asta acum. O rezolvăm noi cumva şi o să fac în aşa fel ca astfel de lucruri să nu se mai

întâmple. Demonul nu e atât de prost încât să se pună rău cu familia Egibi. Chiar şi regii şi Ensi ai lor trebuie să mănânce.

Capitolul 7

GHICITOAREA SUMERIANĂ

Dă-mi puterea cunoaşterii!

Lumina soarelui ce pătrundea prin zăbrelele unei ferestre care dădea spre o curte privată o trezi pe Tiamat. De sub fereastră se auzeau râsete şi zgomot de apă. Rămase întinsă, cu ochii închişi, nevenindu-i să se mişte. Din noaptea trecută îşi aducea aminte confuz o serie de uşi cu toc roşu prin care trecuse fără să fie nevoită să se aplece, camere luminate de lămpi şi feţe necunoscute. Cineva îi bandajase cu grijă mâna cât timp dormise şi pentru prima dată de la atacul lui Ikuppi aceasta nu o mai durea. Patul avea o saltea umplută cu lână aşezată pe un cadru de lemn. Alături se aflau un scaun şi un covor mic. Sub fereastră era o masă cu două vase pline cu smochine.

Tiamat se uită la covor, încercând să-şi imagineze cât de bogat trebuie să fi fost maestrul Andulli ca să-şi poată permite aşa ceva. Covorul avea un desen cu galben şi roşu, întruchipând florile lui Iştar. Se aplecă pentru a-l pipăi, apoi se strecură afară din pat şi, atentă să nu calce pe covorul cel scump, atacă smochinele. Ajunsese deja la a doua, iar sucul i se scurgea pe bărbie, când uşa se deschise şi o fată cam de vârsta ei intră în încăpere. Avea părul împletit într-o coadă pe care o purta pe un umăr şi o tunică galbenă simplă. Pe mână avea semnul semilunii, făcut cu fierul roşu, semn care se distingea palid pe fondul pielii întunecate.

În timp ce Tiamat privea îngrozită, dar şi fascinată semnul, fata o privea şi ea cu ochi mari.

— În oraşul ăla exterior nu te hrănesc, sau ce? zise ea, uitându-se la zeama de pe bărbia lui Tiamat. Hai, grăbeşte-te şi termină. Se pare că trebuie să-ţi arăt cum merg treburile pe aici în caz că nu te descurci, ceea ce cred că e adevărat.

Chicoti.

Cu un efort, Tiamat îşi luă privirea de la mâna fetei.

— Treburile? încă un chicotit.

— Cei din familia Egibi nu se târăsc pe stradă împreună cu oamenii de rând. Hai, pe aici!

Tiamat păși cu grijă pe lângă covor şi o urmă pe fată, terminându-şi smochina pe drum.

— Tu eşti una dintre fiicele maestrului Andulli? întrebă ea.

Fata îi aruncă o privire ciudată.

— Nu fi prostuţă! Sunt una dintre sclavele lui. M-a cumpărat de lângă templul din Ur.

Uite aici. Stai pe scândura aia, şi când ai terminat, arunci apa asta ca să cureţi ţeava. Nu uita! Fiindcă dacă se blochează, eu trebuie să o curăţ şi miroase mai rău decât canalele de la palat când vântul bate în direcţia greşită, zău aşa!

Se strâmbă în aşa fel încât Tiamat nu se putu abţine să nu zâmbească, deşi se simţea stânjenită. Bineînţeles că o fiică din familia Egibi nu putea să fie marcată precum o sclavă din templu! Şi i se părea că nu se cuvine să folosească o cameră atât de frumoasă pentru ceea ce, în oraşul exterior, oamenii foloseau terenul public aflat lângă cel mai apropiat canal.

— Aşteaptă, spuse ea când văzu că fata intenţiona să închidă uşa. Unde este maestrul Andulli? Trebuie să ajung acasă. Azi-noapte s-a întâmplat ceva rău.

Fata privi în josul holului şi se lăsă pe vine în spatele uşii, cu ochii sclipind de curiozitate.

— Ce ţi-a făcut Demonul? I-am auzit pe cei din familie vorbind după ce te-ai culcat. Spuneau că Demonul îi hărţuieşte pe toţi străinii din oraş pentru că perşii sunt atât de aproape. Stăpânul era foarte supărat. Zicea că e timpul ca toţi cetăţenii Babilonului să-şi apere drepturile. Desigur, Humusi, şefa sclavilor de aici, crede că e o idee proastă pentru că Demonul n-ar face altceva decât să-i înfunde pe mulţi dintre noi în vizuina sa aşa cum a făcut în timpul revoltelor de după înscăunarea lui Nabonaid şi ar interzice festivalurile Anului Nou şi atunci lucrurile ar fi şi mai rele decât înainte. Humusi spune că întotdeauna cei săraci suferă, nu stăpânii cei fini, cu ideile lor măreţe, şi de asta poţi să-ţi dai seama dacă te gândeşti la ceea ce i-a făcut doamnei care face parfumuri.

Interpretând greşit expresia lui Tiamat, fata se întrerupse.

— Te doare mâna? Pe mine m-a durut înfiorător când m-au însemnat. Am ţipat atât de tare că a trebuit să-mi pună căluş la gură şi preotesele au zis că zeul lunii mă va auzi şi va fi furios că l-am trezit din somnul lui din timpul zilei! Dar o să te faci bine. Eu nu mă mai gândesc la ea mai deloc acum. Cred că e îngrozitor în Casa Ţipetelor Tăcute. Ţi-a fost frică tare?

Tiamat ieşi din toaletă şi o apucă pe fată de umeri.

— Lasă asta! Ce s-a întâmplat cu doamna Nanname?

Fata se lipi de uşă, cu ochii mari.

— Credeam că ştii…

— CE I-AU FĂCUT?

Tiamat o împinse şi, cu o privire sălbatică, căută un loc prin care să iasă din casă.

— Ai uitat să arunci apa. Vocea plină de reproş a sclavei o urmă pe scări. Vino înapoi! Trebuie să te duc în camera de studiu. Maestrul Andulli a zis să nu cumva să pleci înainte să te vadă.

Uşa exterioară era zăbrelită. Tiamat încercă să ridice drugul greu din lemn de cedru cu o singură mână, dar era prea mult pentru ea. Sclava, văzând că nu pleacă nicăieri, se întoarse să arunce apa în toaletă. Tiamat se prăbuşi pe ultima treaptă, ţinându-şi la piept mâna rănită.

Aici o găsi maestrul Andulli când veni din curte.

— A, aici erai! Expresia îngrijorată a feţei se dizolvă într-un păienjeniş de riduri când se aşeză alături de ea. Cum te simţi în dimineaţa asta? Ce îţi mai face mâna? Am pus un *asipu* să te descânte în timp ce dormeai. Nu-ţi face probleme, vei în stare să te întorci la joc cât ai clipi.

— Ce i s-a întâmplat lui Nanname?

Maestrul Andulli oftă.

— Aşadar, oamenii nu şi-au putut ţine gura. E bine, Tiamat, nu te îngrijora. Nu te-aş minţi.

— Dar fata care mi-a arătat toaleta mi-a zis…

— Khatar? Maestrul Andulli o strigă. Ce i-ai spus?

Fata apăru, încercând să se apere.

— N-am ştiut că nu i-ai spus, stăpâne!

Maestrul Andulli oftă şi o luă pe Tiamat de umeri, ridicând-o în picioare.

— E vina mea. Ar fi trebuit să-ţi explic totul. O să te trimit acasă foarte curând, dar mai întâi aş vrea să mă ajuţi cu un lucru.

Aruncă o privire în sus pe scări, unde sclava încă asculta, cu ochii licărind în întuneric.

— Du-te şi fă ordine în camera de oaspeţi, Khatar.

Tiamat îşi îndreptă umerii.

— Vreau să o văd pe Nanname!

Încă un oftat.

— Oamenii Demonului au cam făcut mizerie. Nimic ireparabil, dar cred că doamna Nanname ar avea nevoie să fie puţin singură în dimineaţa asta ca să cureţe. Nu îţi face griji. Ştie unde te afli.

— Biata Nanname! E doar vina mea.

— Nu, Tiamat, nu e vina ta. Să nu mai gândeşti aşa. Dar trebuie să aflăm de ce aşa, dintr-odată, Demonul este interesat de persoana ta. Hai să ne gândim şi să vedem dacă putem să înţelegem ceva din pecetea aceea pe care ai găsit-o.

Pecetea prinţesei era ultimul lucru la care se gândea Tiamat. În ceea ce o privea, nu-i adusese decât necazuri, iar Demonul putea să o păstreze, dacă poftea. Era încă îngrijorată în privinţa lui Nanname, dar maestrul Andulli îi promise că vor termina într-o oră dublă şi o conduse într-o încăpere lungă cu uşi care se deschideau către curtea centrală luminată de soare.

Încăperea mirosea a lut. De-a lungul pereţilor erau aliniate bănci, gemând sub greutatea tăbliţelor încă sigilate în învelitoarele lor groase de lut. Mai multe tăbliţe scrise erau împrăştiate pe o masă mare de lemn de cedru. În mijlocul acesteia se afla o tăbliţă veche, care avea imprimată pe ea o pecete. Inima lui Tiamat începu să bată mai repede când recunoscu dragonul de sub zigurat. La un capăt al mesei stătea un om pe care nu-l cunoştea. Purta veşmânt de scrib şi scria pe o tăbliţă cu tulpină de stuf litere ordonate, întrerupându-şi munca din când în când pentru a se încrunta la tăbliţa cu pecetea lui Amitis şi a verifica ceva printr-o grămadă de texte. Muna stătea cocoţată pe o parte a mesei, uitându-se la mâini şi

muşcându-şi buzele. Enki stătea confortabil de cealaltă parte a mesei, cu picioarele sprijinite pe scaun. Când maestrul Andulli intră, le dădu repede jos.

Muna se ridică pe jumătate.

— Tia, eşti bine?

— O să fie totul bine, spuse maestrul Andulli. Ridică o sprânceană în direcţia scribului. Ce mai faci?

Tiamat se aşeză pe un scaun lângă Muna, bucuroasa că vede o faţă prietenoasă. În timp ce scribul răscolea prin tăbliţele lui ca să-i arate maestrului Andulli ce găsise, Muna căută mâna cea sănătoasă a prietenei sale şi o strânse. Deşi ştia că Muna trebuie să fi fost cea care ajutase la identificarea peceţii, Tiamat îi aruncă un zâmbet recunoscător.

Enki le privi cu răceală peste masă.

— În sfârşit! Credeam că o să dormi toată ziua! Habar n-am de ce tata pierde timp Egibi preţios cu prostia asta de pecete. Trebuia să fiu la şcoală de o jumătate de oră dublă. Dacă voi fi biciuit pentru că am întârziat, o să fie vina ta, Ochi-Verzi!

— Taci, Enki! şuieră Muna. Tia a trecut prin prea multe ca să mai suporte şi văicărelile tale.

Enki clipi înspre Muna, uluit de faptul că o fată din oraşul exterior îndrăznea să-i vorbească în felul acesta în propria casă. Le aruncă o privire maestrului Andulli şi scribului. Se încruntă la Tiamat şi continuă să se îndeletnicească iar cu scoaterea unor aşchii din tăblia mesei.

Muna şopti.

— Simeon ne-a spus ce a încercat să-ţi facă şarpele de Ikuppi! Aşteaptă să vezi ce o să păţească la club în seara asta!

Tiamat se încruntă. Furată de cele întâmplate în carcera Demonului, aproape că uitase de atacul de pe stradă.

— Maestrul Andulli ştie?

— Acum da! Faţa lui Muna era crispată. Sper să-l dea afara definitiv din club. O fi el cel mai bun jucător, dar nu ajută pe nimeni niciodată. Mai şi trişează, atunci când crede că nu o să câştige. Asta o să ne descalifice pe toţi, dacă se poartă aşa la Campionate. Atunci când facem parte dintr-o echipă, trebuie să ne ajutăm unii pe alţii. Se pare însă că oamenii din oraşul interior nu reuşesc să înţeleagă asta.

Îi aruncă o privire semnificativă lui Enki.

Tiamat îşi frecă mâna rănită. Avea destule necazuri şi fără Ikuppi.

Enki se strâmbă şi şuieră deasupra mesei:

— Ikuppi şi aşa-zişii lui prieteni nu au nimic de-a face cu mine! Doar pentru că locuim amândoi în oraşul interior nu înseamnă că am avea ceva în comun. Ikuppi a picat examenul de intrare în Şcoala Templului. Nu mă întrebaţi la ce şcoală merg el şi gaşca lui. Nu-mi pasă. Şi, dacă vreţi să ştiţi, şi eu vreau ca echipa Egibi să câştige la fel de mult cum vreţi voi. Ba chiar mai mult.

— N-aş fi bănuit, mormăi Muna.

Dar Tiamat se aplecă peste masă, plină de interes.

— Tu te duci la Şcoala Templului? Vorbeşti serios?

— Dar unde credeai că merg?

Băiatul o privi îngrijorat.

— Învăţaţi despre siruşi acolo? Ştii ceva despre cum este folosit sângele lor pentru a deschide porţi?

Enki se lăsă pe spate, râzând.

— Vorbeşti de ritualul regelui? Nu-i mulţumită că a fost arestată şi că laboratorul mamei ei a fost distrus, acum mai vrea să afle şi secrete din templu! Chiar crezi că preoţii ne-ar spune nouă aşa ceva?

— Nu am fost arestată, începu Tiamat, apoi îşi dădu seama de ce spusese băiatul. Cum adică, „distrus“?

Maestrul Andulli privi în jur încruntat.

— Voi trei, linişte. Ascultaţi. Textele sumeriene pot fi pline de capcane, dar Shamshi crede că a reuşit să-l traducă pe acesta. Iată ce spune textul de pe pecetea prinţesei Amitis, de care se interesează atât de mult Demonul. Shamishi, te rog.

Scribul trase spre el tăbliţa pe care scrisese şi cea pe care fusese imprimată pecetea. Îşi drese glasul.

— E posibil să fi interpretat greşit câteva cuvinte. Tăbliţa aceasta s-a umplut de praf în arhivele Egibi şi inscripţiile sunt pe alocuri şterse. Pe de altă parte, este scrisă în stilul vechilor ghicitori sumeriene, ceea ce însemnă că înţelesul e la fel de limpede precum canalul de scurgere al palatului după un ospăţ regal.

Muna chicoti, făcându-l să-şi piardă şirul gândurilor. Aruncă o privire înspre maestrul Andulli şi îşi drese vocea din nou.

— Iată…

O grădină cu o fundaţie precum raiul,

O scară pe care Shamash şi Sin se plimbă mână în mână

O poartă acoperită cu piele ca o tobă de aramă, Binecuvântatul lui Marduk a deschis-o,

Darul lui Iştar a ieşit din ea.

În timp ce citea traducerea, vocea scribului devenea din ce în ce mai sonoră, făcând-o pe Tiamat să simtă fiori pe şira spinării. Degetele pe care le linsese siruşul începură să o doară iar. Apucă strâns bandajul. Muna, crezând că mâna o doare din pricina rănii, îi aruncă o privire compătimitoare.

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi Enki, care păru cu adevărat interesat pentru prima dată, spuse:

— Versul al treilea e evident. E dintr-o ghicitoare de la şcoală. Ghicitorii folosesc tobe acoperite cu piele ca să comunice cu zeii. Înseamnă că e vorba de ceva ascuns şi pentru a găsi acel ceva trebuie folosite ritualurile corecte, altfel va rămâne ascuns. La şcoală, asta înseamnă că toţi trebuie să ne purtăm cum se cuvine, altfel nu o să învăţăm nimic. Se strâmbă. Profesorii noştri adoră versul ăsta.

Tiamat se uită la el surprinsă. Pentru o clipă, crezu că Enki o să rânjească. Dar acesta îşi reluă imediat înfăţişarea serioasă.

— Hm.

Maestrul Andulli îşi înfăşură barba în jurul degetului mic şi se încruntă în direcţia tăbliţei scribului.

— Şi primul vers este asemănător cu ghicitoarea de la şcoală. Pare a sugera că grădina în chestiune se află în incinta templului, poate chiar una dintre grădinile cu ierburi medicinale ale prinţesei? Scara este cu siguranţă ziguratul. Acolo unde Shamash şi Sin se plimbă mână în mână poate însemna o zi când soarele şi luna se află împreună pe cer. Va trebui să-l rugăm pe tatăl lui Muna să se uite la tăbliţele lui astrologice. „Binecuvântatul lui Marduk a deschis-o…“ Se uită gânditor la

Tiamat şi apoi îşi scutură capul. Ghicitori sumeriene, hm? Enki, mai ai vreo idee?

Enki dădu din umeri.

— Muna? Tiamat?

Muna scutură din cap. Tiamat stătea nemişcată.

— Binecuvântatul lui Marduk înseamnă siruşul, nu? Demonul a spus că va sacrifica unul pentru a deschide poarta.

Buzele maestrului Andulli se strânseră.

— Aceasta este în mod evident interpretarea lui. Dar, din câte înţeleg eu din legenda, şi Shamshi e de acord cu mine, cea care a deschis poarta pentru rege a fost întotdeauna o prinţesa. Poate asta înseamnă că a fost binecuvântată de Marduk în timpul ritualului. Trebuie să-l întreb pe înaltul Preot despre asta.

O privi din nou gânditor pe Tiamat.

Inima acesteia se încălzi puţin, uitând pentru o clipă de îngrijorarea pentru Nanname.

— Asta înseamnă că Demonul nu are de ce să mai omoare siruşul. Trebuie să-i spunem!

Enki îi aruncă o privire dispreţuitoare.

Maestrul Andulli oftă.

— Mă îndoiesc că Demonul ne va asculta, Tiamat. Nu e un secret că el şi Nabonaid caută Copacul Vieţii cu ajutorul căruia regii din vechime obişnuiau să sfideze bătrâneţea şi moartea, iar dacă asta ar însemna că trebuie să ucidă toate fiinţele din Babilon, bărbaţi, femei, copii, mi-e teamă că ar face-o. Dacă nu aş şti adevărul, aş bănui că au început acest război ca să-i ajute în căutările lor; cu siguranţă îl folosesc pentru scopurile lor. E ciudat Totuşi, dacă e să te iei după ghicitoare, Demonul ar putea fi pe drumul cel bun. Darul lui Iştar este viaţa, la urma urmei!

Scribul, care tot mestecase vârful instrumentului său de scris, îşi drese glasul.

— Unii ar spune că darul lui Iştar este moartea – ea este zeiţa războiului în aceeaşi măsură în care este şi a iubirii. Dar se poate să fi confundat eu nişte cuvinte. „Tobă“ poate însemna de asemenea „ceainic”. Iar „poartă“ poate însemna şi „vecinătate”.

— Ceea ce ar face ca totul să fie şi mai lipsit de sens! spuse Enki, făcând scaunul să scârţâie când se ridică în picioare. Am întârziat la şcoală, tată.

Maestrul Andulli îşi privi exasperat fiul.
— Stai jos, Enki!
Enki se aşeză încruntat.
Maestrul Andulli începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră.
— Tiamat a căpătat norocul ei neobişnuit după ce a găsit pecetea lui Amitis. Hai să presupunem pentru o clipă că legendele sunt adevărate. Să presupunem că pecetea are într-adevăr putere. Să presupunem că Demonul reuşeşte cumva să o folosească pentru a deschide poarta de dincolo de Oceanul Pământesc şi că Nabonaid va aduce frunze din Copacul Vieţii pentru Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri aşa cum făceau vechii regi. Vă daţi seama cum ar reacţiona oraşul? Nimănui nu i-ar mai păsa cât de nebun este Nabonaid dacă ar vedea că îndeplineşte ritualul regelui şi câştigă favoarea zeilor. Unul dintre motivele pentru care perşii au ajuns atât de departe fără prea multe eforturi este faptul că armata noastră este divizată. Mulţi oameni din acest oraş ar dori să-l vadă pe Nabonaid detronat. Un Babilon unit este ultimul lucru de care avem nevoie în momentul acesta; ar putea să ne dea toate planurile peste cap. Doar dacă… nu există vreo modalitate de a întoarce toate aceste lucruri în favoarea noastră. Mă întreb…
Tiamat şi Muna se uitară lung la Maestrul Jocului. Singura dată când îl văzuseră atât de dezorientat fusese atunci când un jucător Egibi pierduse un joc pe care trebuia să-l câştige. De cealaltă parte a mesei, Enki se fâţâia pe scaun şi se uita încruntat la tatăl său.
Scribul păru stânjenit.
— Domnule, credeţi că e bine să vorbim despre…? Cu copiii de faţă?
Maestrul Andulli se opri din mers. Îi aruncă scribului o privire distrată, oftă şi se întoarse la masă. Îşi puse o mână pe umărul lui Tiamat, cealaltă pe cel al Munei.
— Îmi pare rău. Uneori mă las luat de val. Ar trebui să vă las să mergeţi acasă şi pe Enki la şcoală. E mai târziu decât credeam. Probabil că Tiamat e moartă de oboseală.
Tiamat îngăimă ceva, ruşinată. Enki se încruntă din nou la ea. Muna se încruntă şi ea.

— Mi-e teamă că eu trebuie să plec la templu imediat, continuă maestrul Andulli. Dar o să o trimit pe Khatar să vă conducă cu un permis de trecere ca să nu aveţi probleme. Vrei tu să scrii un permis, Shamshi?

Scribul scoase o tăbliță mică din găleata lui. Se încruntă la Tiamat în timp ce scria numele ei şi al lui Muna în lut. Maestrul Andulli îşi desfăcu pecetea de la mână şi o apăsă sub cele două nume.

— Gata! le zâmbi el fetelor, cu faţa toată încreţită. Un permis de trecere Egibi vă va da posibilitatea să mergeţi oriunde în oraş. Te rog să transmiţi scuzele mele doamnei Nanname, Tiamat, şi spune-i că sper să te văd la Clubul Celor Douăzeci de Careuri mâine-seară. Pentru o vreme, va trebui să arunci zarurile cu cealaltă mână, dar aşa o să mai exersezi puţin strategiile. Şi nu-ţi face griji pentru Ikuppi. Din câte am auzit, e într-o stare mai proastă decât tine. Începând de azi, nu mai face parte din echipă. Labinsin va intra din nou în echipă pe post de rezervă, cu condiţia să se poarte cum se cuvine, aşa că, dacă vei mai fi agresată, să-mi spui imediat. Ai înţeles?

Ameţită, Tiamat dădu din cap. Îşi aduse aminte cum alerga Ikuppi pe străzi, ţipând: „Am fost rănit! Am fost rănit!“

Expresia de pe faţa lui Muna arăta că fata nu ştiuse nimic despre Ikuppi, deşi rânjetul lui Enki sugera că el era la curent cu totul. Maestrul Andulli o strigă pe Khatar, care apăru suspect de repede, şi îi înmână acesteia permisul de trecere. Se întoarse să mai spună scribului ceva, şi cei patru copii fură în sfârşit liberi să plece.

Chiar şi lumina orbitoare şi căldura amiezii păreau bine-venite după întâlnirea ciudată la care luaseră parte. Stătură pentru un timp la umbra palmierilor care străjuiau strada Enlil, uitându-se uimiţi unul la altul.

Enki scutură din cap.

— Cred că tata a exagerat! Nimeni nu crede în chestiile astea cu Copacul Vieţii. Învăţăm despre ele la Şcoala Templului, bineînţeles, dar e doar o legendă veche, precum cea despre vechii regi care foloseau ziguratele pentru a călători între oraşe fără să fie nevoiţi să păşească dincolo de ziduri. Poveşti de adormit copii!

Muna îl fulgeră cu privirea.

— Din câte îmi amintesc, păreai destul de interesat de ghicitoare. Şi oricum, parcă ziceai că preoţii nu vă spun vouă nimic despre ritualurile secrete, aşa că de unde ştii tu care e adevărul?

Enki luă o atitudine arogantă.

— Nu trebuie să ştii detalii ca să-ţi dai seama ce e posibil şi ce nu e. Dacă vrei să ştii părerea mea, bătrânul Nabonaid nu e aşa de nebun cum crede toată lumea, pentru că nu ia parte la Festivalul Anului Nou; cel puţin el nu a fost niciodată tras de barbă şi pocnit de preoţi, şi nici soţia lui favorită nu s-a întors acasă mirosind a siruş.

Văzând expresia de pe faţa lui Tiamat, băiatul mormăi.

— N-am timp să stau să mă bată soarele în cap ca să dau explicaţii unei fete neinstruite. Sper că nu ai lăsat dragonul din carcera Demonului să-ţi lingă mâna, Ochi-Verzi. Toată lumea ştie ce se întâmplă cu prinţesa din legendă dacă siruşul moare înainte ca poarta să se deschidă.

Îşi trecu un deget de-a lungul gâtului, mimând tăierea capului.

Simţind că i se face rău, Tiamat privi cum Enki dispăru în umbra ziguratului. Aerul fierbinte părea că tremură şi reflecta desenele viu colorate, alcătuind un fel de curcubeu deasupra templului. În vârful acestuia, Casa Raiului de pe Pământ strălucea aurie ca un al doilea soare.

— Snob Egibi! mormăi Muna.

Tiamat îşi muşcă buza şi se gândi la acel rânjet abia perceptibil.

— Ştie ghicitorile.

— Nu atât de bine pe cât crede! spuse o voce în spatele lor. Uitaseră de Khatar, care tot le dăduse târcoale. Eu ştiu ce înseamnă versul în care se pomeneşte de Iştar. Femeile din templul de la Ur se ceartă mereu în privinţa lui. Iştar este zeiţa dragostei, prin urmare darul lui Iştar este cineva care, ştiţi voi… Fata chicoti, văzând expresia lor uimită. Prinţesa obişnuia să doarmă într-un altar aflat în vârful ziguratului, iar noaptea venea la ea un bărbat. Apoi acesta pleca, şi când prinţesa a rămas însărcinată, toţi au spus că era din cauza zeului. Chicoti din nou.

— Probabil că toţi ne cred nişte proşti.

Muna se înroşi de furie.

Tiamat se uită consternată la sclavă.

— Ai tras cu urechea!

Kathar zâmbi.

— Normal că am tras cu urechea! Cum altfel aş putea afla câte ceva? Dacă ţi-aş spune nişte chestii care se întâmplă în casa Egibi, nu m-ai crede…

— Iştar este şi zeiţa războiului, nu numai a dragostei, o întrerupse Muna Şi n-ar trebui să răspândești bârfe despre stăpânii tăi.

Khatar se încruntă.

— Ce, ai de gând să mă spui, *mushkenum?*

Acesta era un cuvânt urât prin care erau desemnaţi cei care locuiau în oraşul exterior.

— S-ar putea, *wardum.*

— Încetaţi! exclamă Tiamat. Nu mă simt prea bine.

Soarele amiezii care se reflecta în toate cărămizile o ameţea. În cap i se învârteau numai legende şi ghicitori. Mâinile îi tremurau. „Sper că nu ai lăsat dragonul să-ţi lingă mâna. Toată lumea ştie ce se întâmplă cu prinţesa din legendă dacă siruşul moare înainte ca poarta să se deschidă.“ Oare Enki inventase povestea asta doar ca să o sperie sau chiar făcea parte din legendă? Şi cât de adevărate erau legendele, de fapt?

Muna se întoarse spre ea, îngrijorată. Îi zise lui Khatar să o apuce pe Tiamat de braţul celălalt, ceea ce sclava făcu, având o expresie care arăta că nu o ajuta pentru că îi spusese Muna, şi cele trei fete îşi continuară drumul pe străzile străjuite de palmieri, până ajunseră la Poarta Marduk.

La vederea uniformelor soldaţilor, pe Tiamat o trecură toate transpiraţiile. Dar porţile rămaseră deschise, oamenii treceau fără oprelişti de o parte şi de alta şi nu părea să fie nici o problemă. Nici măcar nu fură nevoite să arate permisul de trecere. În curtea dintre ziduri, se opriră pentru a lăsa să treacă o căruţă cu legume, şi Khatar profită de ocazie pentru a-i şopti lui Tiamat la ureche:

— Dacă îmi dai brăţara ta de picior, te las să păstrezi asta.

Flutură permisul.

Tiamat clipi la vederea tăbliţei. Îi era foarte greu să gândească.

Muna o împinse pe fată.

— Las-o în pace, *wardum!* Nu vezi că nu mai poate? Tia, hai să mergem!

— Nu, aşteaptă.

Tiamat desfăcu şiragul de mărgele norocoase pe care îl purta la glezna stângă. Khatar îl înşfăcă imediat cu un rânjet şi lăsă să-i cadă permisul în poală.

— Mulţumesc, Ochi-de-Persană! Sper să ai la fel de mult noroc ca mine!

Îi făcu lui Tiamat cu ochiul şi dispăru în pasajul de sub zid.

Muna o privi, cu buzele strânse.

— De ce ţi-a zis aşa? Nu e amuzant. Şi de ce i-ai dat mărgelele tale? Valorează mult mai mult decât o tăbliţă tâmpită!

Tiamat scutură din cap şi o împinse spre a doua poartă, ajungând în sfârşit în oraşul exterior.

— Ai auzit ce a zis maestrul Andulli. Cu un permis Egibi putem să mergem oriunde în oraş.

— Dar suntem deja în afara lui. Nu mai avem nevoie de permis acum. Sclava aia e vicleană. Nu am încredere în ea. Muna privi încruntată de-a lungul străzii. Încotro e casa ta? Vreau să te conduc. Arăţi de parcă eşti gata să leşini. Eşti sigură că nu ţi s-a infectat mâna? Probabil că pumnalul lui Ikuppi era murdar.

Tiamat băgă permisul în buzunar.

— E totul în regulă, zise ea, făcând un efort să stea în picioare. O să fiu bine, Muna Mi-e doar foame. „Şi frică să nu mor." Nu e nevoie să mă conduci. Probabil ai o grămadă de alte lucruri de făcut.

Muna îşi scutură capul.

— Nimic important. Vin cu tine, da? Întotdeauna mi-am dorit să văd cum se fac parfumurile.

Niciuna dintre ele nu rosti adevărul, şi anume că în acea zi cu siguranţă doamna Nanname nu se ocupa de parfumuri.

ECHIPA CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

12 taşritu

Maestru *de Joc*

ANDULLI - familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI - fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior

SIMEON - fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior

MUNA - fiica astrologului, oraşul exterior

TIAMAT **-** fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior

HILLALUM **-** fiu de fermier, provincie

Rezervă

LABINSIN **-** cel mai bun prieten al lui Ikuppi, oraşul interior

Capitolul 8

BINECUVÂNTAREA LUI MARDUK

Eliberează-mă de vrajă!

Pe măsură ce se apropiau de singurul cămin pe care îl cunoscuse vreodată, stomacul lui Tiamat se strângea de frică. Nu avea nevoie de această avertizare a corpului ca să ştie că era ceva în neregulă. Era pentru prima dată în viaţă când strada casei părinteşti nu mirosea a ierburi fierte.

O grămadă mare de sticlărie spartă bloca intrarea. Un dulău căruia ea obişnuia să-i dea de mâncare scormonea printre cioburi, adulmecând mirosurile ciudate. Câinele veni spre ea dând din coadă. Îl goni cu un ţipăt furios şi ridică de jos un flacon. Dopul lipsea, sticla cea preţioasă era crăpată, parfumul pe care ea şi Nanname îl creaseră cu atâta trudă se risipise. Îşi strânse pumnii, plină de mânie. Demonul făcuse toate acestea.

Muna, care privea şocată dezastrul, tresări când o siluetă sări peste grămadă şi veni în goană spre ele. Tiamat ridică flaconul, gata de luptă, apoi îi dădu drumul să cadă cu o bufnitură.

Era Simeon.

— Vă aşteptăm de mult, zise acesta. Privirea i se întoarse către mâna bandajată a lui Tiamat. Îşi muşcă buzele. Mi-am făcut atâtea griji din cauza ta, Tia! Când am scăpat de gaşca lui Ikuppi şi m-am întors să te iau, dispăruseşi. Apoi ieri am fost la şcoală, după aceea a trebuit să merg la sinagogă. Când în sfârşit am putut să vin să văd dacă eşti bine, casa ta era plină de soldaţi! Am încercat să o ajut pe doamna Nanname, dar erau prea mulţi şi…

— E bine doamna Nanname? întrebă repede Muna

— Da. E înăuntru. O ajutam să facă ordine. E un dezastru aici.

— Ştiu. Am auzit.

Simeon şi Muna schimbară o privire stânjenită. Tiamat îi împinse deoparte şi se repezi înăuntru.

Nanname stătea sprijinita de peretele laboratorului, pârul căzându-i în şuviţe lipite de obraji. Purta cea mai veche rochie pe care o avea şi îşi suflecase mânecile. Avea ochii încercănaţi, iar mâinile îi sângerau din cauza cioburilor pe care le adunase. Recipientele erau sparte. Raftul pe care ţineau parfumurile şi uleiurile era şi el distrus, deşi podeaua fusese măturată. Câteva petale de trandafir, cu margini veştejite, fuseseră adunate într-un bol crăpat şi aşezat pe bancă. În ce scop, Tiamat n-avea de unde să ştie.

— Nanname, îngăimă ea. Îmi pare rău.

Femeia o îmbrățișă strâns. Nanname îi mângâie părul şi murmură:

— Nu e vina ta, Tia. Ar fi trebuit să predăm imediat pecetea autorităţilor, să fi recunoscut că ai găsit-o. Făcu o pauză, înainte de a spune încet: La început nu mi-am dat seama ce căutau. Au dat năvală şi au început să distrugă totul. Apoi mi-au arătat tăbliţa şi am ştiut. O, Tia! Mi-a fost atât de teamă pentru tine! Am încercat să ajung la grădină ca să te avertizez, dar soldaţii nu m-au lăsat să plec şi nu puteam să alerg cu piciorul ăsta al meu.

— Sunt bine. Nu mi-au făcut niciun rău.

— Mulţumesc lui Iştar pentru asta!

— Maestrul Andulli m-a salvat.

Nanname o examină cu atenţie pe toate părţile, ca şi cum ar fi fost o floare rară, şi reuşi să zâmbească.

— Se pare că trebuie să-i mulţumim familiei Egibi pentru multe.

— Demonul a zis… Tiamat se întrerupse, observând că Nanname nu se sprijinea deloc pe piciorul bolnav. Văzu sânge închegat pe tivul rochiei şi îşi strânse pumnii, simţind cum îi revine furia. Ţi-au făcut rău!

— E vina mea. Am încercat să-i încurc.

— Dar…

— Sunt bine, Tia. Aş fi putut fi mult mai rău.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Subînţelesul cuvintelor lui Nanname o înspăimântă pe Tiamat. O parte din ea îşi dorea să dea fuga înapoi la Casa Ţipetelor Tăcute şi să-l lovească pe Demon până când nici el nu va mai putea să meargă cum

trebuie. Să strige la el. Să-l facă să sângereze. Cealaltă parte nu ar mai fi vrut să calce vreodată în oraşul interior.

— Familia Egibi îi va împrumuta doamnei Nanname argintul necesar cumpărării de flacoane noi, spuse Simeon, care venise în spatele ei. Aşa că veţi putea locui în continuare aici şi veţi putea face parfumuri, iar noi vom putea merge iar la Clubul Celor Douăzeci de Careuri şi tu vei putea juca în Campionate. O să fie bine, Tia, o să vezi.

Tiamat se uită întrebătoare la Nanname, dar chipul mândru şi femei nu lăsa să se întrevadă nimic.

— E adevărat. Nu prea pot să nu te las să joci, când maestrul Andulli a fost atât de bun cu noi. A fost de acord să-ţi dea nişte însoţitori care să te aducă acasă după antrenament, aşa că nu o să mai ai probleme cu băieţii din oraşul interior sau… cu alţii.

Tiamat nu ştia dacă să se bucure sau nu. Faptul că participa la Campionate însemna că putea să intre în palat, adică exact ceea ce îşi dorise, dar asta era înainte de a-l cunoaşte pe Demon. Fără să-i observe îngrijorarea, Muna şi Simeon îşi zâmbiră unul altuia.

— După-masă o să vină un tâmplar să repare recipientele şi să ne facă un raft nou, continuă Nanname. Este un prieten de-al tatălui lui Simeon, aşa că ştiu că o să facă treabă bună. Mâine o să comandăm nişte tuburi noi şi ulei. Reuşi să zâmbească din nou. Tocmai am terminat de curăţat aici, dar ar trebui să ducem cioburile astea la grămada de gunoi înainte să apuce cineva să calce în ele şi să se taie. Aţi putea să mă ajutaţi cu asta, dar aveţi grijă să vă feriţi de perşi dacă vă apropiaţi de zid.

De-abia auziră vechiul sfat. După tot ce se întâmplase, posibilitatea unui atac din afară părea la fel de îndepărtată precum aceea ca soarele să cadă de pe cer.

În timp ce cărau cioburile la grămada de gunoi din umbra Zidului lui Nabucodonosor, Tiamat le povesti lui Simeon şi Munei tot ce i se întâmplase de la atacul lui Ikuppi încoace, şi avu ocazia să afle şi părerile lor. Începură să o treacă fiorii când îşi dădu seama de toate implicaţiile faptelor sale. Între timp, Simeon voia să ştie totul despre întâlnirea din casa maestrului Andulli şi de ce luase şi Muna parte la ea.

— Cred că voia doar ca Tiamat să simtă o prietenă aproape, zise Muna, aruncându-i lui Tia o privire fugară.

Ştiau cu toţii de ce Simeon nu fusese chemat. Prezenţa iudeilor în oraşul interior ar fi ridicat întrebări incomode, iar astfel de întrebări erau ultimul lucru de care avea nevoie maestrul Andulli în acel moment.

— Pune el ceva la cale, adăugă Muna, privind în sus la o strajă care patrula pe crenel. Ceva care are legătură cu Campionatele.

Simeon zâmbi.

— Adică vrei să zici că vrea ca echipa Egibi să câştige.

— Nu, e ceva mai mult la mijloc. Dacă ai fi fost acolo, ţi-ai fi dat seama. Tia, tu ce crezi?

Tiamat privi lung poteca prăfuită care ducea la grămada de gunoi. Mai jos, doi sclavi raşi în cap încărcau gunoiul într-o căruţă cu care îl transportau în afara oraşului. Boul care trăgea la jug părea la fel de plictisit ca ei şi gonea muştele cu coada. Era linişte în acel moment al zilei, iar mirosurile îngreunau aerul.

— Nu sunt sigură. N-am înţeles cum stă treaba cu porţile. Dar cred că acum ştiu ce însemnă Binecuvântarea lui Marduk. Făcu o pauză, se scutură şi spuse cu hotărâre: Nu e de ajuns să-i hrănesc pe siruşi. Trebuie să-i scot din palat înainte ca Demonul să-i omoare.

Muna şi Simeon priviră unul spre celălalt.

— Nu cred că e o idee prea bună, Tia.

— Nici eu! Muna clătină din cap cu putere. Nu după ceea ce ţi-a făcut Demonul.

Tiamat strânse din dinţi.

— Trebuie să-i salvez. Nu înţelegeţi. Acum nu-i mai pot lăsa acolo.

Simeon oftă.

— Ştiu că-ţi pasă de ei. Dar să arunci resturi peste zid e una. Să furi dragonii regelui e cu totul altceva. E trist că unul dintre ei va fi sacrificat, dar în templu sunt sacrificate în fiecare zi tot felul de animale. Nu le poţi salva pe toate.

— E mai mult decât atât. Îşi strânse mâna stângă şi trase adânc aer în piept. Enki a zis că dacă siruşul moare înainte de deschiderea porţii, atunci şi prinţesa pe care a lins-o va muri. Şi unul dintre ei mi-a lins mâna! A văzut şi Simeon.

Muna se încruntă.

— Enki spune prostii. Chiar el a zis că nimeni nu crede în vechile legende. E doar o poveste, Tia.

— Ascultaţi-mă. Dacă e adevărat? De ce mi-e atât de foame în ultima vreme? De obicei nu mănânc când sunt îngrijorată sau înspăimântată. Cred că siruşul mă face să-mi fie foame. Simt ceea ce simt şi ei. *Încolţită*. Pe jumătate moartă de foame. Ei sunt creaturile lui Marduk, nu-i aşa? Iar ei mi-au dat tot norocul pe care îl am la joc, ceea ce e un fel de binecuvântare. Are logică, Muna! Iar dacă Demonul ucide siruşul care mi-a lins mâna, mă va ucide şi pe mine!

O ajuta să-şi descarce sufletul.

Muna încă mai dădea din cap neîncrezătoare, dar Simeon îşi rodea o unghie şi se uita la Tiamat gânditor.

— Când Ikuppi a încercat să-i taie lui Tia mâna, el a fost cel rănit. Poate veninul dragonului conţine vreun soi de putere străveche. Bunicul spune că toate legendele au la bază un sâmbure de adevăr.

— Dar asta e o prostie! protestă Muna. Maestrul Andulli a spus că pecetea a fost cea care te-a înzestrat cu noroc. Oricum, parcă ne spuneai că Demonul va sacrifica doar siruşul din temniţa lui! Acela nu putea să-ţi lingă mâna dacă era închis.

— A zis că o să-l folosească pe unul dintre ceilalţi dacă acesta va muri înainte de Campionate. Nu putem risca să-i lăsăm, Muna! Şi, oricum, până la urmă tot îl va omorâ pe cel care m-a lins. La anul, sau poate peste doi ani… sau poate o vor face perşii, dacă încearcă să intre în oraş şi dau de ei între ziduri.

Îşi muşcă buzele. Trebuia să-şi fi dat seama că nu vor înţelege.

Dar Simeon spuse rar:

— Tia avea asupra ei pecetea când a urcat între ziduri. Dacă asta face parte cumva din vrajă? Prinţesa ţine pecetea astfel încât dragonul să ştie că trebuie să o binecuvânteze? Asta ar avea mai multă logică decât să crezi că el ar putea detecta pe cineva care are sânge regal doar cu ajutorul mirosului sau mai ştiu eu ce.

Tiamat îl privi recunoscătoare.

— Asta înseamnă că o să mă ajuţi să-i salvez? Va trebui să o facem înainte de Campionate.

Scoase permisul de trecere Egibi.

— Putem să ne folosi de asta ca să intrăm în palat. Poate că ar trebui să o facem chiar în seara asta.

Muna făcu ochii mari.

— Deci de asta ai vrut să păstrezi permisul. Presupun că acum va trebui să te ajut, de vreme ce e trecut şi numele meu acolo.

Zâmbi, deşi părea înfricoşată.

Simeon dădu din cap.

— Stai! Doar nu ai să dai buzna acolo! Chiar dacă reuşeşti să intri în palat fără să fi arestată, ceea ce mă îndoiesc că se poate întâmplă, cum o să ieşi cu o turmă întreagă de dragoni sălbatici?

— Nu sunt sălbatici. Mă vor urma. Ştiu că mă vor urma.

— Unde te vor urma, mai exact? Creaturile astea sunt mai mari decât nişte cămile! Nu o să le poţi ascunde în fântâna ta secretă, să ştii.

Tiamat se prăbuşi pe o grămadă de cărămizi sparte. Simeon avea dreptate. Ideea ei vagă cum că ar putea ascunde siruşii în grădina prinţesei nu ţinea. Demonul şi-ar trimite soldaţii să-i aducă înapoi. Iar data viitoare putea să facă mult mai mult rău decât făcuse până acum.

— Trebuie să existe o cale, şopti ea. Nu vreau să mor.

Muna o luă după umeri. Simeon se aşeză lângă ea şi o ţinu de mâna cea sănătoasă. Străjile care patrulau pe zid nu îi băgau în seamă pe cei trei copii care stăteau lângă grămada de gunoi. Ca să treacă mai uşor timpul, bărbaţii desenaseră un careu de joc în umbra unuia dintre turnurile de pază şi jucau fără scor, folosind pietre drept piese. Cu siguranţă nu aşteptau niciun atac astăzi. Atitudinea lor calmă îi făcu pe copii să se simtă mai bine.

Muna spuse cu blândeţe:

— Nu o să mori, prostuţo! Poate tocmai asta plănuiește maestrul Andulli, să salveze siruşii. I-ai zis că unul dintre ei ţi-a lins mâna?

— Cred…

Speranţa renăscu.

— Da, i-am zis aseară după ce m-a scos din mâinile Demonului.

— Păi, vezi? Nu vrea să păţeşti ceva, aşa că va face tot posibilul ca Demonul să nu-i omoare.

Tiamat dădu neîncrezătoare din cap.

— Dacă maestrul Andulli ar avea de gând să-i salveze, sunt sigură că mi-ar fi spus ceva.

Fruntea lui Simeon se încreţise, aşa cum se încreţea când se gândea ce stratagemă să folosească la joc.

— Mă gândeam... Dragonii aleargă între ziduri între apus şi răsărit, nu-i aşa? Asta înseamnă că pot să treacă de porţi, altfel ar fi prinşi într-una dintre secţiunile zidului.

— Probabil că străjile lasă deschise noaptea porţile laterale care dau spre curte, zise Tiamat, fără să înţeleagă ce voia Simeon să sugereze.

— Da, şi eu cred la fel. Aşa că, pentru a elibera animalele, trebuie să deschidem doar o poartă. Nu prea ar avea sens să le dăm drumul pe partea aceasta a râului, întrucât ar fi prinşi în capcană în oraşul exterior. Ar cauza o mare panică şi tot ar trebui să-i mânăm dincolo de Zidul lui Nabucodonosor. Dar dacă am reuşi să deschidem una dintre uşile exterioare de pe partea cealaltă a râului? Atunci ar fi liberi şi ar fugi pe câmpie. Nimeni nu va putea să-i prindă acolo.

— Dar cum să deschidem poarta? întrebă Muna. Sunt construite în aşa fel încât să reziste unei armate întregi.

Simeon zâmbi.

— Aici ne vom folosi de permisul de trecere Egibi. Hillalum spune că la răsărit se formează întotdeauna o coadă la Poarta Lugalgirra. Dincolo de ea există un fel de tabără organizată neoficial în care cei care vin de departe îşi pot adăposti şi hrăni animalele până la deschiderea porţilor oraşului. Pun pariu că străjile deschid poarta asta cât mai devreme posibil pentru a-i lăsa pe oameni să treacă. Dacă avem noroc, vom prinde câteva minute duble în care dragonii se află încă între ziduri, tocmai când sunt mânaţi în ţarcul lor. Va trebui să ne mişcăm foarte repede. Voi, fetele, puteţi să le arătaţi în fugă permisul, pretinzând că aveţi o treabă importantă de rezolvat în numele familiei Egibi şi că trebuie să treceţi primele. Noi ceilalţi vom

ţine poarta deschisă până cheamă Tia dragonii. Dacă are dreptate şi există o legătură magică între ea şi ei, atunci o să răspundă la chemare şi o să se îndrepte către poartă. Când îi vedem venind, ne strecurăm afară şi o luăm la goană. Va fi haos total. Nimeni nu-şi va da seama de ce s-a întâmplat, decât când va fi foarte târziu.

Tiamat se cutremură, agitată.

— Şi dacă nu vin când îi chem?

Simeon o privi calm.

— Atunci o să ştii că nu ai de ce să te temi.

Tiamat îşi duse la piept mâna bandajată şi dădu din cap. O stratagemă tipică pentru Simeon. Planul de salvare reprezenta totodată un test pentru a vedea dacă exista vreo legătură între ea şi siruşi.

— Care voi ceilalţi? întrebă Muna, încruntată.

— Voi avea nevoie de cineva care să mă ajute să ţin poarta deschisă. Eu şi Hillalum am putea face asta.

— Asta presupune să fim în afara oraşului noaptea.

Tiamat aruncă o privire în sus spre creneluri. Nu mai petrecuse niciodată o noapte în afara zidurilor oraşului. Gândul o înspăimânta mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Nanname nu-mi va da voie niciodată să fac asta. Crede că în spatele fiecărei cărămizi se ascunde un persan care stă gata să mă înghită.

— Şi ai mei sunt la fel, spuse Muna. Tata citeşte în stele în fiecare noapte să vadă dacă nu cumva va avea loc un atac asupra oraşului.

Simeon dădu din cap.

— De asta va trebui ca totul să aibă loc mâine. E ultima noastră întâlnire de la club înainte de Campionate. Le vom spune părinţilor noştri că trebuie să rămânem pentru un antrenament final după ce pleacă ceilalţi şi că antrenamentul s-ar putea să dureze toată noaptea, aşa că să nu-şi facă griji. Apoi vom ieşi din oraş cu barca lui Hillalum. El spune că străjile controlează mai mult bărcile care vin decât pe cele care pleacă. Eu va trebui să mă ascund, bineînţeles, dar voi o să puteţi folosi permisul de trecere.

Multe lucruri puteau merge prost, şi Tiamat nu-şi putea imagina reacţia maestrului Andulli când avea să afle pentru ce folosiseră permisul său. Dar se agăță de planul lui Simeon pentru că nu avea altul.

— Ce facem cu siruşul din carcera Demonului?

— Pe acela nu-l putem ajuta. Dar nu acela ţi-a lins mâna, nu?

— Şi cu cei care ne însoţesc acasă ce facem?

Băiatul se încruntă.

— Uitasem de asta. Va trebui să-i lăsăm să ne conducă acasă, apoi ne vom strecura înapoi pe chei. Îi spunem lui Hillalum să ne aştepte până scăpăm de ei.

Pe Tiamat o trecură iar fiorii. Să o mintă pe Nanname. Să umble pe străzile întunecate pe care îi atacase Ikuppi. Să petreacă o noapte întreagă în afara zidurilor oraşului. Să spere că siruşii vor răspunde la chemarea ei. Şi după asta, trebuia să se reîntoarcă în oraş şi să înfrunte mânia tuturor. Apoi îşi dădu seama de altceva.

— Poimâine e o zi cu ghinion, şopti ea. Paisprezece… Atunci îi vom elibera pe siruşi.

Muna păli.

— Aşa e. Nu putem să facem asta într-o zi cu ghinion! Sigur se va întâmpla ceva rău.

Simeon oftă.

— Bunicul zice că doar oamenii răi cred în zile cu ghinion. E cea mai bună ocazie pe care o avem. Vreţi să salvăm dragonii sau nu?

Muna se uită la unul, apoi la celălalt, muşcându-şi buzele.

Tiamat luă hotărârea:

— Hai să o facem!

Capitolul 9

AFARĂ

Tu eşti judecătorul faptelor mele!

În seara următoare, Tiamat şi Simeon sosiră devreme la Casa Tăbliţelor Egibi, în speranţa de a reuşi să-l pună pe Hillalum la curent cu planul lor înainte de începerea antrenamentului, dar acesta nu venise încă. Ceilalţi membrii ai clubului se adunară în jurul lor pentru a o întreba pe Tia dacă norocul n-o părăsise. Aceasta mormăi că vrea să fie lăsată în pace, ceea ce nu făcu decât să le crească celorlalţi curiozitatea pentru bandajul fetei. În cele din urmă, pentru a scăpa de ei, Simeon trebui să inventeze o poveste conform căreia, pentru a împiedica norocul să se scurgă din mâna lui Tia, fusese necesar să o bandajeze. Tia nu era sigură că minciuna fusese crezută, dar cel puţin au încetat cu întrebările. Enki apăru singur şi îi aruncă fetei o privire ciudată, îngrijorată, înainte de a-şi da jos mantia şi de a se aşeza la tabla de lângă cea mai apropiată uşă. Se juca neîncetat cu piesele, aşteptând.

Muna sosi şi ea cu respiraţia tăiată şi se repezi spre prietenii ei.

— Ei bine?

Tiamat dădu din cap, cuprinsă de frustrare.

— N-a apărut. Sper să vină.

— Va veni, zise Simeon. Ştii doar că Hillalum întârzie mereu.

Dar când unul dintre îndrumătorii tineri bătu din palme şi le zise să ia loc şi să înceapă jocul, băiatul fermierului nu apăruse încă. Pentru că era o seară de antrenament cu toată echipa, Tiamat îşi dădu seama peste câteva clipe că nici Labinsin nu era prezent.

Incapabilă să se concentreze, se aşeză pe scaunul din faţa Munei. Simeon le aruncă o privire de avertizare şi începu să joace cu Enki. Când foşnetul veşmintelor maestrului Andulli se

auzi dinspre uşă, erau toţi trei atât de încordaţi, încât tresăriră. Tiamat scăpă zarul, care zornăi pe podea, oprindu-se sub vârful întors al uneia dintre sandalele maestrului.

Muna înţepeni. Tiamat simţi cum îi ard obrajii când bătrânul îşi opri privirea asupra ei. I se părea că planul lor îi stătea scris în frunte. Dar maestrul dădu din cap în direcţia ei şi îşi mişcă piciorul. O fată într-o tunică galbenă ţâşni lângă el şi recuperă zarul. Când îl puse la loc pe tabla, semnul în formă de semilună de pe spatele mâini străluci în lumina lămpii.

— Asta-i o şmecherie bună pentru schimbat scorul, Ochi-de-Persană, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Tiamat. Trebuie să o ţin minte.

Muna se încruntă.

— Khatar! Ce faci aici?

— Păi cum, am venit să exersez.

— Unde-i Hillalum?

— E afară, ajută la descărcarea bărcii. A adus o mulţime de lucruri pentru maestrul Andulli.

Pe când vorbea, băiatul cel voinic intră, scuturându-şi tunica de seminţe. Dar înainte ca ei să apuce să-i vorbească, maestrul Andulli îşi drese glasul.

— Ascultaţi cu toţii. Aceasta este Khatar. Ea îl va înlocui pe Labinsin pe postul de rezerva în Echipa Egibi din acest an, întrucât am fost informat că Ikuppi şi Labinsin au trecut amândoi în Echipa Coroanei.

Se întoarse cu un zâmbet spre Simeon şi Enki.

— Asta înseamnă că vor fi adversarii voştri la Campionate, băieţi. Încercaţi să nu uitaţi asta, da?

Un râs cam silit străbătu grupul celor prezenţi, urmat de şoapte de uimire datorate faptului că o sclavă neantrenată fusese aleasă să facă parte din echipă. Se auziră şi câteva bombăneli, dar nimeni nu îndrăzni să comenteze cu voce tare alegerea Maestrului Jocului. Khatar stătea cu braţele încrucişate, zâmbindu-le celor din jur.

Maestrul Andulli îi făcu semn lui Enki să se ridice şi arătă spre scaunul liber.

— Joci cu Albele împotriva lui Simeon, Khatar. O să vedem cum te descurci cu jucătorul nostru favorit.

„E adevărat”, gândi Tiamat. Acum că Ikuppi plecase, Simeon era cel mai bun jucător din echipă. Dar ce mai conta. Niciunul dintre ei nu mai avea să joace după cele ce aveau să se întâmple.

Pe când Khatar îi lua locul, Enki scutură din cap şi mormăi tare:

— Grozav! Ne-am pierdut cel mai bun jucător datorită unei certe prosteşti cu cei din oraşul exterior, iar acum ne-am ales cu o sclavă drept rezervă. Echipa asta a înnebunit de tot. Acum nu mai avem nici o şansă de câştig.

Khatar nu păru să audă sau poate se obişnuise cu astfel de comentarii venite de la unii de genul lui Enki. „Ceartă prostească cu cei din oraşul exterior.” Tiamat îşi încleştă pumnul cel sănătos. Doar atâta credea el că a fost? Chiar şi acum?

Dincolo de tabla de joc, Muna tuşi scurt.

— Ignoră-l, Tia!

Tiamat încă ar fi vrut să-l pocnească pe Enki, dar mânia i se evaporă când maestrul Andulli, după ce o întrebă ce-i face mâna, îi spuse să joace cu Hillalum următorul joc. Profită de ocazie pentru, a-i expune pe şoptite planul lor, pierzând ruşinos în faţa băiatului, pentru că nu se concentrase asupra jocului.

Hillalum ascultă în tăcere, şi pentru o clipă îngrozitor de lungă fata crezu că nu îi va ajuta. Dar când se ridicară de pe scaune ca să se salute cu mâna la nas, după tradiţia jocului, băiatul şopti:

— O să încerc să întârzii plecarea bărcii cât de mult pot. Dar dacă nu sunteţi acolo când se deschide ecluza, va trebui să plecăm. Altfel o să fim prinşi pe loc peste noapte şi tata nu o să mă mai lase să vin.

Tiamat de-abia putu să stea locului ca să joace seturile pe care le mai avea de jucat. De îndată ce îndrumătorii adunară piesele şi zarurile, se repezi afară pe uşă, urmată imediat de Muna şi de Simeon.

Dar Maestrul Jocului îi aştepta pe trepte.

— Nu aşa de repede, echipă! spuse el, prinzând-o pe Tiamat de cot. Trebuie să vorbesc puţin cu tine, Tiamat. Privi cum ceilalţi membrii ai clubului se risipeau în întuneric. Cred că mai bine am intra. S-ar putea să ne ia ceva timp.

Tiamat aruncă o privire disperată înspre canal. Vântul se înteţise, tulburând suprafaţa întunecată a apei şi făcând ca bărcile ancorate să se lovească uşor una de alta. Barca lui Hillalum era ultima din şir, plină de stuf, dar echipajul nu se vedea pe nicăieri. Îl urmări din priviri pe Hillalum pe drumul spre magazinul de vinuri, unde barcagiul aştepta încărcătura, şi îşi dori ca băiatul să meargă mai încet. Vântul ridică buclele date cu ulei ale maestrului Andulli şi făcu părul lui Tiamat să-i cadă peste ochi, aducând în acelaşi timp o mireasmă de siruşi dinspre ziduri. Simţi o mâncărime în degete. *Încolţiţi.*

— Cred că ar trebui să mă duc direct acasă, maestre Andulli, zise ea cu voce inocentă. Doamna Nanname e îngrijorată din cauza mea după cele întâmplate cu Demonul şi din pricina perşilor. Acum că Ikuppi şi Labinsin au plecat, mă pot întoarce în siguranţa acasă cu Muna şi Simeon. Nu e nevoie să-şi mai piardă timpul oamenii dumneavoastră ca să ne însoţească.

Maestrul o strânse uşor de umăr.

— Nu fi prostuţă, Tiamat. Tocmai de aia aveţi nevoie de escortă, acum mai mult ca oricând. Le-am promis părinţilor voştri că o să ajungeţi cu bine acasă, şi un Egibi nu-şi calcă niciodată cuvântul.

Se uită la ceilalţi doi copii, care aruncau priviri îngrijorate spre canal, şi oftă.

— Dar poate că ai dreptate. E destul de târziu şi aveţi nevoie de somn. Ştiţi ce, vin eu în vizită la doamna Nanname mâine şi vorbim atunci, bine?

Zâmbi când văzu cum fata îşi scărpina mâna bolnavă.

— Mâna cea norocoasă începe să se vindece, nu? Bun! Tu eşti arma noastră secretă, Tiamat. Trebuie să avem grijă de tine.

Le luă o veşnicie să scape de însoţitorii Egibi. Dar cei doi bărbaţi plecară în sfârşit la treburile lor după ce se asigurară că, odată ajunşi în cartierul iudeu, Tiamat şi Simeon erau în afara oricărui pericol şi că nu mai aveau de ce să meargă mai departe cu ei.

— Ce voia maestrul Andulli? şuieră Simeon în timp ce se întorceau. Credeam că o să ne strice toate planurile.

— De unde să ştiu eu? Probabil că voia să se uite iar la mâna mea. Tiamat începu să alerge. Trebuie să o găsim pe Muna şi să

ajungem la canal înainte ca Hillalum să ne lase baltă. Dacă ne-ar fi făcut să mergem mai încet, ne-am fi transformat în statui!

— Ce nu înţeleg e de ce au luat-o încolo.

Simeon îşi tot întorcea capul ca să se uite în direcţia de unde veniseră.

— N-are nici o logică. Ne-au lăsat chiar lângă Poarta Marduk. Pe aici se ajunge cel mai repede pe strada Enlil, nu?

— Cui îi pasă? se răsti Tia, nervoasă din cauza stresului. Cred că au şi ei alte lucruri de făcut. Uite-o pe Muna!

Fata stătea înfrigurată şi speriată în colţul unde hotărâseră să se întâlnească. Faţa ei rotundă se destinse când îi văzu.

— Credeam că nu mai veniţi!

— Simeon voia să stea să-i urmărească pe însoţitorii Egibi. Zice că se poartă nefiresc.

— Am zis doar că au ales un drum ciudat ca să se întoarcă în oraş, asta-i tot.

Muna le aruncă o privire distrată.

— Aţi adus permisul de trecere?

Tiamat se lovi peste punguţă.

— Sigur.

— Cred că Hillalum a plecat deja.

Acelaşi gând trecu prin mintea tuturor pe când se grăbeau să ajungă pe Cheiul Zababa. În vocea lui

Muna aproape că se strecurase speranţa. Tiamat nu putea să o învinuiască pentru asta.

Înainte să aibă timp să se simtă vinovată că îşi băga prietenii în bucluc, zăriră barca făcându-şi drum pe canal înspre ecluză. Probabil că Hillalum inventase deja o poveste pentru barcagiu, căci, de îndată ce îi văzu alergând pe chei, acesta cârmi barca spre mal şi le zâmbi fără să fie surprins. Îi lipseau trei dintre dinţii din faţă.

— Hai la bord, zise el. Faceţi-vă confortabili sub stuful acesta, e destul loc pentru toată lumea.

— E în regulă, zise Tiamat. Am un permis de trecere. Nu trebuie să ne ascundem.

Se întreba dacă fusese o idee bună ca Simeon să vină. Grămada de stuf nu l-ar fi apărat de o lance, şi crezu că vede cum mişcă ceva în ea. Şobolani, probabil. Sau şerpi. Se scutură

scârbită. Dar Simeon era mai îngrijorat de tunelul de sub zid prin care trebuiau să treacă.

— Crezi că ne poate vedea cineva aici? îi şopti el barcagiului.

— Nu contează, dacă aveţi permis de trecere.

— Numele meu nu e pe permis.

Cu talentul lui de iudeu de a se face nevăzut, se strecură sub grămada de stuf. Hillalum mai puse câţiva snopi peste el.

— Doar ca o precauţie, îi explică el barcagiului care dezlegase parâma ce ţinea barca la mal.

Când barca începu să alunece de-a lungul canalului înspre bolta întunecată de sub zid, inima lui Tiamat începu şi ea să bată mai tare. Apa curgea nestăvilită spre şanţul de afară, dar trecerea lor era oprita de un grilaj de bronz care putea fi ridicat sau coborât de străjile de la Poarta Nouă Zababa. Hillalum şi barcagiul păreau foarte calmi, de parcă ar fi transportat ilegal persoane în afara oraşului în fiecare noapte. Poate chiar o făceau. Tiamat se gândi că nu era chiar atât de diferit de transportul ilegal de bunuri.

Stătu nemişcată în timp ce barcagiul cârmea barca cu vâslele. Întrucât stuful umplea aproape toată barca, ea şi Muna stăteau înghesuite lângă picioarele lui, iar Hillalum stătea lungit pe snopii din faţa lor. Greutatea lor combinată făcea ca partea din spate a bărcii să fie mai cufundată în apă decât restul, şi barcagiul bombăni:

— Da’ grei mai sunteţi! Scoate permisul, fetiţo. Poate nici n-o să verifice, da’ nu poţi să ştii ce chef au.

Tiamat scoase permisul şi îşi ascunse mâna bandajată în pliurile fustei. Muna înlemni când prora lor cea graţioasă atinse grilajul. Apa clipocea şi părea că are ecou în întuneric. Cărămizile păreau că îi apasă precum lutul ud.

„încolţiţi…”

— Daţi o petrecere în seara asta, ha?

Vocea străjerului, răsunând tare în spaţiul închis, o făcu să tresară. Un om înfăşurat într-o mantie stătea pe o cornişă de sub zid, ţinând o torţă în mână. Flacăra acesteia se unduia în culori de auriu şi roşu deasupra apei, aruncând umbre ciudate pe cărămizi. În spatele străjerului, câteva trepte întunecate duceau în încăperea de pază.

Doar e ziua lui, nu? Barcagiul îl înghionti pe Simeon şi îi aruncă străjerului zâmbetul lui fără dinţi. Le arată şi domnişoarelor de la oraş frumuseţile vieţii de la ţară.

Străjerul începu să râdă.

— Sper că vă plac insectele, că o să fiţi înţepaţi de mama focului la ora asta din noapte!

Veni până în partea din faţă a bărcii şi înfipse suliţa în stuf. Se auziră nişte foşnete şi Tiamat fu sigură că percepe un scâncet slab. Inima îi stătu în loc. Doar nu l-a nimerit pe Simeon? Hillalum părea uluit, dar avu prezenţa de spirit să se apuce să tuşească şi din fericire străjerul nu auzi nimic neobişnuit. Roti de un mâner în întuneric şi grilajul se ridică, lăsându-i să treacă.

— Păziţi-vă de perşi! fu sfatul lui de despărţire, pe când barca luneca deja sub Zidul lui Nabucodonosor şi ajunse sub un cer luminat de stele.

Tiamat începu să respire precipitat. Atât de mult spaţiu. Fără case, fără ziduri, doar stuf şi câmpie deschisă şi uneori câte un palmier cu frunze răscolite de vânt. Privi la cer şi o apucă pe Muna de mână, simţindu-se ameţită dintr-odată. Muna îi răspunse printr-o strângere de mână, uitându-se în jur la fel de uimită.

Vâsliră fără nici o vorbă timp de zece minute duble, prora străbătând stuful care era de înălţimea unui om, folosind reţeaua de canale pentru a ajunge spre râu. Doar când zidurile fură îndeajuns de departe, barcagiul lăsă baraca să se oprească cu o bufnitură într-un banc de noroi.

— Gata! zise el, sărind pe mal şi începând să descarce stuful cu o viteză uimitoare. Ieşi!

Simeon ieşise deja din ascunzătoare, cu paie în păr. Clipi confuz spre barcagiu. Hillalum se încruntă, apoi începu să înţeleagă. Tiamat era prea preocupată de locul în care se afla şi încerca să vadă dacă Simeon era rănit; de aceea nu se mira de purtarea ciudată a barcagiului. Dar ochii lui Muna se măriră:

— Nu pot să cred, şopti ea.

Tiamat se uită în jur tocmai la timp ca să vadă cum barcagiul trage din grămada de stuf o fată îmbrăcată într-o tunică galbenă.

— Mi se părea mie că barca e foarte grea în seara asta, zise el satisfăcut. Presupun că nici numele tău nu se află pe permis, nu-i aşa?

Khatar se smulse din strânsoarea barcagiului şi îşi aranjă tunica.

— Ce vă uitaţi aşa? Doar trebuia să am grijă de voi, nu? Cum să fac asta dacă voi vă puneţi în cap să vă strecuraţi afară din oraş în mijlocul nopţii, ca o bandă de hoţi!

Se plesni singură, omorând un ţânţar, şi privi încruntată în jur.

— Măi să fie, ce nu-mi place la ţară! Ce faceţi voi aici?

Simeon şi Muna se priviră unul pe altul. Hillalum părea că se abţine să nu râdă. Barcagiul se încruntă văzând părul lui Khatar, care era ciufulit, dar încă se putea recunoaşte stilul de împletitură specific sclavelor.

Tiamat ofta.

— Mai bine i-am spune.

— Şi după aia să fugă înapoi la maestrul Andulli şi să-i spună despre planurile noastre? Muna se încruntă la sclavă.

— Du-te acasă, Khatar. Nu eşti dorită aici.

— N-am cum să mă întorc până mâine-dimineaţă, nu? Sclava îi zâmbi suav lui Muna. Îmi pare rău.

— Trebuia să te fi gândit la asta înainte să ieşi ilegal din oraş.

— Nu fac decât ceea ce mi s-a spus.

— Ha! Şi dacă maestrul Andulli ţi-ar spune să te arunci de pe cel mai înalt zigurat, ai face-o?

— O sclavă trebuie să facă tot ceea ce i se spune, dar nu mă aştept ca o *mushkenum* să înţeleagă aşa ceva.

— Să înţeleg că faci tot felul de lucruri care nu ţi se spun! Mă întreb ce ar zice maestrul Andulli dacă ar afla că ne-ai spionat în timpul întâlnirii noastre de zilele trecute.

Cearta continuă, dar Tiamat era prea agitată ca să mai asculte. Simeon încercă să o calmeze pe Muna. Hillalum o luase pe Khatar de braţ, despărțindu-le pe cele două fete. Ar fi putut să se dondănească toată noaptea dacă barcagiul nu ar fi bombănit şi nu ar fi apucat-o pe Khatar de încheietură.

— Acesta e un semn de la templu! exclamă el, trăgând de mâna fetei ca să vadă mai bine în lumina lunii. Eşti sclavă! Îţi

dai seama ce te paşte dacă te prinde cineva aici? O să creadă că ai fugit, iar eu o să dau de bucluc că te-am ajutat.

— Atunci va trebui să vă asiguraţi că nu mă prinde nimeni aici, nu-i aşa? îi zâmbi Khatar obraznic.

Muna se eliberă din strânsoarea lui Simeon şi se repezi la fată.

— De ce…

— ÎNCETAŢI! strigă Tiamat.

Sări în picioare, cu pumnii strânşi. Barca se clătină puternic. Toţi se întoarseră către ea uimiţi.

— Încetaţi cu cearta, spuse, încă ameţită de gândul că nu exista nimic care să-i apere de atacul leilor, al perşilor sau de alte pericole care îi pândeau în câmpia întinsă.

— Vă rog. Noi suntem afară din oraş, şi Khatar e cu noi. Acum nu mai putem face nimic. Cred că ar trebui să o lăsăm să vină. Ne poate ajuta să ţinem porţile deschise.

Barcagiul o privi bănuitor.

— Nu mi-a spus nimeni nimic despre porţi care trebuie ţinute deschise. Ce aveţi de gând, copii?

Tiamat se uită la Simeon. Acesta îşi muşcă buzele şi dădu din cap. Muna îşi încrucişa braţele. Hillalum oftă.

— Spune-i, Tia.

Tiamat explica cât de repede putu. Barcagiul se încrunta, dar Khatar o privi cu mai mult respect.

— Vorbeşti serios? Te-a lins un siruş adevărat?

— Altfel nu ne-am afla aici, răspunse Tia, făcându-și palma căuş. Deci ne ajuţi?

Khatar zâmbi cu gura până la urechi.

— Doar nu crezi că am de gând să ratez aşa ceva?!

Barcagiul clătină din cap, deşi lui Tiamat i se păru că vede o umbră de admiraţie în ochii lui.

— Sunteţi nebuni cu toţii! Dacă ai avea un pic de minte, Hillalum, te-ai întoarce cu mine acasă la ferma ta şi i-ai lăsa pe prietenii tăi din oraş să se descurce.

Hillalum îşi încrucişă braţele lui cele puternice.

Barcagiul oftă.

— Eu vorbesc, eu aud, ca de obicei!

Privi feţele lor hotărâte, apoi chipul i se lumină într-un zâmbet.

— Să eliberaţi dragonii regelui? Hm, asta nu vezi în fiecare zi. Dacă nu pot să vă conving să renunţaţi, pot măcar să vă traversez râul în siguranţă. Nu aveţi plute şi bănuiesc că niciunul dintre voi nu ştie să înoate. Dacă aveţi ceva de cărat, o să stârniţi mai puţine bănuieli la poartă. Puteţi să luaţi din stuful meu, şi-a făcut treaba în noaptea asta. Dar vă avertizez de pe acum, dacă întreabă careva, o să neg că am ştiut ceea ce aveţi de gând să faceţi. Să aduci bunuri în mod ilegal e una, dar sunt prea bătrân pentru matrapazlâcuri de astea.

Tiamat se aruncă de gâtul barcagiului şi îl sărută pe obrajii tăbăciţi. Acesta deveni ţeapăn, dar ridică vâsla zâmbind.

— Hai sus în barcă, fetiţo. Dragonii ăia vă aşteaptă.

ECHIPA CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

14 taşritu

Maestru *de Joc*

ANDULLI - familia Egibi din Babilon

Echipa

ENKI - fiul maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior

SIMEON - fiul lui Iacob, cartierul iudeu, oraşul exterior

MUNA - fiica astrologului, oraşul exterior

TIAMAT **-** fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior

HILLALUM **-** fiu de fermier, provincie

Rezervă

KHATAR - sclava maestrului Andulli, strada Enlil, oraşul interior

Capitolul 10

ELIBERAREA

Ascultă-mi plânsetul!

Tabăra din faţa Porţii Lugalgirra era aşa cum o descrisese Hillalum; un gard de stuf înconjura nişte colibe construite după felul celor din câmpie, cu scopul de a adăposti atât animale, cât şi oameni. Dar era foarte aglomerată cu refugiaţi din nord. Unii dintre ei erau deja înfăşuraţi în păturile lor murdare şi tresăreau neliniştiţi în somn. Alţii se adunaseră în jurul focurilor, vorbind încet sau suspinând abia auzit. Puţinii negustori care se aflau între ei se ţineau deoparte, scuipând coji de fistic şi încruntându-se. Trei căruţe foarte încărcate aşteptau în apropiere, păzite de căruţaşi. Cu atâţia oameni de toate vârstele şi din toate păturile societăţii, nimeni nu se obosi să acorde atenţie celor cinci copii care veneau clătinându-se dinspre mlaştini, cocoşaţi sub povara de stuf pe care o duceau.

— De obicei nu sunt aşa de mulţi oameni aici, zise Hillalum, privind în jur dezorientat.

Simeon se încruntă când îi văzu pe refugiaţi.

— E din cauza războiului. Ar fi trebuit să ne gândim la asta. Dar nu e nevoie să ne schimbăm planul. Va fi şi mai multă zăpăceală când se va deschide poarta. Va trebui doar să intrăm noi primii.

Tiamat îşi strânse pumnul stâng şi se cutremură, cuprinsă de fiori. Ideea părea din ce în ce mai proastă. Privi înfrigurată mulţimea şi căută un colţ liniştit în care să stea cu toţii până la răsărit. Dar Khatar apucă braţul unui băiat îmbrăcat într-o tunică zdrenţăroasă şi îl întrebă:

— Ce se întâmplă? De unde sunteţi?

Băiatul o privi cu uimire.

— N-ai auzit? Perşii au cucerit Sippar. Proştii de străjeri au deschis pur şi simplu porţile şi i-au lăsat să intre. Tata spune că în Babilon vom fi în siguranţă.

Le aruncă o privire bănuitoare.

— Da’ voi de unde sunteţi? Credeam că ştie toată ţara.

— De la una dintre ferme, zise Simeon repede, trăgând-o pe Khatar înainte ca băiatul să mai apuce să pună vreo întrebare stânjenitoare.

— Veştile vin mai greu până la noi.

Găsiră un loc lângă pod şi se aşezară. Simeon propuse să doarmă pe rând, să stea de pază câte doi. Dar după cele auzite, le era imposibil să doarmă. În cele din urmă, începură să vorbească despre veştile rele în şoaptă, ascunzându-şi chipurile când străjile care patrulau Zidul lui Nabucodonosor se opreau ca să necăjească refugiaţii.

— Staţi confortabil acolo jos, nu? strigau ei. Perşii o să apară în curând. Somn uşor!

Apoi râdeau, înainte de a-şi începe patrularea din nou. Uneori oamenii le răspundeau, dar negustorii, care mai făcuseră comerţ în Babilon şi ştiau ce fel de glume făceau străjile, ignorau provocările.

Simeon încercă să o facă pe Khatar să le spună de ce maestrul Andulli o pusese să-i spioneze. Dar sclava le răspunse că n-avea de unde să ştie ea. Ea făcea doar treburile murdare, în timp ce stăpânii ei se îmbogăţeau. Apoi reuşi cumva să pună mâna pe eşarfa de păr a lui Muna, ceea ce duse la o altă ceartă până când îşi dădură seama că ea voia doar să-şi ascundă semnul de pe mână cu ea.

— Acum arăt ca Tiamat, zise Khatar, ridicându-şi mâna bandajată şi arătând către piciorul ei nespălat.

Tiamat văzu atunci că sclava purta încă mărgelele norocoase pe care le căpătase în schimbul permisului Egibi. Îşi mută privirea înainte de a se lăsa copleşită de gânduri negre despre vrăji şi zile cu ghinion.

Muna se trase mai aproape.

— Eu tot n-am încredere în ea. Când soarele răsare, ar trebui să o dăm pe mâna autorităţilor şi să le zicem că e fugară. Ar fi un bun pretext pentru a-i face pe străjeri să deschidă poarta.

Tiamat clipi uluită.
— Nu putem face asta!
— N-ar fi o idee prea rea, zise Simeon, privind înspre Khatar, care îi arăta lui Hillalum brăţara de picior. Avem nevoie de ceva care să ne scoată în evidenţă între toţi oamenii ăştia. Nu-ţi face griji, nu o să aibă probleme dacă maestrul Andulli chiar a trimis-o să ne spioneze.
Tiamat se încruntă.
— Nu! Soldaţii ar putea să o rănească! Le fac tot felul de lucruri oribile sclavilor fugari.
Muna bombăni că asta ar fi o lecţie bună pentru Khatar, să se înveţe minte să nu îi mai spioneze pe alţii. Dar Simeon oftă.
— Nu, Tia are dreptate. Ar fi un lucru rău. Va trebui să stăm cu ochii pe ea când se va deschide poarta.
— Stau eu cu ochii pe ea, n-avea grijă, zise Muna, privind-o pe sclavă. În fiecare clipă dublă.
După asta, probabil că Tiamat aţipi, în ciuda agitaţiei pe care o simţea. Acum, îi privea pe Hillalum şi Khatar chicotind şi se întreba ce puteau găsi de râs într-o situaţie ca asta. Apoi, se trezi când Simeon o scutură de umăr.
Sări în picioare şi se uită la ziguratul care se profila pe cerul albicios deasupra zidului. Casa Raiului de pe Pământ, primul loc din oraş care vedea soarele, începea deja să se coloreze.
— E prea târziu! strigă ea. Avea capul greu, gura i se uscase şi degetele o dureau sub bandaj. De ce nu m-aţi trezit?
Se clătină.
Simeon o trase înapoi jos.
— Calmează-te, Tia! Te-am trezit. Avem destul timp şi tu aveai nevoie de somn. Arătai îngrozitor azi-noapte.
Privirea lui îngrijorată îi spunea că nici în dimineaţa asta nu arăta mai bine, dar îi zâmbi încurajator.
— Aşadar, Muna are permisul, iar Hillalum se află pe poziţii. Nu-ţi face griji în legătură cu Khatar. Avem noi grijă de ea. Tu doar concentrează-te asupra dragonilor. Uite, bea asta.
Băiatul îi duse un vas crăpat la buze. Conţinutul avea un gust îngrozitor, dar îl înghiţi pentru că îi era foarte sete. Stomacul ei gol se revoltă şi fata ochi fructele şi legumele unui neguţător întreprinzător care le vindea refugiaţilor la un preţ exorbitant în

spatele căruţei sale, dar nu era timp să se gândească la micul dejun. Refugiaţii se înghesuiau deja la poartă, nerăbdători să se afle în Babilon în siguranţă înainte de venirea perşilor.

Tiamat împinse vasul deoparte şi îşi croi drum prin mulţime. O prinse din urmă pe Muna la porţile de bronz, unde fata arăta permisul, cerând să fie lăsată înăuntru. Pe un umăr, Muna căra partea ei de stuf. Tiamat îşi dădu seama că o uitase pe a ei. Nu mai avea timp să se întoarcă. Închise ochii şi se concentră asupra siruşilor.

„Veniţi, imploră ea. Trebuie să veniţi.”

Podul se cufunda sub picioarele ei şi urechile îi ţiuiau.

— Ce are prietena ta? întrebă străjerul. Îi este rău? Nu putem risca să lăsăm pe cei bolnavi de ciumă în Babilon, cu sau fără permis Egibi.

Tiamat făcu un efort să stea dreaptă. Îşi dădu părul de pe frunte şi îi aruncă străjerului ceea ce spera să fie un zâmbet inocent.

— Îmi e doar foame, domnule! Călătorim de zile întregi fără mâncare!

Cel puţin aşa se simţea.

Străjerul mârâi.

— Foame, zici? Bănuiesc că nu poţi avea ciumă dacă ai poftă de mâncare. Ce ai în snopul acela, fetiţo?

— Doar stuf, domnule, zise Muna cu privirea plecată, făcându-i cu ochiul lui Tiamat.

Se auzi un scârţâit când grilajul de dincolo de porţi se ridică. Cu un horcăit, începură să se deschidă. Tiamat se încordă, cu ochii la golul din faţa lor care devenea din ce în ce mai mare. Zidul uriaş al oraşului stătea parcă aplecat deasupra lor, făcând-o să ameţească iar. Se strecură înspre deschizătură.

Unul dintre refugiaţi, un bărbat bine îmbrăcat, acoperit de praf ca toţi ceilalţi, o apucă de păr.

— Stai la rând! bombăni el, făcându-și loc cu coatele.

Tiamat încă ameţită se clătină şi fu cât pe ce să cadă în şanţul palatului.

Muna se întoarse, stânjenită de snopul de stuf. Apoi o siluetă galbenă ţâşni pe pod.

— Las-o în pace pe prietena mea!

Khatar sări în spatele bărbatului, îl luă de gât şi începu să-l strângă, dând din picioare. Acesta mârâi furios, dar porţile erau acum deschise îndeajuns pentru ca prin ele să poată intra o persoană. Înainte să poată fi oprită, Tiamat trecu de partea cealaltă.

— Hei! strigă străjerul, prinzând-o din urmă. Unde te duci? Toţi cei care intră în oraş trebuie percheziţionaţi, acesta e ordin de la Ensi!

Un alt străjer îi blocă drumul cu suliţa. Muna aruncă snopul de stuf către el, iar acesta o scăpă. Tiamat trecu pe lângă ei şi alergă de-a lungul pasajului întunecat înspre curtea centrală Lugalgirra.

— Siruşi! strigă ea cât de tare putu, iar ecoul îi răspunse. Veniţi, siruşi!

În acelaşi timp se simţea cam stânjenită. „Cheamă-i“, spusese Simeon. Nu spusese însă şi cum.

În spatele ei, străjile de la poarta exterioară erau ocupate cu refugiaţii care văzuseră cum intraseră copiii şi credeau că pot recurge la aceleaşi tactici. Un soldat o prinsese pe Muna, dar trebui să-i dea drumul ca să poată face faţă valului de oameni şi de animale.

Timp de un minut dublu, curtea centrală Lugalgirra fu goală, străjile de pază de la poarta centrală nedându-şi seama încă de problemele de la cea exterioară. Strigându-i întruna pe siruşi, Tiamat ţâşni la stânga pe sub arcada care o ducea la spaţiul dintre ziduri şi se opri brusc, cuprinsă de disperare. Un grilaj de bronz îi bara drumul, separând curtea de locul unde alergau siruşii. Simţi un gol în inimă. Era evident că animalele trebuiau împiedicate să iasă înainte de deschiderea porţilor exterioare. Ce proastă fusese că nu se gândise la asta!

— Aici, sus, Tia!

Un strigăt întretăiat spinteca liniştea. Simeon traversă curtea alergând şi urcă nişte trepte aflate în umbră pe o parte a arcadei.

— Cred că mecanismul e acelaşi ca al porţii de la canal. Ar trebui să putem să-l ridicăm.

Tiamat privi în partea de sus a grilajului, unde acesta se pierdea în arcada de cărămidă. Nu-i trecuse niciodată prin minte

să observe cum fusese ridicat grilajul de la Poarta Nouă Zababa ca să-i lase să treacă cu barca noaptea trecuta.

— Nu sta înţepenită acolo! şuieră Simeon. Vin!

La început, fata crezu că se referă la străjile de la poarta interioara, care observaseră în sfârşit intrarea lor şi alergau în pasaj după ei. Apoi, un miros cunoscut se făcu simţit în curte şi îşi dădu seama de adevăr. Inima îi tresări. Se căţără pe scări după Simeon şi înșfăcă celălalt mâner, începând să rotească.

Crezuse că va fi greu, dar mecanismul era bine uns şi grilajul se ridică repede, aproape fără niciun zgomot. De acolo unde se aflau, nu puteau vedea ce se întâmplă între ziduri, dar zăriră străjile întorcându-şi capetele şi rămânând cu gura căscată. Strigară alarmaţi, se întoarseră şi o luară la fugă pe unde veniseră.

Intrară valvârtej în încăperea care servea drept cameră de gardă şi trântiră uşa în urma lor.

La poarta exterioară, primii refugiaţi trecuseră de străji. Unul dintre ei trăgea un catâr împovărat care mergea la trap. Animalul simţi mirosul siruşilor şi dădu în apoi, smucind hăţul din mâna stăpânului său şi întorcându-se atât de repede, încât oamenii din spate nu avură timp să se dea din calea lui. Catârul îi dădu jos şi o luă la galop pe drumul pe care venise, potcoavele scoţând un sunet ce avea ecou în spatele zidului, şi obiectele din povara lui se risipiră în praf. Afară se auziră ţipete când animalul panicat năvăli în tabără şi alergă mai departe, spre câmpie.

Şase siruşi, cu solzi lipsiţi de strălucire, trecură în şir pe sub grilajul ridicat. Toţi odată îşi întoarseră capetele încornorate către poarta exterioară, cu limbile şfichiuind aerul. Inima lui Tiamat începu să cânte. Crenelurile se învârteau ameţitor pe fondul unui cer roz luminos. Siruşul care o linsese era chiar sub ei, în fruntea turmei. Putea să simtă cum bate inima dragonului, bucuria lui că era liber. Solzii îi scăpărară ca jarul când o rază de soare lumină zidul. Ridică în aer cu cornul una dintre boccelele pe le cărase catârul. Seminţele se împrăștiară. Îşi scutură capul şi şuieră. Apoi îşi ridică fruntea şi privi direct la Tiamat.

Simeon îşi ţinu respiraţia.

— Stai nemişcată, şopti el. Nu cred că pot să urce aici.

— Fugiţi, dragoni proşti! De ce nu fugiţi? strigă Tiamat, smulgându-se de lângă Simeon şi fluturându-și braţele în direcţia animalelor.

Între timp, străjile îşi reveniseră din zăpăceala cauzată de fuga catârului. Adunaseră câţiva negustori şi înaintau nehotărâţi, înşiraţi de-a lungul pasajului de trecere, înarmaţi cu suliţe şi ciomege. Când văzură că siruşii se opriseră, bărbaţii începură să strige şi să dea cu ciomegele în pereţi.

— Mânaţi-i înapoi! strigă una dintre străji. Voi doi de acolo! Pregătiţi-vă să lăsaţi jos grilajul după ce intră! Nebunilor, cum aţi putut să le daţi drumul? Să vedeţi ce vă fac când v-oi prinde!

Tiamat ascultase destul. Incapabilă să se gândească la altceva decât la faptul că trebuie să-i oprească pe oameni să-i mâne pe bieţii dragoni înapoi în închisoarea lor înfiorătoare, se aruncă de pe arcadă pe spatele creaturii care conducea turma.

— TIA, NU!

Strigătul înspăimântat al lui Simeon veni de undeva de departe. Solzii siruşului erau surprinzător de elastici şi de calzi. Gâtul se unduia cu mişcări de şarpe în faţa ei, iar coama de ţepi roşu-aurii se termina în două coame întoarse şi şuviţe de păr de culoarea focului ce cădeau pe lângă urechi. Cornul central împungea cerul. Pentru o clipă, animalul înţepeni din cauza surprizei. Ceilalţi cinci îşi scuturau capetele şi limbile lor se îndreptau spre ea. Tiamat se chirci, groaza înlocuindu-i bucuria sălbatică ce o făcuse să sară. Dar îşi înăbuşi frica şi îşi înfipse picioarele în burta dragonului.

— Hai! suspină ea. Nu-i lăsaţi să vă prindă!

Animalul dădu înapoi şi sări la vederea şirului de oameni care îi tăiaseră calea. Tiamat se agăţă cu disperare când una dintre labele din faţă apucă un negustor şi acesta căzu urlând. Un altul fu azvârlit cu putere în aer de cornul dragonului. Corpul acestuia se zdrobi de zid şi căzu nemişcat. Ceilalţi oameni îşi aruncară ciomegele şi lăncile şi fugiră către poarta exterioară, ţipând ca să fie închisă. Refugiaţii care intraseră în pasaj se întoarseră şi fugiră şi ei. Cu capetele lăsate în jos, siruşii alergară după ei înspre poarta care tocmai se închidea.

Tiamat se ghemui pe spatele dragonului, cu ochii închişi de groază. Unul dintre ţepii de la baza coamei îi intra în mâna

nebandajată şi muşchii se unduiau sub ea, altfel decât cei ai măgarilor, ai cămilelor şi ai catârilor pe care călărise când era mică. Viteza şi puterea animalului îi tăiau respiraţia.

Strigăte îi treceau pe lângă urechi.

— Milostivă Iştar, e un copil pe spatele lui!… Ce are de gând să facă?… Sari, fetiţo! Sari!

Ţipetele deveneau mai sălbatice pe măsură ce se apropiau.

— Atenţie!… Mână-i înapoi!… închideţi poarta! Pentru numele lui Marduk, AU IEŞIT!

Ştia că se aflau dincolo de porţi, fără să fie nevoie să vadă. Vântul cald, zgomotul copitelor şi al labelor pe pod, strălucirea de dincolo de pleoapele închise, praful pe care îl înghiţea… Nevenindu-i să creadă că încă era călare pe dragon, riscă şi aruncă o privire înapoi. Unul dintre dragoni rămăsese în urmă de partea cealaltă a podului. Îl văzu târât în şanţ, înconjurat de oamenii care, înspăimântați pentru familiile lor, îl loviră într-una până când apa se făcu roşie. Privi în altă parte, cu gâtul uscat.

Un şir întunecat de cumpene îi trecură prin faţa ochilor pe când siruşul o luă spre nord de-a lungul malului râului. Un soare imens, roşu se reflecta în canale şi făcea ca praful să apară ca o flacără în câmpia îndepărtată. Câţiva refugiaţi, care călătoreau spre Babilon, arătară uimiţi către animale şi strigară ceva, dar Tiamat nu-i înţelese. Nişte capre fugiră din calea lor behăind. „Sari, gândi fata. Trebuie să sari.“ Dar de câte ori se gândea la asta, picioarele îi tremurau şi se agăţa mai tare.

Încercă să-i vorbească dragonului, la început cu blândeţe, ca unui câine vagabond, apoi strigă la el să se oprească sau măcar să încetinească. Acesta nu o băgă în seamă. Alerga cu toată puterea şi părea să fi uitat că are pe cineva în spinare, în timp ce toţi ceilalţi o acceptaseră ca pe un fel de excrescenţă pe spatele conducătorului lor.

La un moment dat, părăsiră râul şi luară calea mlaştinilor, îndreptându-se spre câmpia deschisă. O nouă temere o cuprinse. Dacă perşii mărşăluiau deja în josul râului? Animalul şchiopăta. Viteza se micşoră puţin. Îşi mută greutatea şi căută un loc moale ca să sară. Apoi auzi un sunet care îi îngheţă sângele în vene. Un răget.

Lei.

Siruşul pe care îl călărea tresări. Ceilalţi şuierară la auzul răgetului şi se apropiară de conducător. Tiamat abandonă ideea săritului şi îl îndemnă să alerge mai repede. Aproape că nici nu auzi zgomotul produs de atacul leilor, dar siruşul de la coada turmei căzu. Ceilalţi imitară scâncetul lui de agonie şi dragonul ei țâșni înainte, mai repede ca niciodată. Privi îngrozită înapoi la trei leoaice care ce luptau pentru trupul creaturii, smulgând bucăţi mari din acesta, în timp de siruşul muribund răgea de durere şi încerca să le lovească cu cornul. Lacrimile îi întunecară vederea şi îşi îngropă faţa în gâtul dragonului.

— Se zice că sunteţi puternici. De ce nu luptaţi?

Alţi lei, aţâţaţi de mirosul sângelui, veneau în salturi mari către ei. Un al doilea siruş căzu fără să fie măcar atacat, împiedicându-se într-un şanţ, şi îşi frânse gâtul. Nu se mai ridică. Leii se opriră să cerceteze prada, dându-le astfel timp celor care supravieţuiseră să se distanţeze. Dar creaturile erau din ce în ce mai obosite, cozile se târau pe pământ şi boturile erau aplecate. Cel pe care se afla Tiamat scoase un hârâit îngrozitor şi începu să şchiopăteze mai tare.

— Opreşte-te, suspină fata, temându-se că va cădea şi el în vreun şanţ. Vă rog, opriţi-vă. Vă ucideţi singuri, proştilor!

Totul mergea pe dos. Nu ar fi trebuit să încerce să-i salveze într-o zi cu ghinion. Când simţi că dragonul de sub ea se răsuceşte şi văzu pe unul dintre ceilalţi aruncându-se într-un iaz de lângă un baraj din apropiere, unde se zbătu pentru o clipă înainte să dispară de la suprafaţa într-un nor de abur, îşi sprijini pur şi simplu capul de gâtul dragonului, prea copleşită ca să poată să accepte această nouă moarte.

— Nu puteţi înota, nu-i aşa? Ce fel de creaturi sunteţi?

Apoi îşi dădu seama de ce se răsucise siruşul. Ajunseseră la marginea câmpiei. În depărtare, un zid uriaş strălucea dincolo de mlaştini. Un şir de care de luptă goneau înspre ei, venind parcă dinspre soare, fiecare dintre ele trase de o pereche de cai cu harnaşamente împodobite cu ciucuri strălucitori, ridicând nori care se transformară în picături când ajunseră în zona mlăştinoasă. Carele încetiniră, apoi caii luară iar viteză, îndemnaţi de bici şi de strigăte. Fiecare ducea un om care mâna caii şi un altul înarmat cu un arc. Se despărţiră când intrară în

stufăriş şi nu părură să fi observat siruşii, dar strigătele şi sunetele scoase de bici deveniră mai puternice, pe măsură ce îi înconjurau.

Tiamat îşi dădu seama ce voiau să facă.

— Opriţi-vă! strigă ea. Rămâneţi în mlaştină!

Îşi luă siruşul de gât şi încercă să-l oprească. Dar acesta şi celălalt supravieţuitor ieşiră din stuf panicaţi şi începură să alerge de-a lungul câmpiei deschise, fugind de monştrii stranii pe patru roţi. Câţiva lei săriră după ei, lăsând deocamdată la o parte prada, mai preocupaţi acum să scape de duşmanul comun.

În spatele lor, strigătele triumfătoare, sunetele de bici, potcoavele care duduiau şi zgomotul roţilor avertizau că toate carele începuseră urmărirea. Un oftat spintecă aerul şi unul dintre lei căzu, cu o săgeată înfiptă în gât. O alta îl lovi pe dragonul fără călăreţ în spate. Acesta şuieră furios şi se întoarse spre cel mai apropiat car cu cornul lăsat în jos. Cel care mâna caii scoase un strigăt, şi arcaşul îl ţinti pe siruş între ochi. Căzu, scurmând pământul cu labele din faţă, cu ochii închişi, cu limba ieşind afară. Celelalte care ajunseră şi ele şi îi înconjurară la o distanţă la care se aflau în siguranţă, în timp ce oamenii arătau cu degetul şi scoteau exclamaţii de uimire. Traseră alte câteva săgeţi în siruşul rănit şi săriră jos ca să examineze creatura cea ciudată. Restul carelor abandonară leii ca să urmărească dragonul pe care se afla Tiamat.

— Nu! ţipă aceasta cu vocea răguşită din cauza prafului şi a fricii. Nu-l omorâţi! Nu înţelegeţi! M-a lins, o să mor…

Carul care conducea şirul era atât de aproape acum, că fata putea vedea marginea roşie a nărilor cailor şi albul ochilor care se roteau. Omul cu hăţurile se ghemui, în timp ce arcaşul potrivi o săgetă în arc şi strigă ceva ce Tiamat nu înţelese. Purta pantaloni ciudaţi, strimţi şi un coif de bronz care sclipea în soare. În timp ce ţintea siruşul, ochii lui erau fioroşi şi hotărâți.

Strigă din nou. Un fior rece uscă transpiraţia de pe spatele lui Tiamat şi puterea braţelor o părăsi. Pe când strânsoarea ei slăbea, auzi săgeata şuierând. Urmă un vârtej de lumină… solzi… potcoave… roţi…

Atinse pământul cu un icnet şi se lovi cu capul de o piatră. Mai văzu ca prin ceaţă cum chipul unui bărbat cu barbă şi cu coif se aplecă peste ea. Apoi totul dispăru în întuneric.

Capitolul 11

PERŞII

Un domn eşti tu şi atotputernic este cuvântul tău!

Murmurul scăzut al unor voci o trezi pe Tiamat. Nu o interesa deloc ceea ce spuneau acestea. Era mult prea preocupată de durerea de gât şi de cea de cap. Stătea lungită pe o rogojină sub o pânză de un portocaliu-strălucitor care se unduia în bătaia vântului. Căldura aducea mirosuri de fum, transpiraţie de cal şi carne friptă.

Ultimul lucru pe care şi-l aducea aminte cu claritate era că gonea de-a lungul câmpiei, urmărită de nişte bărbaţi îmbrăcaţi ciudat, care se aflau în care de luptă. Se întâmplase ceva îngrozitor.

Îşi ridică uşor capul. Un triunghi de cer albastru era blocat de o silueta cu barbă, care purta coif şi pantaloni strimţi. La şold îi atârna o sabie şi ducea cu el o suliţă.

„Sunt într-un cort, gândi fata. Apoi: siruşul! Mi-au omorât siruşul!“

Dacă ar fi avut mai multă putere, s-ar fi aruncat asupra omului, cu sau fără suliţă. Dar când se ridică în capul oaselor, pământul începu să se învârtă şi căzu la loc cu un geamăt. Paznicul întoarse capul şi o privi. Prinse de braţ un soldat care tocmai trecea şi îi şopti ceva, înainte de a-şi relua veghea.

Tiamat închise ochii, numără până la şaizeci şi îi deschise iar. Lângă rogojină fusese adusă o ulcică cu mâner auriu. Cu grijă, se răsuci şi întinse mâna să o apuce. Înăuntru se afla apă. Era caldă şi avea un gust ciudat, dar o bău pe toată şi se lungi iar, aşteptând să-i revină puterile. De data aceasta, paznicul nu o băgă în seamă.

„Gândeşte-te. Trebuie să te gândeşti.“

Nu era moartă, asta era clar. Însemna oare că şi siruşul era viu? Vocile pe care le auzea vorbeau un amestec de acadiană şi

limba barbară în care oamenii din carele de luptă strigaseră la ea. Străduindu-se să-şi învingă frica, Tiamat stătu nemişcată şi ascultă.

— Stăpânul îşi face griji în legătură cu timpul necesar schimbării cursului râului, spunea un bărbat în acadiană. Probabil că sunt foarte mulţi oameni care călătoresc pe apă spre oraş pentru Campionatele Celor Douăzeci de Careuri, ca să nu mai vorbim de refugiaţi. Cu siguranţă vor observa ceva, şi asta va ajunge la urechile Demonului.

— Singurul punct slab al Babilonului este râul, răspunse o voce aspră cu un accent puternic. Am mai discutat despre asta de o sută de ori. Soldaţii mei vor fi deghizaţi. Numărul mare de oameni care călătoresc şi agitaţia vor fi în avantajul nostru. Nimeni nu o să bage în seamă un grup de ţărani care curăţă canalele. Nu-şi vor da seama cine suntem sau ce facem, până când va fi prea târziu. Oamenii sunt gata, domnule. Nu recomand schimbarea planurilor; e mult prea târziu.

O voce mai profundă, mai puternică spuse ceva care suna ca o întrebare, şi vocea cea aspră răspunse în limba barbară. Cu respect, dar şi cu hotărâre.

— Ne dăm seama că e cam brusc, Maiestate, interveni cel care vorbea în acadiană. Dar de-abia am descoperit această soluţie posibilă. Stăpânul nostru v-a trimis harta aceasta. Este o copie a aceleia din vârful ziguratului. După cum vedeţi, toate porţile sunt marcate clar…

— Dă-mi să văd! Pauză, urmată de un râs gros. Domnule, această hartă e o glumă! Aceste porţi sunt la fel de adevărate precum Copacul Babilonian al Vieţii.

Tonul deveni ameninţător.

— Crezi că stăpânul nostru este prost?

— Nu e o glumă, Maiestate, vă sigur. Stăpânul nostru a discutat pe îndelete chestiunea cu înaltul Preot, şi acesta crede că Porţile Pământești reprezintă cel mai sigur mod de a intra în oraş pentru oamenii voştri. Este o hartă foarte veche şi sigur că unele dintre zigurate nu mai există– din păcate preoţii de la Sippar au distrus altarul înainte ca Maria Ta să intre acolo, dar sunt altele pe care le putem folosi. Vezi acest cerc de aici? Aici este Borsippa, care se află puţin mai jos de Babilon şi poate fi

uşor cucerit. Vom trimite mesageri preoţilor zeului din Borsippa, Nabu, şi aceştia te vor ajuta. Tot ce ai de făcut este să aştepţi la templul din vârful ziguratului din Borsippa până când deschidem noi porţile, apoi să intri în inima Babilonului. Porţile Pământeşti nu au mai fost folosite de mii de ani. Îi vei lua pe toţi prin surprindere.

Vocea cea aspră începu să protesteze, dar cel căruia îi spuneau „Maiestate” o făcu să tacă şi vorbi într-o acadiană perfectă.

— Generalul Gobryas are dreptate într-o privinţă. E adevărat că am putea cuceri Borsippa mâine. Dar nu-mi prea place să mă bazez pe ideea că o magie veche va putea deschide nişte porţi care, ai recunoscut tu însuţi, n-au mai fost deschise de ani de zile. Mi se pare că ziguratul vostru poate deveni o capcană la fel de bine ca o ecluză.

— Nu, Mărite! Jur pe numele lui Marduk că nu e o capcană!

— Şi cum propui tu să deschidem porţile? Ai verificat tu însuţi că este posibil aşa ceva?

O tuse scurtă.

— Stăpânul nostru se ocupă de asta chiar acum. Puteţi fi sigur că porţile vor fi verificate foarte atent înainte ca Maria Ta să treacă prin ele. Dacă nu aveţi încredere în magie, poate preferaţi să vă trimiteţi generalul împreună cu oamenii cei mai buni, şi apoi poate Maria Ta să intre prin una dintre porţile obişnuite după ce vor fi preluat controlul în oraş.

Tiamat stătea nemişcată, incapabilă să respire. „Să intri în inima Babilonului.“

Protestul brutal al generalului, că magia era doar o păcăleală şi totul avea o explicaţie logică, încă neştiută de oameni, declanşa o altă discuţie în limba barbară. Apoi auzi ceva care îi dădu fiori.

— Normal că generalul meu este precaut. Conducătorul părea amuzat. Dar cred că ar trebui să fie de acord cu faptul că sunt unele lucruri pe lumea asta care nu pot fi explicate. Nu mai departe de dimineaţa aceasta antrenamentele voastre au fost întrerupte de apariţia unor animale ciudate. Iar una dintre ele era călărită de o fată desculţă care n-avea nici hăţuri ca să îl controleze.

— Ce nebună! mormăi generalul. Cu toate asta, nu e vorba de nici o magie. Fata nu avea niciun control asupra bestiei.

Urmă un chicotit scurt.

— O să păstrez harta. Dar vreau să luaţi fata cu voi. Probabil că provine de la vreuna dintre fermele voastre; o lăsaţi la casa ei pe drum. O tabără de război nu e un loc potrivit pentru un copil. Acum e timpul să plecaţi.

Tiamat se ridică în capul oaselor, înţepenită de groază. Nu mai avea nici o îndoială asupra identităţii oamenilor îmbrăcaţi în haine ciudate. Şi cineva din propriul neam era de partea lor! Conştientizarea acestui fapt o făcu să tremure de furie. Cortul nu se mai învârtea cu ea, dar se simţea extrem de slăbită. „Trebuie să fug, doar la asta se putea gândi. Trebuie să mă întorc în Babilon şi să-l avertizez pe maestrul Andulli."

Doar că nu avea cum să plece. Paznicul deveni atent când un bărbat înalt, surprinzător de tânăr intră în cort. Purta un veşmânt larg cu stele roz şi aurii, aruncat neglijent peste pantalonii strimţi. Barba era neagră şi cârlionţată şi ochii erau de un verde-strălucitor. În spatele lui venea în grabă un bărbat mai în vârstă, brunet şi voinic, purtând încă uniforma prăfuită cu care fusese îmbrăcat în timpul urmăririi, deşi îşi dăduse jos coiful. Erau urmaţi de doi bărbaţi îmbrăcaţi după portul babilonian, cu mantii murdare de călătorie. Tiamat era atât de preocupată să privească ochii conducătorului, că nu îi recunoscu pe babilonieni decât când unul dintre ei răsuflă tare şi spuse:

— Nu e fata pe care…?

Îşi înghiţi cuvintele, dar persului cu ochi verzi nu-i scăpase nimic. Întoarse capul şi ridică o sprânceană.

— Văd că vă cunoaşteţi deja, zise el cu un ton periculos de blând. Vreţi să-mi explicaţi?

Tiamat se uită la babilonieni uluită şi dezorientată. Erau paznicii Egibi de noaptea trecută, cei pe care Simeon îi văzuse îndreptându-se pe strada Marduk în direcţia greşită.

— Trădătorilor! şuieră ea.

— Ce se întâmplă? mârâi bărbatul cel brunet.

Oamenii casei Egibi priviră unul la altul.

— Seamănă puţin cu o fată pe care o cunoaştem din oraş, se bâlbâi unul. Dar e imposibil…

Se uitară mai atenţi la Tiamat, apoi se priviră iar. Un mesaj tăcut trecu de la unul la altul.

— Ai dreptate, Maria Ta, spuse primul om. Ar trebui să o ducem înapoi imediat.

Tiamat se ridică mai întâi pe genunchi, apoi în picioare. Se clătină uşor, dar reuşi să se ţină dreaptă. Cu inima bubuind, concentrându-se asupra acelor ochi verzi, îl salută pe conducătorul pers ducând mâna la nas.

— Domnule, nu mă trimiteţi cu aceşti oameni! Mă vor omorâ!

— Nu fi proastă, fetiţo! şuieră cel care se afla mai aproape, apucând-o de umăr.

— Nu!

Tiamat îşi înfipse călcâiele în pământ. Îl imploră din nou pe conducătorul cu ochi verzi.

— Nu mă vor duce înapoi, ştiu că nu o vor face! Le va fi teamă că o să-i denunţ. Eu îl cunosc pe stăpânul lor. Este Maestrul de Joc la clubul nostru şi ar fi foarte mânios dacă ar afla că ei au fost aici. Domnule, vă rog să mă ţineţi prizonieră aici! Nu o să vă fac probleme, promit şi… înghiţi minciuna… Promit că nu o să încerc să fug.

Bărbatul cel brunet clătină din cap. Conducătorul se încruntă.

— Ştii cine sunt eu?

Tiamat îşi muşcă buzele. Bărbatul Egibi îi dăduse drumul, dar nu o slăbea din ochi, plin de furie.

— Sunteţi perşi, nu-i aşa? şopti ea.

Conducătorul zâmbi.

— Văd că eşti fată isteaţă. Sunt regele Kyros al Noului Imperiu Persan. Acesta este generalul Gobryas care îmi comandă armata. Iar cei doi bărbaţi despre care tu crezi că te vor omorâ ne ajută să intrăm în Babilon pentru că au convingerea că eu voi face o treabă mai bună decât regele vostru care, după câte am auzit, îşi petrece timpul în deşert mâncând iarbă, în timp ce fiul său stă pe tron şi vă jupoaie de toată agoniseala. Ei se întorc în oraş acum. De ce nu vrei să mergi cu ei?

Tiamat se scutură, înfiorată.

— Pentru că sunt trădători, şopti ea.

— Iar eu sunt duşmanul vostru. Nu crezi că eu te-aş omorâ?

Tiamat se scutură iarăşi.

— Deocamdată n-ai făcut-o. Şi, în plus… ai ochii mei.

Kyros o privi uluit. Apoi începu să râdă.

— Am ochii tăi! Aşa el la te uită, Gobryas! Fata are ochi de prinţesă!

Generalul se încruntă.

Regele persan privi gânditor la Tiamat.

— Cum te cheamă, fetiţo?

— Tiamat, îngăimă ea, prinsă cu garda jos de schimbarea subiectului.

— Hai să-ţi spun ceva, tânără Tiamat. Dacă te întorci cuminte în oraş cu oamenii aceştia şi nu spui nimănui ceea ce ai auzit aici, îţi promit că nimeni nu-ţi va face rău nici ţie, nici familiei tale. Dacă încearcă cineva, o să-mi dea socoteală. Facem târgul?

Fata se întoarse către oamenii casei Egibi, cuprinsă de o bănuială îngrozitoare.

— Maestrul Andulli ştie că sunteţi aici?

Aceştia priviră unul la altul

— Ştie?

Unul dintre ei ridică din umeri.

— Va trebui să-i spunem până la urmă.

— Bineînţeles că ştie, zise cel care o apucase de braţ. Da’ ce credeai? Că familia Egibi e împărţită în două precum o coajă de fistic? Habar n-am ce faci tu aici, dar ştiu altceva. Dacă nu te întorci în Babilon până mâine-seară, maestrul Andulli va fi mai mânios decât bătrânul Nabonaid într-o zi cu ghinion!

Se întoarse către Kyros.

— Te asigur că harta e reală, Măria Ta. Cât despre poartă, nimeni nu poate şti cu siguranţă dacă se va deschide după atâta amar de vreme, nici măcar preoţii lui Marduk. Trebuie să încercăm, şi pentru asta avem nevoie de fată. Vă trimitem veşti de îndată ce aflăm mai multe.

Gobryas se încruntă iar.

— Mai avem doar două zile până să intrăm în Babilon şi voi faceţi încercări?

Kyros ridică o mână. Deşi se adresă oamenilor casei Egibi, ochii îi rămaseră la Tiamat.

— Pretindeţi că această Poartă Pământească a voastră ar fi mai sigură decât planul cu schimbarea cursului râului?

— Şi mai rapidă. Planul cu schimbarea cursului v-ar facilita intrarea în oraşul exterior, într-adevăr, dar tot ar trebui să vă războiţi ca să ajungeţi în cel interior. Această poartă vă permite accesul direct în inima Babilonului fără să aveţi de-a face cu străjeri şi fără să pierdeţi niciun om, dacă funcţionează.

— Dacă funcţionează, oftă Kyros. Ăsta e adevărul. Foarte bine, luaţi fata cu voi şi faceţi încercarea. Între timp generalul Gobryas şi oamenii lui vor continua cu planul nostru iniţial. Puteţi să ziceţi că sunt demodat, dar am mai mult încredere în puterea armatei mele şi în priceperea oamenilor mei de a mânui arcul şi săgeata decât în orice magie preoţească. Până la urmă, metodele tradiţionale au dat roade până acum, în ceea ce mă priveşte.

Chicoti.

Gobryas îşi încrucişă braţele şi păru mulţumit. Dar oamenii casei Egibi clătinară din cap.

— Babilonul este diferit, Măria Ta, spuse unul dintre ei.

— Toate popoarele cred că cetatea lor e diferită înainte să fie cucerită.

Păreau să fi uitat de Tiamat. În timp ce bărbaţii vorbeau, aceasta se târî spre ieşirea din cort. Tot nu avea încredere în cei doi oameni ai casei Egibi, deşi îi spuseseră că maestrul Andulli ştia de venirea lor acolo. Iar Nanname o avertizase de prea multe ori în privinţa perşilor ca să simtă altceva decât frică atunci când se uita la săbiile lor. Regele Kyros nu părea a fi monstrul despre care povestea toată lumea din Babilon; cu toate acestea oamenii lui omorâseră siruşii, iar acum făcea planuri să-i cucerească ţinutul. Când regele Nabucodonosor cucerise ţara bunicului lui Simeon, prădase toate casele şi gonise toţi oamenii.

Reuşi să se strecoare afară sub soarele arzător înainte de a fi observată. Soldatul de pază, luat prin surprindere, dădu un strigăt, iar oamenii din cort ieşiră. Tiamat trecu pe sub o funie şi o luă la fugă.

Tabăra era un labirint de fum şi corturi portocalii, foşnitoare. Caii erau priponiţi în grupuri mari, îşi mişcau cozile şi îşi

scuturau capetele ca să alunge muştele. Se ridicară în două picioare şi fornăiră când Tiamat trecu alergând pe lângă ei. La ordinul furios al lui Gobryas, soldaţii se repeziră după ea. Un car care înconjura agale tabăra mări viteza ca să-i taie calea. Tiamat schimbă direcţia cu genunchii tremurând. Soldaţii o urmăreau. Nu avea unde să se ducă şi nu putea să li se împotrivească, iar ei ştiau asta. Zâmbeau în timp ce o înconjurau. Cel care se afla cel mai aproape de ea îşi lăsă deoparte sabia şi îi întinse mâna.

Cu lacrimi în ochi, Tiamat îl lovi în fluierul piciorului şi se strecură pe sub braţul acestuia.

— Siruşule! începu să strige alergând. Siruşule! Unde eşti?

— *Pieleuscatăfoamesetedurere-* Se opri, cuprinsă de o ameţeală bruscă. Un braţ o înconjură şi o ridică de la pământ. Se zbătu, dar nu mai avea scăpare. Un alt val de slăbiciune făcu să i se învârtă pământul sub picioare. Când regele persan sosi urmat de bărbatul cel brunet şi de cei doi oameni ai casei Egibi, se sprijinea de cel care o ţinea captivă, neputând sta în picioare. Părul îi atârna în dezordine peste ochi. Nu avea puterea să-l dea la o parte.

Kyros nu mai zâmbea. Clătină din cap.

— Mi-e teamă că va trebui să mergi cu aceşti oameni, Tiamat, fie că vrei sau nu. Se pare că joci un rol crucial în realizarea magiei, deşi trebuie să spun că nu înţeleg de ce te agiţi atât. Credeam că o să te bucuri să te întorci acasă.

Fata lupta cu lacrimile.

— Ce aţi făcut cu siruşul meu?

Kyros se încruntă. Unul dintre oamenii casei Egibi îi şopti ceva la ureche. Ochii cei verzi străluciră.

— A, creatura pe care o călăreai, desigur. Generale?

Generalul o privi posomorât.

— S-a prăbuşit când ai căzut. Mirosul bestiei îi înnebunea pe cai.

Tiamat reuşi să stea mai dreaptă.

— Unde este? Doar nu… nu l-ai omorât, nu?

— Bineînţeles că nu, zise Kyros nerăbdător.

— Dar pe celălalt l-a omorât!

— Stai cuminte, fato, mării Gobyras. Acesta este împăratul întregii Perşii.

— Nu-mi pasă! Siruşii mor. Leii l-au prins pe unul, iar altul a căzut şi şi-a frânt gâtul, iar primul nici măcar nu a trecut de şanţ! Şi după asta oamenii voştri l-au gonit pe altul spre apă şi acela s-a înecat, şi pe ultimul l-au ciuruit cu săgeţile lor până când nu a mai putut să se scoale şi a… apoi… m-aii fugărit pe mine şi…

Îşi îngropă faţa la pieptul soldatului.

— O, totul merge pe dos! Nu trebuia să se întâmple aşa!

Soldatul, stânjenit, o dădu în seama oamenilor casei Egibi, care nu prea ştiau nici ei cum să o aline.

— Gata, gata, zise unul dintre ei. Nu te mai necăji. Oricum nu avem nevoie de siruş acum. Maestrul Andulli îţi va explica totul când ajungem acasă. Tot ceea ce dorim e să ne ajuţi să deschidem poarta şi apoi poţi să pleci acasă.

— Habar n-am despre ce vorbeşti! Tiamat îl împinse deoparte. Nu merg nicăieri până când nu văd siruşul.

Ochii lui Gobryas se întunecară.

— Vei face exact ceea ce ţi se va spune, fato!

Se întoarse către oamenii casei Egibi.

— O să vă dau o funie. Nu e prea confortabil să călătoreşti legat pe cal, dar fata trebuie să înveţe să-i respecte pe cei mai în vârstă. A fost o mare nechibzuinţă din partea voastră să o lăsaţi să alerge pe aici, având în vedere cât de importantă este pentru planurile voastre. Sper că aşa-zisul ajutor oferit de stăpânul vostru să fie mai consistent de acum încolo.

Bărbaţii o strânseră mai tare pe Tiamat şi aceasta se încordă. Dar Kyros ridică mâna şi zise:

— Un tovarăş îndărătnic vă va încetini drumul. De ce nu o duci să vadă animalul? Nu va dura mult şi e chiar în drumul vostru. Gobryas vă va da indicaţii privitoare la locul unde se află.

Privi lung la Tiamat.

— În ciuda a ceea ce crezi tu, nu aş omorâ în mod intenţionat animalul de companie al nimănui. Oamenii mei se antrenau, vânau lei ca să nu-şi iasă din mână. Au fost nevoiţi să omoare creatura pe care o răniseră pentru că ea reprezenta un pericol

pentru cai. Cât despre cel pe care îl călăreai tu, să nu te aştepţi la cine ştie ce. Mă îndoiesc că vei putea să-l iei înapoi cu tine, cel puţin nu acum.

Tiamat înfruntă ochii cei verzi ai regelui persan.

— Nu vreau să-l duc înapoi, zise ea. Niciodată.

Capitolul 12

PIELEA

Destrămarea şi distrugerea s-au abătut asupra casei mele!

Cei doi oameni ai casei Egibi, Harrim şi Igmil, se grăbeau să părăsească mai repede tabăra şi se îndreptară cu paşi mari spre şirul soldaţilor care păzeau locul de popas, înainte ca generalul să fi terminat de dat indicaţiile privitoare la locul unde era ţinut captiv siruşului. Tiamat, care ascultase foarte atentă, rămăsese în urmă sperând să audă mai multe detalii. Dar generalul intră înapoi în cort clătinând din cap şi bombănind ceva despre cum le va da o lecţie de bună purtare babilonienilor ăstora aroganţi când va ajunge în oraşul lor. Tiamat îşi muşcă buzele.

Soldaţii care păzeau tabăra avuseseră ordin să adape caii oamenilor casei Egibi în timp ce aceştia îl vizitau pe rege, dar, pentru a economisi timp, nu înlăturaseră căpăstrul, nici păturile prăfuite. Tiamat îi găsi pe cei doi bărbaţi îngrijoraţi din cauza întârzierii, în timp ce un soldat puse căpăstru unui căluţ negru, destinat ei.

— Probabil că habar n-are să călărească, bombăni Harrim, cel care o apucase de braţ în cort.

— Va trebui să se descurce, răspunse Igmil. E prea mare ca să călărească cu unul dintre noi.

— Sigur ne va încetini. Pentru numele lui Marduk, aş vrea să ştiu că făcea aici călare pe un siruş? De ce copii ăştia nu fac niciodată ce li se spune?

— Mi s-a părut mie că sunt prea cuminţi azi-noapte. Ţi-am zis că trebuia să-i fi condus până acasă.

— Andulli a zis să-i păzim, nu să-i dădăcim. Sunt destul de mari ca să aibă grijă de ei. De unde era să ştim noi că fata o să plece din oraş pe o vreme ca asta? Ridică vocea. Cât mai durează? Hai, mişcă-te mai repede!

Soldatul bombăni ceva în limba lui barbară, ceva care nu suna prea politicos, şi ridică o pătură cu ciucuri. Tiamat privea aceste pregătiri cu un amestec de încântare şi teamă.

— Dacă pot să călăresc un siruş, pot să călăresc şi un cal, zise ea înţepată. Nu o să vă încetinesc.

— Ai face bine, mârâi Harrim. Altfel o să urmez sfatul generalului şi te leg pe spatele calului ca pe un snop de stuf, şi o să călăreşti spre Babilon cu capul în jos. Ţi-ar prinde bine o lecţie pentru tot buclucul în care ne-ai băgat.

Tiamat îşi ridică bărbia şi îl fulgeră cu privirea.

— Încearcă numai!

— Încetaţi! spuse Igmil împăciuitor, punând mâna pe braţul prietenului său. Ar trebui să plecăm. Va fi şi aşa destul de târziu când vom ajunge. O să fim norocoşi dacă ajungem la poartă înainte de apus.

— Ajungem, mormăi Harrim, aruncându-i o privire posomorâtă lui Tiamat în timp ce încăleca. Altfel îi va părea rău.

Tiamat îl lăsă pe soldat să o ajute să încalece şi luă hăţurile. În ciuda a ceea ce le spusese oamenilor, aceasta era prima dată când se afla pe un cal adevărat. După ce călărise pe siruş, acesta părea mic şi nervos. Harrim şi Igmil porniră imediat la galop. Căluţul lui Tiamat îşi întoarse capul, sforăi şi ţâşni după ei. Fata lăsă hăţurile şi se prinse de coamă speriată, dar se dovedi că era mult mai confortabil să călăreşti un cal decât siruşul. Coama era mai lungă şi te puteai ţine mai uşor de ea, galopul i se păru mai lin de îndată ce se obişnui cu ritmul şi pătura o împiedica să alunece. Se relaxă puţin şi începu să caute cu privirea locul în care trebuia să se afle siruşul. Conform indicaţiilor date de general, trebuia să fie pe aproape.

Oamenii casei Egibi, după ce se asiguraseră că nu cade, îşi continuară drumul fără să scoată o vorbă. Ceea ce îi convenea lui Tiamat Mâna stângă îi zvâcnea sub bandaj. Când închidea ochii pe jumătate, aproape că putea simţi mirosul ca de şarpe al siruşului pe aripile vântului de câmpie.

— Vin, şopti ea. Așteaptă-mă.

Ajunseră la zona irigată de la marginea mlaştinii şi trecură pe lângă câteva ferme. Dar cele mai multe dintre acestea erau părăsite, proprietarii lor alăturându-se refugiaţilor care se

îndreptau înspre Babilon. Cele care erau încă locuite erau ocupate de familii îngrozite care îşi strânseră copiii la piept când caii trecură în galop pe lângă ele.

— Cât mai e? strigă ea, întorcându-şi capul ca să vadă drumul pe care veniseră.

Bărbaţii priviră unul la altul, dar nu răspunseră. Se apropiară mai mult de calul lui Tiamat, forţându-l să meargă la galop între ei. Mâna lui Tiamat zvâcni iarăşi. Devenind dintr-odată bănuitoare, dădu drumul coamei şi trase de hăţuri. Căluţul îşi ridică surprins capul, lovind-o; lui Tiamat începu să-i curgă sânge din nas.

— Trebuie să mă duceţi să văd siruşul! zise ea, încercând să se ţină de nas şi să controleze calul în acelaşi timp. Aşa a zis regele Kyros.

— Nu mă interesează ce a zis regele Kyros!

Harrim îşi struni calul şi înșfăcă hăţurile fetei.

— Nu avem timp să umblăm brambura după un dragon bolnav. Trebuie să te ducem înapoi în oraş. Ai lucruri mai importante de făcut.

Tiamat încercă să întoarcă pe furiş calul, dar Harrim îi pusese frâiele de gât şi îl trăgea după propriul cal. Igmil îl mâna de la spate.

— Poţi să vii să-ţi vezi siruşul după Campionate, Tiamat, se auzi vocea lui prin zgomotul potcoavelor. Aici e în siguranţă, nu te teme.

Minciuna era evidentă. Nici o creatură nu era în siguranţă acolo, printre lei şi perşi.

— Dă-i drumul calului meu!

Se plecă peste gâtul căluţului şi încercă se smulgă frâiele, dar nu reuşi.

— Nu mă interesează Campionatele voastre tâmpite! mai bine nu mai intram în clubul vostru stupid! Sper ca echipa Egibi să piardă!

Privi pământul de sub picioarele calului. Dar se întâmplă la fel ca atunci când călărea siruşul. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi era mai greu să sară.

— Nu e vorba de joc aici, fată proastă! strigă Harrim prin perdeaua de praf dintre ei. Nu a fost niciodată. Singurul motiv

pentru care maestrul Andulli a înscris echipa anul acesta a fost ca să poată să-l ajute pe regele persan să intre în palat. Crezi că lui îi pasă cine câştigă Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri?

— Nu e adevărat!

Lacrimile îi înţepau ochii, pentru că, după ceea ce auzise în tabără, cuvintele lui Harrim păreau a fi înfricoşător de adevărate.

— Maestrului Andulli îi pasă de echipă mai mult decât orice pe lume! Nu mă puteţi forţa să mă întorc cu voi! O să sar!

Bărbaţii încă aveau control asupra căluţului ei. Dar să faci un cal legat să meargă la galop era dificil, iar viteza lor scăzu, permiţând ca un miros de neconfundat să se facă simţit până la ei. Venea dinspre o colibă singuratică din partea dreaptă situată la marginea zonei irigate. Tiamat îşi aruncă un picior peste grumazul calului şi închise ochii.

— Asta e culmea!

Harrim îşi sili calul să se oprească şi astfel ţinu pe loc şi căluţul fetei înainte ca ea să apuce să cadă. Igmil apucă finul. Clătinând din cap, o împinse înapoi pe spinarea animalului. Toţi cei trei cai tropăiau şi sforăiau, iar sudoarea lor o înconjura pe Tiamat cu nori de aburi. Se simţea rău, mâna îi zvâcnea şi crezu că o să-i vină să vomite. Se uită iar înspre colibă. Era prea departe ca să alerge într-acolo.

Harrim o privi furios, gâfâind.

— De acum ai să te porţi cum trebuie, fetiţo! O să mergi cu noi ca să-l întâlneşti pe maestrul Andulli şi nu o să mai scoţi nici o vorbă despre dragon. Nu pot să cred că o fată de vârsta ta se poartă ca un copil. Un singur lucru ştiu, maestrul Andulli ar fi foarte ruşinat de purtarea ta dacă te-ar vedea acum.

Tiamat lăsă capul în jos, cu o mână la nas ca să oprească sângele. Era adevărat ce spusese bărbatul. Dar la fel de adevărat era că nu putea abandona siruşul.

— Daţi-mi frâul, îngăimă ea.

Harrim continuă s-o privească suspicios. Tiamat îi aruncă o privire care spera să fie inocentă. Bărbatul oftă şi trecu frâul peste urechile căluţului.

— Era timpul să îţi vină mintea la cap. Poate acum o să putem…

Tiamat smuci frâul şi înghionti calul în coaste. Trecu de calul lui Igmil şi începu să gonească de-a curmezişul câmpiei. Se aplecă peste gâtul animalului, rugându-se ca acesta să nu se împiedice, îndemnându-l către colibă. Nu privi înapoi, dar auzi zgomotul potcoavelor în urma ei.

Ajunse la colibă înaintea însoţitorilor ei şi se aruncă de pe cal când acesta încă nu se oprise. Ateriză într-un nor de praf şi se repezi spre colibă fără să se gândească la ce făcea. Uşa cedă sub greutatea ei şi intră, împiedicându-se, în întuneric.

Mirosul dinăuntru era atât de puternic, încât o făcu să ameţească. Se împiedica de o grămadă de ceva uscat şi foşnitor. Soarele care pătrundea prin găurile minuscule din acoperişul de stuf alcătuia un model cu puncte înăuntru. Praful se ridicase în aer, plutind în razele de soare.

Nici urmă de siruş.

Zgomotul de potcoave şi sforăiturile cailor o avertizară că însoţitorii ei o ajunseseră din urmă. În aceeaşi clipă deveni conştientă de ceea ce se afla la picioarele ei.

— Oh, nu…

Adună pielea roşie, foşnitoare şi o strânse la piept disperată.

— Oh, nu!

Bărbaţii năvăliră pe uşă cu săbiile în mână, dar se opriră când o văzură îngenunchiată. Priviră uluiţi la ceea ce ţinea în mână.

— Ce…? exclamă Hrrim.

— Pare a fi pielea unui şarpe. Doar că n-am văzut niciodată unul atât de mare. Se încruntă. Crezi că…?

— L-a omorât. Tiamat strânse şi mai tare solzii cei roşii. M-a minţit! I-a zis generalului să-l omoare şi să-l jupoaie şi l-a dat soldaţilor să-l mănânce. Iar eu care credeam că frig carne de leu…

Înghiţi greu, incapabilă să plângă.

— Îl urăsc. Îl urăsc atât de mult.

Cei doi bărbaţi îşi puseră săbiile la locul lor. Priviră unul la altul. Igmil intră şi o ajută să se ridice.

— Lasă-l, spuse el cu blândeţe. Acum nu-i mai poţi fi de folos. Hai, să prindem calul tău înainte să apuce să se întoarcă la tabără.

Tiamat se uită lung la piele. Arăta exact cum se simţea ea. Golită, secată, sfârşită. Inutilă.

— Mi-e sete, şopti ea

Harrim clătină din cap.

— Nu-i de mirare!

Văzându-i chipul suferind, oftă şi îi dădu butelcuţa lui cu apă.

— Uite, zise el aspru. Spală-ţi sângele de pe faţă. Dar nu o bea pe toată. Mai avem mult de mers.

***

Tiamat plânse din cauza siruşului tot drumul spre Babilon. Probabil că bărbaţii observaseră asta, dar se prefăcură că nu bagă de seamă şi Tiamat aproape că îi iertă pentru că încercaseră să o păcălească mai devreme. Când lacrimile i se uscară, îi întrebă despre planurile maestrului Andulli şi motivul pentru care îi susţinea pe perşi. Dar nu-i spuseră mai mult decât ştia deja, zicând că maestrul Andulli îi va explica totul când vor ajunge acasă. Apoi dădură pinteni cailor, făcând astfel imposibilă orice discuţie. Ajunseră în oraş tocmai când soarele dispărea sub câmpie, intrară în oraşul interior prin Poarta Adad şi trecură râul pe Podul Purratu. Siluetele lor transpirate şi prăfuite trecură neobservate în mulţimea de refugiaţi care împânzea strada.

Deasupra capetelor lor, Casa Raiului de pe Pământ strălucea în ultimele raze de soare ca şi cum ar fi plutit în aer, dar Tiamat era prea nefericită ca să ia aminte la priveliştea din jur. „Toţi morţi, se gândea. Toţi siruşii pe care am încercat să-i salvez au murit. Şi Demonul îl va sacrifica pe ultimul pe care-l ţine în temniţa lui.“

Nici măcar nu observă că în sfârşit mâna încetase să o mai doară. Singurul lucru de care îi păsa acum era să facă în aşa fel încât să-i împiedice pe perşii cei ticăloşi să-i cucerească ţara.

Călăriră drept spre casa din strada Enlil, unde de-abia intrară în curte, că maestrul Andulli se şi grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Mulţumesc lui Iştar! zise el, repezindu-se să o prindă pe Tiamat pe când acesta aluneca de pe spinarea calului. Unde aţi găsit-o?

Harrim şi Igmil murmurară ceva despre siruş şi tabăra perşilor.

— Nu aici, înăuntru!

Sprijinind-o pe Tiamat spre uşă, maestrul îi desfăcu bandajul murdar, pătat de sânge şi îi examină atent mâna.

— Ar putea fi mai rău, mormăi el. Cel puţin ai avut destulă minte să o ţii bandajată. Ştiu că eşti obosită, Tiamat, dar vreau să încerci ceva pentru noi astă-seară. Îmi închipui că ai aflat câte ceva despre planurile noastre, dar, când vom ajunge la zigurat, înaltul Preot îţi va explica mai bine de cât o pot face eu. Între timp mănâncă şi tu ceva şi spală-te. Vreau să aud veştile aduse de oamenii mei.

Îi mângâie mâna absent. Nu te îngrijora, nu-l vom lăsa pe Demon să pună mâna pe tine. Episodul de la Poarta Lugalgirra a fost unul nefericit. Mai bine ai fi venit la mine de la început; habar n-aveam de ce erai atât de hotărâtă să eliberezi siruşii. Dar acum eşti aici. Chiar dacă Demonul reuşeşte să scoată ceva de la Khatar, asta nu ne va schimba planurile. Nu ştie detalii. Acum, du-te cu Humusi, şi eu o să vin să te iau de îndată ce termin aici…

Înainte ca Tiamat să înţeleagă măcar jumătate din ceea ce spunea el, maestrul Andulli o dădu în grija unei sclave corpolente care o zori sus pe scări, plescăind din limbă.

— Sărmana de tine, zise ea, dându-i la o parte lui Tiamat părul de pe faţă. Uite în ce hal eşti! Nu e bine să implici copiii în astfel de lucruri. Iar acum biata noastră Khatar e închisă şi e doar o sclavă însemnată cu fierul roşu care nu are niciun drept. Ce îngrozitor!

Humusi îi dăduse deja jos tunica plină de sânge închegat şi îi freca corpul cu apă caldă. Ameţită, aceasta recunoscu încăperea în care Khatar o adusese ca să folosească toaleta. Şi atunci auzise veşti rele.

— Ce s-a întâmplat cu Khatar? întrebă ea, tremurând când îşi dădu seama de ceea ce spunea sclava. De ce e închisă?

Humusi pufni.

— Biata fată! întotdeauna a fost cam ciudată, dar niciodată nu am crezut că o să se bage într-o aşa prostie. Nu pricep ce treabă a avut ea să se furişeze afară din oraş să dea drumul dragonilor pe astfel de vremuri.

— Nu e vina ei, zise Tiamat repede, începând să înţeleagă ce se întâmplase. Eu am pus-o să ne ajute. Şi totul a fost degeaba, pentru că au murit cu toţii.
— O nu, drăguţo.
Înţelegând-o greşit, Humusi o îmbrăţişa plină de compasiune.
— Nu, drăguţo, sunt sigură că nu au murit. Au fost doar arestaţi. Părinţii lui Muna sunt cetăţeni respectabili. Tatăl ei este astrolog, nu-i aşa? Şi fiul fermierului va fi bine, prinţului îi place mâncarea lui prea mult pentru a risca o răzmeriţă în provincie. Micului iudeu s-ar putea să-i fie mai rău, dar nici măcar iudeii nu pot fi închişi la nesfârşit în zilele astea. Suntem oameni civilizaţi. Avem legi. Maestrul Andulli îi va scoate din închisoare cât va putea mai repede. Pentru Khatar îmi fac cele mai multe griji.
— *Arestaţi?* Cine a fost arestat?
Tiamat se smulse din îmbrăţişare şi privi îngrozită la sclavă, şocul făcând-o să uite de perşi şi de siruşi.
Humusi oftă.
— Nu ştiai, drăguțo? Vuieşte tot oraşul cum că o bandă de copii din oraşul exterior a dat drumul dragonilor sacrii ai regelui! Jumătate din cetăţenii oraşului interior cred că e un lucru îngrozitor şi că trebuie să fie pedepsiţi foarte aspru. Restul cer ca aceşti copii să fie eliberaţi.
Tiamat se clătină. Se gândi la Simeon, la Muna şi la Hillalum, care stăteau închişi în Casa Ţipetelor Tăcute, din cauza ei. „Chiar dacă Demonul scoate ceva de la ea." Cuvintele maestrului Andulli căpătară un înţeles înfiorător.
— Trebuie să-i scoatem de acolo!
— Calmează-te, drăguțo! Stăpânul îi va scoate de acolo foarte curând, nu-ţi face griji. Are el planurile lui.
Humusi o îmbrăcă pe Tiamat într-o rochie curată. Era cea mai frumoasă rochie pe care o purtase Tia vreodată, cu flori roşii brodate la baza gâtului şi la mâneci, dar chiar dacă Humusi i-ar fi pus pe ea un sac, tot n-ar fi observat.
— Trebuie să merg acasă, spuse ea, aducându-şi aminte, plină de vinovăţie, de minciuna pe care i-o spusese lui Nanname pentru a explica absenţa ei de noaptea trecută. Probabil că mama crede că şi eu am fost arestată!
— Şşş, prostuţo! Uite, bea asta ca să nu leşini.

Humusi o conduse din camera de toaletă în dormitorul în care Tiamat se trezise după vizita ei la Casa Ţipetelor Tăcute. Îi puse o rodie în mână şi o privi cu milă.

— Sunt sigură că stăpânul o va scoate şi pe mama ta.

Tiamat se clătină.

— Doamna Nanname a fost şi ea arestată? şopti. Dar nu a făcut nimic.

— Cred că te căutau pe tine, drăguțo.

— Atunci trebuie să le spun că e o greşeala!

Sclava o împinse pe pat şi aşeză un vas cu fructe lângă ea.

— Mănâncă! zise ea, cu mâinile în şold. Nu pleci din casa asta până nu vine vremea să o faci. Unde ai de gând să te duci? Soarele a apus deja. Toate porţile sunt închise. Când stăpânul va fi gata, te va duce la zigurat ca să puneţi în practică magia, şi când regele persan va ajunge aici, o să se socotească cu Demonul o dată pentru totdeauna. Încearcă să mănânci ceva, drăguțo. Eşti mai palidă decât Sân. Stăpânul nu mă va ierta niciodată dacă te las să leşini acum.

În cele din urmă, înţelese adevărul. Tiamat rămase nemişcată, cu ochii la torţele pe care oamenii le purtau afară. Foamea îi dispăruse. Rodia îi alunecă din mână fără să observe. „Când regele persan va ajunge aici, o să se socotească cu Demonul o dată pentru totdeauna.”

— Maestrul Andulli nu poate să se socotească cu Demonul de unul singur? şopti ea.

Humusi oftă.

— Nu, nu de data asta. Credeam că ai înţeles. S-a ajuns prea departe.

Tiamat închise ochii.

— Perşii mi-au omorât siruşii, şopti ea M-au minţit.

Dar sclava puse din nou rodia în poala fetei şi îi mângâie pumnul încleştat.

— Ştiu că ţi-e teamă, drăguţo. Şi mie îmi e. Femeile şi copiii sunt întotdeauna cei care suferă când bărbaţii îşi pun în aplicare planurile lor măreţe. Dar poate o să fie mai bine dacă o să vină regele cel nou. Sunt sigură că maestrul Andulli nu l-ar lăsa să intre în Babilon dacă nu ar crede asta.

Capitolul 13

ZIGURATUL

Fie ca legea tuturor zeilor să fie în mâna ta!

Maestrul Andulli aşteptă să se întunece complet înainte de a arunca o mantie peste capul lui Tiamat şi a o purta în grabă pe Calea Ajiburshapu către complexul templului. Maestrul de Joc confirmase ceea ce îi spusese Humusi mai devreme şi continuă prin a-i explica că modul cel mai bun de a o ajuta pe doamna Nanname şi pe prietenii ei era să-l ajute pe regele pers să intre în oraş. Tiamat ascultă în tăcere, iar maestrul Andulli consideră că asta se datora confuziei şi fricii. Dar astă-seară era vorba doar de un test. Poate nu va fi în stare să deschidă poarta. Şi chiar dacă o făcea, nu era obligată să-l lase pe rege să intre când va veni vremea. Trebuia să găsească o altă metodă de a-şi ajuta prietenii.

Când maestrul Andulli bătu la porţile templului, Tiamat privi cu teamă la crenelurile care înconjurau ziguratul şi la clădirile din jurul acestuia. Templul lui Marduk era ca un al treilea oraş înăuntrul celui interior, un loc în care oamenii obişnuiţi nu ajungeau niciodată. Cei care doreau să-l venereze pe Marduk trebuiau să se ducă la Casa Ridicării Capului de pe strada Nabu. Şcoala Templului, unde mergea Enki, îşi avea propria intrare din stradă, aşa că elevii nu intrau în templu să-i deranjeze pe preoţi şi ritualurile lor. Conştientizarea faptului că era probabil primul locuitor al oraşului interior care punea piciorul în templul interzis nu o făcu să se simtă mai bine.

Maestrul Andulli schimbă câteva vorbe pe şoptite cu tânărul preot de veghe şi o îndemnă pe Tiamat să intre. Doar când poarta se trânti în urma lor, îi dădu jos mantia de pe ea.

Tiamat îşi ţinu respiraţia. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de zigurat. Sus, sus de tot, atât de sus încât o durea gâtul când privea la ea, Casa Raiului de pe Pământ părea un

simplu punct lucitor pe fondul cerului înstelat. Şapte rânduri de cărămidă pictată duceau la altar, culorile lor pălind în lumina lunii. Trei scări largi duceau la primul palier, întâlnindu-se la primul nivel înainte de a continua spre celelalte şase, devenind din ce în ce mai mici în depărtare. Preoţi raşi în cap în veşminte lungi urcau şi coborau în tăcere pe aceste scări, purtând torţe care pluteau în noapte ca nişte licurici.

— Haide, Tiamat, zise maestrul Andulli cu blândeţe, trăgând-o de mână. Să nu-l facem pe înaltul Preot să aştepte.

Cu o tresărire, îşi dădu seama că un preot înalt şi bărbos traversase curtea pentru a-i întâmpina şi îşi aplecase nasul cel lung ca să o examineze.

— Aceasta este fata? întrebă el cu un ton din care reieşea clar ce credea despre ea.

Maestrul Andulli abia apucă să zică:

— Da, aceasta este Tiamat…

Preotul o porni spre zigurat, spunându-i peste umăr:

— Atunci adu-o sus, Andulli! Hai să terminăm cu asta. N-am toată noaptea la dispoziţie.

Maestrul de Joc strânse din buze. Dar o apucă mai bine de mână pe Tiamat şi o trase după el. Înaltul Preot merse înaintea lor până la zigurat, în pas vioi. Pe Tiamat începură în curând să o doară picioarele, care şi aşa îi făcuseră probleme după călătoria călare spre Babilon. Inima îi bătea tare din cauza efortului, şi faptul că respira adânc şi repede o făcu să o doară în gât. Lângă ea, maestrul Andulli gâfâia şi el. O strânse de mână.

— Numără-le în timp ce urci, o sfătui el. Prefă-te că reprezintă un scor la Jocul celor Douăzeci de Careuri. Ajută.

Deşi era sceptică în privinţa faptului că o va ajuta ceva să ajungă în vârf, Tiamat începu să numere treptele în minte. Erau şase sute până la primul nivel. Când începură să urce către al doilea, aruncă o privire furişă către chipul înroşit de efort al maestrului. „Ajută.” De câte ori urcase el scările acestea?

Urcară atât de sus încât acum se puteau vedea clar oraşul exterior şi crenelurile late ale Zidului lui Nabucodonosor, până la câmpia luminată de lună, cu canaturile care sclipeau în noapte. Râul şerpuia spre nord ca o panglica de argint, pierzându-se în întunericul unde regele persan îşi avea tabăra. Nivelul cel mai

înalt al ziguratului fusese îmbrăcat în aur, iar stratul subţire se scorojise de pe cărămizi acolo unde fusese prea ars de soare. În centru, acoperişul sub formă de cupolă al Casei Raiului de pe Pământ strălucea în lumina lunii. Altarul era mai mic decât părea privit de jos, perfect rotund, cu o uşă simplă şi fără ferestre. Înăuntru, licăreau lumini de torţe. Tiamat se opri să-şi tragă răsuflarea, simţind o durere într-o parte. Picioarele îi tremurau de la urcuş. Îşi fixă privirea pe altar, de fiică să nu cadă peste parapet dacă priveşte în altă parte.

— Ce e acolo? întrebă ea şoptit.

— Vino să vezi.

Maestrul Andulli o împinse în faţă.

Nu avea unde să meargă, doar să o ia în jos iarăşi, şi nu se simţea în stare să coboare atâtea trepte aşa de curând. Îl lăsă pe maestrul Andulli să o ducă la altar. Imediat, uşa se închise cu zgomot, făcând-o pe Tiamat să tresară şi să răsufle uşurată când îşi dădu seama că înaltul Preot era cel care o închisese, nu cine ştie ce fantomă.

Îi luă ceva timp să se obişnuiască cu întunericul dinăuntru. Când reuşi să vadă ceva, se încruntă. Misterioasa Casă a Raiului de pe Pământ, inima puterii Babilonului, era goală.

Înaltul Preot luă o torţă şi trecu pe lângă ei.

— Mi-am luat libertatea de a muta patul, zis el. Ne-ar fi încurcat.

O privi din nou pe Tiamat de sus.

— Singurele fete care au voie să vină aici sunt prinţesele care trebuie să-şi petreacă noaptea obligatorie cu zeul. Ultima care a venit aici a fost Amitis, şi ea a dat greş, la fel ca toate celelalte, bineînţeles, adăugă el, aruncându-i o privire aspră maestrului

Andulli.

Atitudinea preotului o făcu pe Tiamat să-i fiarbă sângele în vine. Îşi înălţă bărbia şi îşi trase mâna din cea a maestrului Andulli.

— Ce trebuie să fac?

Preotul oftă şi privi în jos la sandale.

— Aceasta este o hartă a Celor Şapte Insule dintre Oceanul Pământesc şi Oceanul Ceresc. Nimeni nu a folosit-o de când mă ştiu eu şi, dacă vreţi părerea mea, eu cred că e o pierdere de

timp. Dar familia Egibi crede că tu poţi să deschizi poarta pe care nici o fată cu sânge regal nu a reuşit să o deschidă de la domnia lui Ghilgameş încoace.

Îi aruncă maestrului Andulli o altă privire, parcă provocându-l să conteste spusele sale.

Maestrul Andulli nu zise nimic, iar înaltul Preot oftă din nou.

— Cred că ar fi mai bine să terminăm odată cu asta. Vino încoace, fetiţo, să-ţi explic simbolurile.

Aplecă torţa până când aceasta aproape atinse podeaua.

Tiamat se încruntă la preot. Simbolurile? Apoi văzu ceva strălucind lângă piciorul acestuia şi privi în jos, înţelegând deodată.

Sandalele lui atingeau un triunghi săpat adânc în calcarul care acoperea cărămida de pe nivelul cel mai înalt al ziguratului. Crestătura era placată cu aur. Făcea parte dintr-un cerc de şapte triunghiuri aranjate precum colţurile unei stele în jurul unui inel interior dublu care cuprindea mai multe cercuri mai mici.

— Acesta este Babilonul, zise preotul folosindu-şi degetul mare pentru a arăta liniile aurii de sub picioarele lui.

În ciuda faptului că nu era doritoare să ajute, Tiamat privi cu mare curiozitate harta. Probabil că era harta a cărei copie îi fusese dată regelui persan de către oamenii casei Egibi, cea care îl făcuse pe generalul Gobryas să râdă. „Babilonul“ era un dreptunghi tăiat de două linii paralele şi semăna cu încercarea unui copil mic de a schiţa o tablă de joc al Celor Douăzeci de Careuri.

— Acesta este râul Purattu, bineînţeles, zise preotul, arătând liniile perpendiculare şi apoi locul în care un alt dreptunghi era intersectat de o curbă. Iar aici este Ur lângă Marea de Jos. Maestrul Andulli stă pe Marea de Sus. Cercurile pe care le vezi sunt alte zigurate, din alte oraşe, adăugă el, ca şi cum Tiamat ar fi fost proastă.

Se încruntă şi apropie torţa de unul dintre cercurile mici.

— Din câte îmi aduc aminte, aceasta este Borsippa, nu că asta ar conta acum.

Se îndreptă ca să se uite la Tiamat.

— Acum ştii tot ce trebuie. Încercă şi tu să deschizi uşa, după aia poate ne vine mintea la cap şi ne întoarcem la planul iniţial. Nici nu-mi vine să cred că perşii chiar au luat în serios această alternativă.

Tiamat privi la cercul cel mic pe care i-l arătase preotul. Nu prea i se părea a fi o poartă.

Maestrul Andulli îi zâmbi şi o împinse uşor.

— Hai, Tiamat. Poţi să o faci. Îţi aminteşti de ghicitoarea de pe pecete? „O scară pe care Shamash şi Sin se plimbă mână în mână.“ Acesta este ziguratul. „O poartă acoperită cu piele ca o tobă de aramă.” Aceasta este poarta ascunsă dintre oraşe. „Binecuvântatul lui Marduk a deschis-o.“ Aceasta eşti tu, Tiamat. Animalul lui Marduk te-a binecuvântat. Potrivit legendelor, prinţesa îşi oferă mâna siruşului ca să poată deschide Poarta Pământească pentru regele ei. Înaltul Preot nu e de acord cu mine, dar nu văd de ce siruşul nu ar binecuvânta o fată care nu are sânge regal dacă se întâmplă să fie la locul potrivit la momentul potrivit, aşa cum ai fost tu. Foloseşte-ţi mâna norocoasă.

Tiamat privi lung la mâna ei, apoi la hartă.

— Dacă deschid această poartă, întreaga armată persană va putea intra prin ea, nu-i aşa? Străjile de pe ziduri nici nu vor şti decât când va fi prea târziu.

Maestrul Andulli clătină din cap, încă zâmbind.

— Asta e ideea. Oamenii lui Kyros se vor ascunde aici în templu până vom fi pregătiţi. E un tunel care duce de la zigurat la palat. La început, ne-am gândit să intre aici cu forţa, dar asta ar fi alertat prinţul. Aceasta metodă este mult mai bună. De îndată ce Kyros o să fie stăpân pe oraş, o să-i elibereze pe prietenii tău, nu-ţi face griji.

Tiamat şi-l imagină pe generalul cel brunet conducându-şi oamenii pe străzi cu săbiile din care picura sânge, gonind după locuitorii Babilonului aşa cum gonise şi după siruş.

— De unde ştii că ne va ajuta? întrebă ea. Poate zice doar aşa ca să ne facă să-l ajutăm.

Zâmbetul Maestrului de Joc pieri.

— Hai, Tiamat. Încearcă, te rog. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Dar…

— Fă ceea ce ţi se spune, domnişoară! Ochii înaltului Preot sclipiră ameninţător. Părea să fi uitat că nu o credea bună de nimic.

Îşi întoarse privirea către maestrul Andulli.

— Nu-i de mirare că parfumeriţa a fost arestată. E clar că habar n-are cum să-şi crească fiica. Poate după ce lucrurile se aranjează o să mă ofer să o iau pe fată să-i servească lui Marduk. Un semn cu fierul înroşit pe mâna ei cea „norocoasă” o va ajuta să se potolească.

În mintea lui Tiamat trecură ca un fulger tot felul de lucruri. Mai întâi Nanname cu piciorul ei cel rănit, neajutorată în temniţa Demonului. Oare ştia că şi ceilalţi membrii ai echipei Egibi erau prizonieri? Era sigură de un lucru. Khatar ştia mult mai multe despre cele ce se petreceau în casa Egibi decât bănuia maestrul Andulli. Dacă Khatar era convinsă să spună tot, Demonul va afla despre planurile acestuia şi îl va împiedica pe regele perşilor să intre în oraş. Dar pentru a o face pe Khatar să spună trebuia să îi facă rău. Demonul era mai rău ca regele Kyros, nu-i aşa? Doar că regele o minţise şi oamenii lui mâncaseră siruşul. Poate.

Nu îşi dădu seama că preotul se mişc ase decât când acesta o apucă de cot şi o trânti pe podea.

— Hai, fato! se răsti el, aruncând-o în genunchi pe dreptunghiul ce închipuia Babilonul.

— Nu îi face rău!

Maestrul Andulli fu lângă ea într-o clipa şi îl împinse pe preot.

— O va face, nu-i aşa, Tiamat? Nu am avut timp să-ţi explic în detaliu. Nu-i de mirare că e puţin nedumerită. Las-o să-şi recapete răsuflarea.

Fata se zbătu să-l îndepărteze pe Maestrul Jocului, luptându-se cu lacrimile.

— Nu sunt nedumerită! Harrim avea dreptate. Nu-ţi pasă de niciunul dintre noi, nu-i aşa? Nu-ţi pasă de echipă. Ne foloseşti doar ca să-i ajuţi pe prietenii tăi perşii să intre în oraş!

Pentru o clipă, maestrul Andulli păru uluit. Îi aruncă o privire înaltului Preot, apoi o luă după umeri şi, blând, dar hotărât, îi întoarse faţa către el.

— Ascultă, Tiamat. Fac asta tocmai pentru că îmi pasă. Regele pers a promis că, dacă îi dăm oraşul fără să ne împotrivim, nu vor exista vărsări de sânge inutil şi îi va elibera pe toţi cei captivi. Ne va lăsa chiar să ne venerăm zeii la fel ca până acum. Nu am mai avut un rege destoinic în Babilon de ani de zile. Singura diferenţă va fi că vom avea un guvernator pers în locul prinţului Belşazar. Regele Nabonaid şi Demonul vor fi închişi astfel încât să nu mai poată face niciun rău. Familia Egibi nu e singura familie din Babilon care îl sprijină pe regele Kyros. El ne-a promis tuturor un nou început. Este exact ceea ce avem nevoie pentru a pune comerţul pe picioare şi a reînvia gloria oraşului nostru.

— Dar nu înţelegi. Nu-şi va ţine promisiunea! Mi-a omorât siruşul! I-am văzut pielea!

Înaltul preot care până atunci privise de la distanţă, uşor amuzat, cearta celor doi, îşi ţinu respiraţia.

— Ce ai văzut?

Ignorându-l pe preot, maestrul Andulli o privi pe Tiamat în ochi.

— Oamenii mei mi-au spus ce s-a întâmplat. E păcat de siruş, dar sunt sigur că a fost o neînţelegere la mijloc. Ştiu că ai iubit animalele astea şi că o să mă urăşti pentru ceea ce voi spune, dar ele nu sunt la fel de importante ca oamenii. Cred că îţi dai şi tu seama de asta. De îndată ce regele Kyros pune stăpânire pe oraş, el îi va elibera pe prietenii tăi şi pe doamna Nanname. Acesta este cel mai bun mod, poate singurul mod în care îi putem ajuta acum. Ce altceva aş putea să fac? Să năvălesc în Casa Ţipetelor Tăcute cu sclavii mei şi o mână de îndrumători de joc?

Zâmbi.

Doar gândul la asta o făcu să tremure.

— Demonul m-a lăsat să plec cu tine când ai venit după mine, îngăimă ea.

Maestrul Andulli oftă.

— Tiamat, am crezut că am lămurit deja asta. Demonul te-a lăsat să pleci cu mine în noaptea aceea pentru că te considera inutilă şi pentru că pusese mâna pe pecete. Ştia, de asemenea, unde să te găsească dacă voia. E clar că pecetea nu i-a dat

puterea pe care spera el să i-o dea. Mi-e teamă că a descoperit că siruşul ţi-a lins mâna şi a început să gândească la fel ca noi. Se pare că se foloseşte de prietenii tăi şi de doamna Nanname ca să te ademenească în mâinile lui. Aşa că nu i-ar lăsa să plece pentru că aşa îi spun eu.

Inima lui Tiamat bătea foarte tare. În adâncul sufletului, ştia că maestrul are dreptate. Era adevărat că nu putea ajuta siruşii morţi. Dar cuvintele maestrului Andulli îi dădură o idee. Poate *exista* un mod de a-i ajuta pe prietenii ei fără a-l ajuta pe regele persan să intre în oraş.

— Ce vrea de la mine Demonul?

Maestrul Andulli aruncă o privire spre înaltul Preot.

— Probabil că acelaşi lucru ca noi, doar că e vorba de o altă poartă. După câte se spune, Copacul Vieţii creşte dincolo de Oceanul Pământesc. Dar asta nu o să funcţioneze. Una e să deschizi Porţile Pământești şi alta e să deschizi Poarta Raiului.

Fata îşi trecu limba peste buzele uscate. Abia putu să vorbească.

— Dacă mă predau, îi va lăsa pe ceilalţi să plece.

— În niciun caz!

Maestrul Andulli o strânse puternic la piept.

— E un gând foarte curajos, Tiamat, dar îţi interzic să faci asta. Demonul joacă după propriile reguli. Oricum, avem nevoie de tine aici.

— Doar dacă pot să vă deschid poarta cea magică.

— Poţi.

Îi conduse mâna stângă pe dreptunghiul Babilonului şi îi răsfiră cu blândeţe degetele. Se ridică în picioare şi se dădu înapoi.

— Simţi ceva?

Tiamat clătină din cap cu un amestec de uşurare şi dezamăgire. Tocmai voia să-şi ia mâna de pe dreptunghi şi să-i spună preotului că totul era într-adevăr o pierdere de timp, când o licărire în cercul exterior îi sări în ochi. Printre umbrele schimbătoare, ceva familiar păru să mişte.

— Siruş, şopti ea, acest este sculptura unui siruş, nu-i aşa?

Pe când vorbea, o piatră de sub mâna ei se încălzi şi simţi o furnicătură în degete. O lumină aurie strălucea sub ele.

Înaltul Preot făcu repede un pas înapoi. Ochii maestrului Andulli se măriră.

— Da! şuieră el, ca un băiat care câştigase primul lui joc la club.

Lumina aurie se răspândi pe hartă precum braţele unui fulger de vară, îndreptându-se spre sculptura mică din cercul exterior.

— Nu! strigă înaltul Preot, sărind între Tiamat şi sculptură.

Trecu torţa deasupra liniilor aurii ca să le şteargă.

— Să nu te uiţi niciodată dincolo de Oceanul Pământesc, adică dincolo de acest inel, strigă el călcând pe inelul dublu care separa triunghiurile de restul hărţii. E forte periculos. Înţelegi?

Tiamat îşi ridică mâna. Lumina aurie pieri. Îşi privi lung degetele, le scutură uluită şi ridică ochii către preot.

— Nu mi-ai spus asta.

Maestrul Andulli pufni cu mâna la gură – un râs care se transformă în tuse când preotul se încruntă la el.

— Îţi spun acum. Dincolo de Oceanul Pământesc trăiesc tot felul de vietăţi, în afară de siruşi. Hai, acum încearcă din nou. Şi de data asta concentrează-te pe Borsippa… aici.

Pipăi micul inel pe care îl arătase mai înainte şi păşi înapoi. Dar de data aceasta privi cu interes real, nu cu nasul pe sus aşa cum făcuse înainte.

Tiamat îşi apăsă mâna pe „Babilon” din nou. De data asta ştia că lumina cea aurie avea să apară şi o controlă mai bine. Cu ochii la micul cerc Borsippa, îl făcu şi pe acesta să strălucească.

— Pe dinţii cei sacri ai lui Marduk! răsuflă preotul. Cred că reuşeşte.

Maestrul Andulli dădu din cap ca şi cum n-ar fi pus niciodată la îndoială asta.

— Deschide poarta, Tiamat, zise el cu blândeţe. Ar trebui să putem vedea altarul din Borsippa. După ce o deschizi, o închizi la loc până când oamenii regelui Kyros îşi ocupă poziţiile. Nu e nevoie să alertăm pe nimeni dacă nu e necesar.

Tiamat privi la cercul auriu. Întreaga sa fiinţă pulsa datorită puterii pe care o căpătase, totuşi se simţea la fel de neajutorată ca atunci când se afla pe spinarea siruşului.

— Dar nu ştiu cum.

Preotul îngenunche ţeapăn lângă ea

— Ar trebui să vezi poarta dacă te uiţi de-a lungul fâşiei de lumină pe care ai creat-o între cele două oraşe. Întinde mâna şi deschide-o.

Îi aruncă o privire ciudată.

— Eşti sigură că nu ai nici o picătură de sânge regal?

Tiamat n-avea chef să se gândească la asta îşi micşoră ochii din cauza luminii. Avea dreptate. Exista acolo o poartă minusculă, abia vizibilă, o replică exactă a porţilor oraşului. Încercă să o deschidă cu vârful degetului. Dincolo de ea se afla o curte în miniatură ca aceea aflată între ziduri. Şi dincolo de aceasta, o altă uşă. Închisă.

Se întinse, dar nu putu să ajungă la ea fără să-şi ridice mâna de pe „Babilon". Când făcu asta, lumina cea aurie pieri şi porţile dispărură.

Preotul oftă, se ridică în picioare şi puse la loc torţa pe perete.

— Asta explică ceva ce m-a uimit în legătură cu tăbliţele cele vechi, zise el maestrului Andulli. Probabil că există o măsură de securitate care să-l îl împiedice pe rege să folosească Porţile Pământești ca să călătorească între zigurate fără permisiunea acordată de cei din celălalt oraş. Ca să existe o cale de trecere, fata trebuie să deschidă ambele porţi. Cred că aceasta va rămâne deschisă până când o să o închidă. Dar va trebui să o duci la Borsippa ca să o deschidă şi pe cealaltă.

Maestrul Andulli îşi înfăşură barba pe deget.

— Speram să evit asta. Oamenii Demonului o caută. În clipa de faţă, încă mai cred că ea se află în afara oraşului, aşa că şi-au concentrat cercetările acolo. Harrim şi Igmil au zis că au fost norocoşi că nu au fost opriţi pe drumul de întoarcere de la tabără. Pentru asta le putem mulţumi prietenilor noştri perşii, că au făcut atâţia oameni să se refugieze. Dar o altă călătorie ar fi periculoasă. Speram să o las aici cu tine până mâine-seară.

— Şi aici ar fi în pericol. Demonul nu e prost. Nu-i va lua mult să-şi dea seama cine o ascunde.

Tiamat se ridică tremurând şi îi privi pe cei doi bărbaţi.

— Singurul mod de a deschide poarta pentru regele perşilor e să merg la Borsippa?

Înaltul Preot şi maestrul Tiamat schimbară o privire.

— Da.

— Altfel va trebui să intre cu forţa în Babilon?

— Ei bine, străjile nu se aşteaptă ca o armată să vină de pe malul râului, aşa că ar trebui să intre în oraş fără mari probleme – dar, da, va trebui să lupte dacă trebuie să revenim la planul iniţial.

— Îl vor aştepta, zise Tiamat sec.

Amândoi bărbaţii se încruntară.

— De unde ştii?

— Khatar. Ne-a spionat în timpul întâlnirii noastre în legătură cu ghicitoarea. Dacă ai discutat planurile acestea în casă, ştie sigur detalii despre ele. Sunt sigură. Le va spune Demonului.

Degetele maestrului Andulli se mişcară mai repede prin barbă.

— E posibil, admise el în sfârşit. Întotdeauna a avut urechile mai mari decât creierul. Închise ochii. Dintr-odată păru foarte bătrân. Poate ar fi trebuit să-ţi spun ce puneam la cale. Credeam că eşti mai în siguranţă dacă nu o fac. De unde să ştiu eu că o să te hotărăşti să te furişezi afară din oraş şi să-i eliberezi pe siruşi?

Tiamat se hotărî. Era vina ei că prietenii săi fuseseră arestaţi. Le datora asta. Inspiră adânc.

— Mă voi duce la Borsippa şi vă voi deschide poarta. Atunci regele Kyros va putea veni şi o va salva pe doamna Nanname şi pe ceilalţi, şi totul va reintra în normal.

Îl lăsă pe maestrul Andulli să o îmbrăţişeze şi să o numească neînfricată, dar în adâncul sufletului ştia că e o minciună. Odată ce va fi deschis poarta aceea, nimic nu va mai fi la fel.

<u>Capitolul 14</u>

BORSIPPA

Un plânset şi un strigăt de bucurie

Hotărârǎ ca Tiamat să rămână în templu în ziua următoare în caz că Demonul va veni să o caute acasă la maestrul Andulli. Avea să călătorească spre Borsippa în dimineaţa de şaisprezece, când înaltul Preot făcea vizita ceremonială de-a lungul canalului pentru a aduce înapoi statuia lui Nabu, astfel ca zeul din Borsippa să poată fi martor al încununării Campionului celor Douăzeci de Careuri. Asta însemna că nu aveau ocazia să testeze pe de-a întregul trecerea. Dar după ce văzuseră succesul pe care îl avusese Tiamat cu partea babiloniană a porţii, atât preotul, cât şi Maestrul de Joc aveau încredere că o să funcţioneze.

— E mai puţin probabil să afle Demonul planurile noastre dacă stăm departe de oraşul Borsippa până în ultimul moment, explică maestrul când Tiamat protestă, în plus, şaisprezece este o zi norocoasă. Ce ar putea merge prost?

Tiamat se putea gândi la o mulţime de lucruri care ar fi putut merge prost, dar îşi ţinu gura. Cuvintele maestrului Andulli ascundeau o îngrijorare la fel de profundă ca a ei, aşa că nici măcar nu protestă când acesta îi trimise pe Harrim şi pe Igmil la templu pentru a sta cu ea până când se făcea vremea de plecare.

Aşteptarea era mai rea decât veghea în faţa porţii Lugalgirra. Cel puţin atunci erau şi prietenii ei cu ea. Igmil încercă să-i distragă atenţia invitându-o să joace un Joc al Celor Douăzeci de Careuri cu el, zicând că ar trebui să exerseze pentru seara care urma. Dar amândoi ştiau că fata nu va juca bine şi, cu toate că Igmil juca îngrozitor, aceasta pierdu de fiecare dată. Erau închişi într-o cameră interioară a complexului, iar Harrim păzea uşa. Încăperea nu avea ferestre şi era luminată slab. Nu ştia dacă

oamenii Demonului o căutau în templu, deşi la un moment dat auziră strigăte şi agitaţie afară în curte, ceea ce îi făcu pe Harrim şi pe Igmil să-şi scoată săbiile. Pe Tiamat o cuprinseră fiorii. Dar agitaţia se stinse şi oamenii casei Egibi îşi puseră la loc armele.

Niciunul dintre ei nu dormi prea mult. Înainte de răsărit, câţiva preoţi tăcuţi o escortară pe Tiamat până la canal, unde o ajutară să se urce într-o barcă enormă, îi spuseră să se întindă şi îi traseră o pânză grea peste cap. Capul îi plesnea, inima îi bătea puternic, iar palmele îi transpirau din ce în mai tare când îşi aminti cum straja împunsese cu suliţa în stuful din barca lui Hillalum. Dar de îndată ce toată lumea sui şi ambarcaţiunea începu să se mişte, aceasta nu se mai opri. Soarele urcă pe cer şi aerul de sub pânză deveni înăbuşitor, dar Tiamat tot nu îndrăznea să se mişte. Îi auzea pe preoţi vorbind, strigăte venite de pe alte bărci, zgomotul făcut de apa lovită de vâsle şi pe cineva care cânta la harpă. Apoi, după o veşnicie, barca încetini şi lovi cheiul. Cineva sări la bord. Când porni iarăşi, pânza fu trasă brusc de pe ea.

Se ridică în capul oaselor panicată, orbită de soarele care se reflecta în apă şi de decoraţiunile aurii ale ambarcaţiunii lui Marduk. Dar vocea familiară a Maestrului de Joc spuse:

— Stai cuminte, Tiamat, sunt eu. Poţi să te ridici acum, dar să fii pregătită să te ascunzi iar dacă vedem vreo strajă.

Inima începu să-i bată mai liniştit când maestrul Andulli se aşeză lângă ea şi îi înconjură umerii cu braţele. Miji ochii la canalul luminat de soare. Îşi croiau drum printr-o mulţime de alte ambarcaţiuni în care se aflau refugiaţi şi călători care se îndreptau spre Ospăţul Celor Douăzeci de Careuri. Într-o altă barcă ar fi fost imposibil să înainteze atât de repede. Dar o singură privire spre înaltul Preot care stătea la prora, îmbrăcat în hainele sale de gală era de ajuns să facă bărcile mai mici să cârmească repede din cale lor. Când îl recunoşteau, oamenii îi adresau respectuoşi salutul cu mâna la nas.

— Şi preoţii sunt buni la ceva, şopti maestrul Andulli cu un zâmbet abia schiţat, arătând cu capul înspre preot. Cât timp este cu noi, doar regele însuşi ar îndrăzni să ne oprească. Chiar

şi atunci, cred că ştiu cine ar ieşi mai prost din toată treaba asta.

Tiamat îl privi surprinsă.

— Nici ţie nu-ţi place de el, nu-i aşa?

Maestrul Andulli oftă.

— După cum spuneam, e util. Cei care caută să stăpânească Babilonul trebuie să se pună bine cu preoţii oraşului. Aşa a fost întotdeauna.

Tiamat îşi muşcă buza privind palmierii care se înşiruiau de-a lungul canalului din Borsippa.

— Pun pariu că Demonul ar îndrăzni să ne oprească.

— Poate. Dar Demonul nu ştie unde ne aflăm.

După aceasta, se cufundară în tăcere, ascultându-l pe preotul cel tânăr care cânta la harpă. Era foarte priceput, dar Tiamat era prea agitată ca să se poată bucura de muzică. Ziua era din ce în ce mai toridă pe măsură ce soarele urca şi valul de refugiaţi creştea. Maestrul de Joc se încruntă văzându-i, dar nu zise nimic până când barca lor nu alunecă fără oprelişti sub zidul Borsippa şi se opri în umbra ziguratului. Arătă cu degetul deasupra complexului, de unde se ridica un firişor de fum.

— Mi-era teamă de asta. Vino, Tiamat, repede.

Fata privi în sus la zigurat. Era foarte asemănător aceluia din Babilon. Dar în loc de preoţi, soldaţii perşi fugeau în rânduri disciplinate sus pe scări înspre altar, cu arcuri agăţate la spate, cu suliţe care licăreau în soare. Preoţii lui Nabu se îngrămădeau speriaţi în curtea de dedesubt, privindu-i pe soldaţi, în timp ce, deasupra templului, din ce în ce mai mult fum se ridica ameninţător spre cerul albastru. Tiamat auzi ţipetele de pe străzi şi stomacul i se strânse.

— Au dat foc oraşului! zise ea îngrozită. Parcă spuneai că nu o să facă rău nimănui.

— Nu.

Maestrul Andulli era posomorât.

— Cei care au pus focul nu au fost perşii. Sunt oamenii Demonului deghizaţi. Acesta încerca să asmută poporul împotriva lui Kyros.

Înainte de a-şi termina vorba, o torţă zbură peste zid şi căzu pe acoperişul uneia dintre clădirile templului, care se prăbuşi în

flăcări. Preoţii strigară alarmaţi şi o luară la fugă către canal pentru a aduce apă.

— Fugi! spuse înaltul Preot, împingând-o pe Tiamat în faţa lui pe scări. Fugi!

Să urce în fugă mai mult de trei sute de trepte pe căldura înfiorătoare de la miezul zilei? Probabil că glumea. Dar când ajunse la primul nivel, porţile templului se deschiseră ca să lase înăuntru oamenii de pe stradă care, după cum putea vedea acum, purtau tunici persane peste uniformele lor babiloniene. O siluetă fără barbă se strecură în urma lor, dându-i lui Tiamat o putere pe care nu ştia că o are.

— Demonul este aici! îngăimă ea.

Maestrul Andulli o luă de mână.

— Nu o să-i permitem să te atingă, nu te îngrijora.

Apucă de braţ pe un soldat persan adevărat.

— Cine e comandantul aici? Avem nevoie de câţiva oameni să ne escorteze până sus. Fata are nevoie de timp ca să deschidă poarta.

— Regele Kyros e comandatul. E în altar cu preotul din Borsippa.

— Regele e aici?

Ochii maestrului se măriră.

Soldatul zâmbi.

— Generalul e cu restul oamenilor pe malul râului, dar noi ne-am oferit voluntari să încercăm poarta magică. Ceea ce e îndeajuns de bun pentru regele Kyros e îndeajuns de bun şi pentru mine!

— Brav soldat.

Maestrul Andulli îl bătu pe soldat pe spate.

— O să funcţioneze, ai încredere în mine.

Trecură mai departe în timp ce soldatul organiză un grup care să le asigure spatele. Cu arcurile şi suliţele perşilor între ea şi demon, Tiamat se simţi mai în siguranţă.

Ultimul nivel al ziguratului era înţesat de soldaţi care se întoarseră toţi să se uite la Tiamat. Cei doi înalţi Preoţi ai celor mai puternici zei din ţinut se salutară îngrijoraţi cu mâna la nas. Maestrul Andulli îşi puse mâna liniştitoare pe umărul ei când regele persan ieşi din altar.

Purta veşminte de război; îşi lepădase haina cu stele roşii şi roz şi o înlocuise cu o tunică sobră. Mâna se odihnea pe mânerul sabiei care era la fel de simplă ca aceea a oamenilor lui. Privi lung la Tiamat. Aceasta îi întoarse o privire rece, hotărâtă să-i arate că făcea asta pentru prietenii ei, nu pentru el.

Maestrul Andulli îl salută pe regele Kyros.

— Nu ne-a mai rămas mult timp, Maria Ta.

Kyros se uită în jos la locul în care perşii slobozeau săgeţi, în timp ce oamenii Demonului atacau ziguratul de dedesubt cu hotărâre înfricoşătoare. Clătină din cap şi se dădu la a o parte pentru a o lăsa pe Tiamat să intre în altar.

Înăuntru, în afară de un pat simplu de lemn aflat în mijlocul încăperii, altarul era asemănător cu acela din Casa Raiului de pe Pământ din Babilon. Nu putea vedea prea bine harta din cauza patului.

— Mutaţi chestia aia! se răsti înaltul Preot al lui Marduk. Credeţi că fata a venit să petreacă noaptea cu Nabu?

Înaltul Preot al lui Nabu strânse din buze şi le făcu semn soldaţilor să tragă patul la perete. Preotul lui Marduk luă mâna lui Tiamat şi o conduse în mijlocul camerei.

— Harta nu este întreagă, explică el. Nu poţi deschide toate porţile de aici. Acest dreptunghi central reprezintă Borsippa. Celălalt de acolo este Babilonul. Ignoră restul şi nu uita. Nu privi dincolo de Oceanul Pământesc!

Tiamat nu se putu abţine să nu caute din priviri o sculptură a siruşului ca aceea din Babilon. Dar, doar dacă preoţii nu puseseră patul peste ea, sculptura nu se afla acolo. Oftă şi îşi apăsă mâna peste dreptunghiul Borsippa.

Izvorul de putere o făcu să tresară, întrucât era mult mai intens ca în Babilon. Lumina aurie se întinse de-a lungul podelei atât de repede încât amândoi preoţii săriră într-o parte, apoi păşiră iar înainte, stânjeniţi. Regele persan se încordă şi îşi lăsă mâna pe mânerul sabiei. Maestrul Andulli îi şopti ceva la ureche şi se linişti. Afară se auzea zgomotul săbiilor care se încrucişau. Tiamat şi le alungă din minte şi se concentră pe poarta cea minusculă.

O deschise cu un deget aşa cum îi arătase înaltul Preot şi aproape că sări înapoi şi ea când poarta care nu fusese deschisă

de mii de ani, strălucind atât de tare încât aproape o orbea, se deschise larg şi umplu altarul cu lumina ei aurie. Dincolo de ea, altarul din Babilon se vedea precum o încăpere plină de umbre zărită dintr-o stradă luminată de soare.

Maestrul Andulli îi atinse umărul.

— Bravo! Înaltul Preot spune că trebuie să-ţi ţii mâna pe podea până când toţi soldaţii trec de partea cealaltă.

În vocea lui se simţea o nelinişte, dar degetele lui erau alinătoare şi calme.

— Sunt lângă tine, nu te îngrijora.

Tiamat nu prinse înţelesul acestor cuvinte, era atât de ameţită de ciudăţenia faptului că stătea îngenuncheată lângă o poartă care nu exista. Bărbaţii din altar priviră şi ei încă puţin, apoi se uitară unul la altul.

— O testez eu, zise preotul lui Marduk.

Fără să ezite, păşi în lumina cea aurie. Tresări, dispăru timp de o bătaie de inimă, apoi apăru în altarul din Babilon. Scoase capul pe uşă, se uită în jur, apoi le făcu cu mâna.

— Funcţionează, spuse uşurat maestrul Andulli. Dar trebuie să ne grăbim.

La semnalul lui Kyros, soldaţii perşi trecură în rânduri disciplinate pe lângă Tiamat, fură înghiţiţi rând pe rând de lumina aurie şi apărură imediat în altarul din Babilon înainte de a-şi trage săbiile şi a ieşi pe uşă. Tiamat îşi întoarse capul ca să nu se gândească la cât de îngroziţi vor fi oamenii din Babilon.

Zgomotele luptei de pe ziguratul din Borsippa se auzeau din ce în ce mai aproape pe măsură ce soldaţii intrau din ce în ce mai mulţi în altar şi treceau prin poartă. Unele săbii şi suliţe erau însângerate.

Tiamat simţi furnicături pe spate. Se întoarse astfel încât să poată privi uşa. Regele Kyros aruncă o privire îngrijorată afară.

— Ne pot urma? îl întrebă cu voce scăzută pe maestrul Andulli. Când noi vom intra pe poartă, vor putea ataca partea de jos.

— Tiamat va închide poarta dinspre Babilon de îndată ce intrăm, răspunse maestrul. Privi la înaltul Preot al lui Nabu. Mai bine aţi veni cu noi, domnule.

Dar acesta scutură din cap şi păşi hotărât către uşă.

— Nu o să-mi las ziguratul în mâinile…

Protestul se termină într-un gâlgâit, căci primul dintre oamenii Demonului năvăli în altar şi îi tăie gâtul cu sabia.

— Grăbiţi-vă! tună Kyros, încrucişându-şi sabia cu doi dintre oamenii Demonului.

— Intraţi pe poartă cu toţii! Acum!

Ultimul soldat persan sări. Regele îi urmă. Maestrul Andulli o apucă de mână pe Tiamat şi se aruncară în lumina aurie.

Nu fu sigură de cele ce urmară.

Aerul începu să tremure ca şi cum ploaia i-ar fi intrat în ochi şi mâna îi alunecă din cea a maestrului Andulli. În acelaşi timp văzu o umbră înaripată trecând pragul altarului şi un ţipăt tăcut îi străpunse mintea.

— *Zboarăacasăaşteaptăzboarăacasă-* înlemni, neîndrăznind să creadă. Dar creatura dispăruse de partea cealaltă a ziguratului şi în următoarea clipă îşi dădu seama că se afla singură în altarul din Borsippa cu preotul cel muribund al lui Nabu şi mai mult de douăzeci de bărbaţi cu suflarea tăiată, înarmaţi până în dinţi. Poarta, împreună cu maestrul Andulli, pieri când ridică degetele de pe podea.

Nu mai era timp de întrebări. Un alt om al Demonului intra în altar clătinându-se, cu mâinile la ochi, strigând ceva despre un „monstru". Apoi Demonul însuşi se strecură pe uşă şi vocea pe care nu avea să o uite cât timp avea să trăiască şuieră:

— Lăsaţi siruşul! Puneţi mâna pe fată!

Inima lui Tiamat se făcu cât un purice şi fata apăsă repede cu mâna pe podea Ochii nu o înşelaseră. Afară se auzeau aripi uriaşe care băteau aerul şi alte urlete. Voia să iasă din altar ca să se asigure că siruşul, frumosul ei siruş se întorsese din morţi şi că era bine, dar ştia că nu va putea trece niciodată de oamenii Demonului.

— O să mă întorc să te iau, promise ea aruncându-se în lumină. Nu-i lăsa să te prindă!

Lumina aurie o orbi. Simţi un fior, ca atunci când îşi turna apă în cap într-o zi caniculară. Cineva o prinse de braţ. Când putu să vadă din nou, se găsea faţă în faţă cu maestrul Andulli.

Se agăţă de acesta uşurată.

— Demonul e în altarul din Borsippa, zise ea cu răsuflarea tăiată. Iar siruşul meu este afară. I-au crescut aripi şi îi atacă pe oamenii Demonului. Trebuie să-l ajutăm…

Cineva râse răutăcios.

Maestrul Andulli o trase în spatele lui.

— Să nu cumva să te atingi de ea! tună el cu o voce înspăimântătoare. Dacă o faci, jur pe numele lui Marduk că vei da socoteală în faţa întregului Babilon!

Tiamat îşi trase răsuflarea când îşi dădu seama de greşeală. Se afla încă în altarul din Borsippa. Lângă pat, preotul lui Nabu zăcea într-o baltă de sânge. Deduse că maestrul Andulli se întorsese pe poartă când o deschisese din nou. Dar de ce nu ajunsese şi ea de partea cealaltă?

— Maestre? şopti ea. Ce se întâmplă? Nu înţeleg.

Demonul râse iarăşi.

— Nu ţi-ai dat seama că Binecuvântata lui Marduk nu poate să treacă prin poartă, nu-i aşa? Nu prea îţi ştii ghicitorile, maestre. „Binecuvântata lui Marduk a deschis-o. Darul lui Iştar a ieşit din ea.“ De ce crezi că întotdeauna persoana binecuvântată este prinţesa, nu regele? E evident, dacă stai să te gândeşti, deşi am avut nevoie de micuţa ta sclavă să îmi arate eroarea de gândire pe care o făceam. Vocea se înăspri. Dă-te la o parte, bătrâne! Această fată este arestată.

Oamenii lui îi înconjurară pe Tiamat şi pe maestrul Andulli. Îi despărţiră. Tiamat se răsuci, dădu din picioare şi îi muşcă îngrozită, încercând să-şi elibereze mâna stângă pentru a deschide poarta ca măcar maestrul Andulli să poată scăpa. Dar acesta se afla între patru oameni de-ai Demonului, cu o sabie la gât. Cei care o înhățaseră pe ea îi răsuciră mâinile la spate, o ridicară de la podea până când încetă să se mai zbată pentru că o durea prea tare.

— Te previn, Ensi… începu maestrul Andulli, cu o privire furioasă. Cuvintele muriră pe buze când tăişul sabiei lăsă să se scurgă câteva picături de sânge.

— Tiamat, fiică a lui Nanname, zise Demonul, alunecând pe lângă Maestrul Jocului ca şi când acesta nu exista.

Privi amuzat cum fata se zbătea.

— Te faci vinovată de furtul dragonilor împăratului şi de ajutor acordat duşmanilor Babilonului.

Aceasta îmi dă puterea să te arestez şi să recurg la orice mijloace pentru a te face să cooperezi.

Aruncă o privire oamenilor săi.

— Legaţi-o la ochi şi de mâini, dar aveţi grijă să nu-şi piardă cunoştinţa. Vreau să se gândească la situaţia în care se află în timpul călătoriei noastre spre Babilon. Când vom ajunge în Casa Ţipetelor Tăcute, garantez că va fi mult mai cooperantă.

Picioarele lui Tiamat se înmuiară când unul dintre oameni îşi desfăcu brâul de în de la mijloc şi se postă în spatele ei.

— Domnule, îndrăzni altul. Sunteţi sigur că e înţelept să nu-i dam drumul Maestrului de Joc Egibi? Prinţul va întreba de ce nu este la Campionate.

— Iar noi îi vom spune de ce. Demonul zâmbi şi trase de barba maestrului Andulli. Ai ţinut mult la stratagemele tale, bătrâne, nu-i aşa? Ai uitat că şi alţii pot să joace jocul. O să ai un accident în timp ce o să cobori ziguratul. Prinţului Belşazar i se va spune că ai căzut în timp ce îl ajutai pe regele persan. Ce păcat că nu ai putut fi dus înapoi în Babilon şi judecat pentru trădare, dar nimeni nu va pune întrebări despre faptele mele când vor auzi cât de vinovat eşti.

— Nu!

Durerea din umăr era de nesuportat. Dar când cârpa îi acoperi ochii şi fu legată la spate, Tiamat se aruncă spre agresorii ei cu furie.

— Daţi-i drumul maestrului Andulli! strigă ea. Nu puteţi să ne faceţi asta!

Demonul o strânse de bărbie.

— Nu zău? Şi cine sunt trădătorii de aici? Ia zi-mi!

Tiamat încercă să-l lovească, dar probabil că acesta alunecase pe lângă ea, căci vocea lui se auzi din spatele ei.

— Am pierdut destul timp. Luaţi-i!

Fură târâţi afară din altar. Tiamat simţi căldura soarelui pe braţele ei dezgolite şi adierea vântului în păr. Îl auzi pe maestrul Anduli strigând. Apoi faţa i se lovi de cărămidă când fu trântită la pământ pentru a i se lega încheieturile şi gleznele. Se luptă cu ultimele rămăşiţe de putere, dar degeaba. Erau prea mulţi; nu

mai vedea… Pe când îl chema disperată pe maestrul Andulli, se auzi un fâlfâit de aripi şi o adiere puternică venind înspre ea, trântindu-l pe cel care încerca să o lege. Acesta scoase un țipăt scurt, de surpriză, care se rostogoli în josul ziguratului.

Tiamat se ridică în picioare clătinându-se, desfăcându-și pânza de la ochi şi funiile pe jumătate legate. Soarele o ameţea. Când ochii ei se obişnuiră, văzu oameni alergând în toate direcţiile. Unii arătau către cer, alţii se luptau cu preoţii lui Nabu, care găsiseră nişte săbii de bronz de ceremonie şi apărau templul zeului lor cu lovituri nepricepute, dar furioase. Bărbaţii erau aruncaţi de pe scări şi cădeau, lovindu-se de fiecare nivel în parte. Apoi fâlfâirea de aripi se auzi din nou şi Tiamat privi în sus plină de bucurie la siruşul ei care cobora din soare, cu solzii aruncând licăriri purpurii şi aurii, cu aripile larg desfăcute, cu cornul strălucitor, cu labele întinse. Când umbra lui trecu pe deasupra ziguratului, toţi se ghemuiră, cu excepţia Demonului, care o apucă pe Tiamat de păr şi o trase către margine.

— Spune-i să nu-i mai atace pe oamenii mei! strigă el, zgâlţâind-o. Sau voi fi nevoit să-i fac rău. Şi ţie.

— Să nu cumva să o atingi! ţipă maestrul Andulli, eliberându-se din strânsoarea celor care îl ţineau captiv şi aruncându-se către Demon.

Nu mai avea pumnalul – oamenii Demonului îl confiscaseră când îl prinseseră în altar – dar îşi înfipse mâinile goale în gâtul lui.

— Fugi, Tiamat!

Demonul dădu drumul părului lui Tiamat şi îşi înfipse sabia în stomacul maestrului Andulli.

— Fugi, Tiamat! îngăimă acesta cu sângele ţâşnindu-i printre degete, venind clătinându-se către ea. Spune-i lui Enki… acum totul depinde de el…

Groaza ei se preschimbă în disperare. Scara era blocată de oamenii Demonului. Maestrul Andulli era rănit. Nu mai era nici o speranţă.

Demonul îi zâmbi rece şi îşi înfipse pentru a doua oară sabia în spatele Maestrului de Joc.

Tiamat nu putea să se mişte. Mai mulţi oameni se revărsau din altar. Înaltul Preot al lui Nabu se târî după ei şi se prinse de uşă.

— Sări, fetiţo! horcăi el. Animalul lui Marduk este puternic acum… te va duce acasă…

Cuvintele fură întrerupte de sabia care îi fu înfiptă în beregată de unul dintre oamenii Demonului, dar, în ciuda groazei şi a disperării, Tiamat înţelese. Era doar o singură soluţie.

Închise ochii şi sări de pe marginea aurită a ziguratului.

— Siruşule! strigă ea pe când vântul îi trecea şuierând pe la urechi. Siruşule! Vino!

Preţ de o clipă, inima i se opri şi crezu că făcuse cea mai mare greşeală a vieţii ei. Apoi siruşul se ridică, cu solzii cei moi foşnind sub picioarele fetei şi aripile cântând prin aer, ducând-o sus, sus spre soare.

Privi în jos. Departe, Demonul stătea pe cel mai înalt nivel al ziguratului şi se holba la ea, uluit şi frustrat, cu sabia încă însângerată în mâini. Când văzu că fata se uită la el, împinse corpul maestrului Andulli cu piciorul şi acesta căzu peste marginea ziguratului ca un peşte mort, devenind din ce în ce mai mic până când Tiamat nu-l mai văzu.

Îşi cufundă faţa în coama siruşului şi îşi muşcă încheieturile degetelor. Lacrimile îi înţepau ochii, uscate apoi de vânt.

— Zburămacasă? întrebă siruşul din mintea ei.

— Da, şopti ea. Du-mă înapoi în Babilon.

ECHIPA CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

16 taşritu

Maestru de Joc

ANDULLI (decedat)

Echipa

ENKI - fiul maestrului Andulli,

SIMEON - strada Enlil, oraşul interior fiul lui Iacob (în închisoare)

MUNA - fiica astrologului (în închisoare)

TIAMAT - fiica adoptivă a lui Nanname, oraşul exterior

HILLALUM - fiu de fermier (în închisoare)

Rezervă

KHATAR - sclava maestrului Andulli (în închisoare)

Capitolul 15

CASA ŢIPETELOR TĂCUTE

Tu ai creat măreaţa lucrare a creaturilor de pe pământ

În primele minute de zbor pe spinarea siruşului, Tiamat era atât de copleşită de nenorocire că de-abia îşi dădea seama de lucrul extraordinar pe care îl făcea. Vedea mereu, cu ochii minţii, corpul maestrului Andulli rostogolindu-se până la picioarele ziguratului. Îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să se întoarcă şi să-l împingă pe Demon peste margine. Dar aripile siruşului băteau cu putere, îndepărtând-o de Borsippa. Şi când câmpia apăru sub ei, întretăiată de canale sclipitoare, îi fu imposibil să ignore faptul că zbura. Uitându-se peste umărul siruşului, văzu bărcile negre, minuscule, foarte departe de ei şi şiruri de boi, catâri şi oameni care mergeau pe jos, toţi îndreptându-se spre oraş. Apoi – cu inima zvâcnind – zări o grămadă mare de noroi şi de pietre deasupra râului, pământul fiind bătătorit de picioare şi roţi de căruţă.

— Ţi-am văzut pielea, şopti ea când umbra lor flutură deasupra digului perşilor. Credeam că ai murit.

— *Lepâdatpieleadesfâcutaripizborsprecasă*…

Tiamat se agăță mai tare, întrebându-se pentru prima dată ce va face când vor fi ajuns în Babilon. Zidurile se puteau zări deja, la fel şi Calea Ajiburshapu care tăia centrul oraşului ca un al doilea râu. Când siruşul văzu ziguratul strălucind în ultimele raze de soare, scoase un şuierat bucuros şi se lăsă în jos spre altar.

— Cuminte!

Fata îl apucă de coama ţepoasă, începând să se gândească iar. „Probabil că Demonul a folosit poarta pentru a se întoarce înaintea noastră.”

Acum erau destul de jos pentru a vedea detalii. Oamenii îmbrăcaţi în cele mai bune veşminte ale lor împânzeau străzile, frecându-se de aceia dintre refugiaţi care izbutiseră să intre pe

porţi. Străjile de pe Zidului lui Nabucodonosor erau îngrămădite la fiecare turn de pază. Mulţimea din oraş încerca încă să intre, în timp ce la fiecare ecluză bărbaţii se luptau cu pumnii şi cu picioarele... Stomacul i se strânse când zări coifuri persane strălucind pe străzile oraşului exterior. Probabil că generalul Gobryas reuşise să ajungă sub zidul principal. Dar porţile oraşului interior fuseseră închise devreme. Datorită înaltului zid dublu, era ca şi cum războiul nu exista. Aici se desfăşura un festival obişnuit, cu o petrecere în fiecare curte şi parade pe străzile late. Fata văzu evantaie enorme din pene de coadă de păun, boi împodobiţi cu flori, nobili awil*um îmb*răcaţi în aur, sclavi cu tăvi cu nuci şi prăjituri cu miere, oameni care duceau miei la Casa Ridicării Capului pentru a-i sacrifica lui Marduk, în timp ce alţii duceau animale la ghicitori pentru a-şi afla norocul. Templul şi ziguratul păreau a fi goale. Nici urmă de regele persan şi de oamenii lui.

„Nu e aici; probabil că a folosit deja tunelul.” Tiamat înconjură gâtul siruşului cu braţele şi îl trase într-o parte.

— Du-mă la palat!

Îi era teamă că animalul nu va înţelege. Dar acesta se răsuci rapid şi pluti deasupra grădinilor care se aflau între templu şi palat. Pajiştile erau pline de nobili. Aceştia agăţaseră lămpi în ramurile copacilor şi se ospătau la mese încărcate cu mai multă mâncare decât văzuse Tiamat vreodată adunată într-un singur loc. Râdeau şi dansau în timp ce mâncau. Cu siguranţă se credeau la adăpost, apăraţi de zidurile lor. Dar când umbra siruşului căzu asupra lor, se împrăştiară îngroziţi, arătând spre creatură şi ţipând.

Palatul era drept în faţă, iar străjile alergau către ei. Mai multe suliţe fură aruncate în direcţia lor. Tiamat se ghemui când una îi zbură pe lângă ureche. Apoi siruşul căzu asupra soldaţilor cu ghearele întinse. Oamenii ţipară şi săriră de pe zid. Tiamat nu avu timp să vadă dacă a supravieţuit vreunul, pentru că siruşul ateriza deja în curtea Casei Ţipetelor Tăcute, unde o adusese Demonul când începuse toată povestea.

Alunecă de pe spinarea dragonului şi se agăţă de umărul acestuia. Nu-şi simţea picioarele. Siruşul îşi strânse aripile şi se ghemui lângă ea, întorcându-şi capul încornorat către un grup

de soldaţi care traversau curtea, cu o siluetă mică, dolofană în mijlocul lor.
— Muna! şopti Tiamat.
Limba siruşului biciui aerul. Îşi roti ochii şi şuieră ascuţit.
Soldaţii o forţară pe prizoniera lor să se oprească şi priviră uluiţi creatura.
— Pe dinţii lui Marduk! exclamă unul. Nu e acesta dragonul Demonului?
— Nu, prostule, acesta are aripi, nu poate fi acelaşi.
— Lăsaţi dragonul! strigă altul. Fata încearcă să scape.
Soldaţii se învârtiră în loc, nehotărâţi dacă să alerge după prizonieră sau să se ocupe de siruş mai întâi. Niciunul nu părea să o fi observat pe Tiamat, care încă îşi trăgea răsuflarea în umbra umărului acoperit de solzi. Când Muna o luă la fugă traversând curtea, cu pletele în aer şi se aruncă cu disperare spre porţile închise, puterea lui Tiamat reveni. Se ridică şi alergă să-şi prindă prietena.
— Muna! îngăimă ea. Îmi pare atât de rău!
Fata o privi şi îi aruncă o privire îngrozită, lipsită de expresie. Se uită la ea fără să o recunoască în primul moment.
— Tia! Ce faci aici?
— Acum nu e timp de explicaţii, zise Tiamat văzând cum doi dintre soldaţi se desprind de grup şi pornesc spre ele. Vino pe aici, repede!
O trase pe Muna prin singura uşă deschisă – care ducea în Casa Ţipetelor Tăcute – şi o trânti în urma lor. Înăuntru era întuneric, dar puţin mai departe în pasaj ardea o torţă. Tiamat găsi drugul şi îl lăsă să cadă la locul lui. Muna fu străbătută de fiori şi se prăbuşi, gâfâind. Afară se auzeau soldaţii care încercau să forţeze uşa. Urmă un şuierat şi o bufnitură puternică şi strigăte de alarmă.
— Ce era cu monstrul acela de afară? întrebă Muna, privind cu ochi mari către uşă. Cum ai ajuns aici? Demonul a dat ordin să fii arestată.
— Nu e monstru, e siruşul meu.
Tiamat privi îngrijorată de-a lungul pasajului.
— Credeam că regele persan l-a omorât, dar am găsit doar pielea lui cea veche. Probabil că a năpârlit ca un şarpe! Iar acum

a căpătat aripi, aşa că am zburat de la Borsippa până aici. Dar Demonul ne-a prins şi... Se întrerupse, nefiind încă pregătită să-i spună lui Muna ce se întâmplase. Sunt prea multe de explicat. Unde sunt ceilalţi? Sunt bine? Numai eu sunt de vină, că v-am convins să mă ajutaţi să dau drumul siruşilor. Unde te duceau adineauri?

Muna clătina din cap.

— Înapoi la închisoare.

— *Înapoi* la închisoare? Dar credeam...

Prietena ei zâmbi.

— A fost ideea lui Simeon. El a descoperit totul. A aşteptat până când Demonul s-a dus după tine. Apoi le-a spus gărzilor despre vechea regulă a Celor Douăzeci de Careuri, conform căreia prizonierilor li se permite să joace în Campionate dacă au fost înscrişi. Le-a zis că trebuie să ne lase să intrăm în palat să jucăm pentru că facem parte din echipa Egibi. Probabil că Enki i-a zis acelaşi lucru prinţului sau cine o fi având controlul aici, căci un comandant a venit în carceră şi le-a zis oamenilor Demonului să ne lase să jucăm primele runde. Bineînţeles că ne-au păzit tot timpul, dar Simeon a zis că, dacă o să câștigăm vom ajunge în finală, unde ne vor privi toţi oaspeţii şi maestrul Andulli va fi acolo şi Demonul nu se va putea atinge de niciunul dintre noi, cel puţin nu până se termină Campionatele. Aceasta e tradiţia, dacă un prizonier câştigă Ghirlanda, i se redă libertatea. Simeon a plănuit ca acela care va câştigă să ceară ca toţi ceilalţi din echipă să fi eliberaţi şi ei. Nu credeam că Demonul ne va lăsa, dar era mai bine decât să stăm întemniţaţi. Doar că nu mă puteam concentra cu soldățoii aia care se holbau peste umărul meu şi am ieşit din joc în prima rundă.

Îşi trase nasul şi şi-l şterse cu dosul mâini.

— Îmi pare rău, Tia. Maestrului Andulli îi va fi atât de ruşine cu mine.

Tiamat îşi îmbrăţişă prietena.

— Maestrul Andulli a murit, zise cu blândeţe. Demonul l-a ucis.

Muna înlemni.

— O, nu!

— O să-l facem să plătească el cumva. Nu o să scape nepedepsit.

Bufniturile din curte încetaseră.

Tiamat se ridică în picioare. Apucă torţa de pe zid, îşi trase umerii înapoi şi înfruntă întunericul.

— Cine mai e aici?

Muna îşi muşcă buza.

— Doamna Nanname şi Khatar.

— Câţi paznici sunt?

— Doar doi. Dar dacă vin mai mulţi soldaţi?

Muna privi îngrijorată la uşa din spatele lor.

— Siruşul le va da de furcă, zise Tiamat, sperând că nu se vor hotărî să încuie uşa pe dinafară şi să aştepte.

Muna îşi muşcă buza iar, luând-o înainte.

— Tia… e ceva ce nu ţi-am spus. Khatar e rănită. A fost descalificată pentru că era prea slăbită ca să joace în prima rundă. Nu ştim ce i-a făcut Demonul, nu vrea să ne spună. Dar am auzi-o ţipând… Oh, Tia! A fost îngrozitor! Eram cu toţii atât de înspăimântați. Se scutură şi inspiră repede. Simeon şi Hillalum mai joacă încă în primele runde. Probabil că Enki a terminat deja, pentru că nu era acolo… Oh, Iştar! A aflat despre maestrul Andulli?

Tiamat clătină din cap.

— Va trebui să-i spunem.

Ajunseră în carcera în care Demonul o adusese în prima noapte. Împinse uşa. Era mai întuneric şi mai rece decât până atunci şi mirosea îngrozitor. A ceva mort. Făcu un pas înăuntru şi roti torţa, abia îndrăznind să privească printre zăbrele.

Muna intră după ea şi îi atinse braţul.

— A ucis siruşul, Tia, zise ea cu blândeţe. A adus un preot aici şi l-a pus să facă un fel de ritual cu pecetea prinţesei, dar nu a funcţionat. După aceea s-a înfuriat şi a luat-o pe Khatar. Probabil că de data asta i-a zis ce a vrut el să audă, căci a adus-o destul de repede înapoi şi a plecat în grabă spre Borsippa.

Tiamat văzuse destul. Ştia un lucru. Siruşul de dincolo de aceste zăbrele nu îşi va lepăda niciodată pielea şi lui nu-i vor creşte aripi ca celuilalt de afară. Strânse torţa mai tare, plină de o hotărâre rece.

— Unde sunt paznicii?

— Acolo. Ai grijă.

Se târâră înspre carcera următoare. Doi soldaţi babilonieni stăteau lungiţi pe nişte rogojini de stuf în magazia din cealaltă parte a pasajului, râzând de o glumă grosolană. Câteva vase mari erau aliniate lângă uşă. Unul dintre el avea o spărtură. Uleiul de lampă se scurgea pe podea.

Tiamat îl privi, simţind încă un nod de mânie în gât.

— Cu asta am putea provoca un incendiu, nu? şopti ea.

Muna se încruntă.

— Da, dar…

Ochii ei urmăriră privirea lui Tiamat şi se măriră.

— Tia, nu poţi face asta!

Tiamat se pusese deja în mişcare. Când năvăli în magazie, paznicii săriră în picioare şi îşi înşfăcară armele. Aruncă torţa înspre uleiul scurs şi dărâmă un alt vas în calea primului paznic. Acesta se împiedică de el şi ateriză în mâini şi în genunchi în lichidul care ardea. Scoase un ţipăt, îşi scăpă sabia şi se retrase către perete, dând din mâini. Al doilea privi îngrijorat către Tiamat, cu sabia ridicată, dar Muna îşi lăsă capul în jos şi îl lovi în spate. Bărbatul se clătină surprins. Tiamat trecu pe sub braţul lui, trase câteva rogojini în flăcări şi ţâşni afară din încăpere, cu Muna pe urmele ei. Trântiră uşa şi înfășurară nişte funie pe drugul de la uşă. Oamenii închişi ţipau şi băteau cu pumnii de partea cealaltă.

— Eliberează-le pe Nananme şi pe Khatar! spuse Tiamat. O să-i ţin aici cât timp pot.

Din magazie se auzi o explozie înăbuşită. Flăcările luminară uşa şi fumul se strecură în pasaj, făcând-o pe Tiamat să tuşească. Bărbaţii începură să bată mai tare.

— Daţi-ne drumul, nebunilor! Aici se află tămâie şi tot felul de lucruri. O să sărim în aer ca…

O altă explozie zgâlţâi uşa. Tiamat se clătină, drugul fiind acum prea fierbinte ca să le mai poată ţine. În spatele ei, Muna se lupta ce zăbrelele de la uşa carcerei. Se întoarse ca să o ajute. Uşa cedă. Doamna Nanname ieşi șchiopătând din întuneric şi o îmbrățișă pe Tiamat, mai să-i frângă oasele.

— Unde este Khatar? îngăimă Tiamat, zbătându-se să scape din strânsoare. Repede, trebuie să ieşim de aici.

Muna se afla deja în carceră, ajutând o siluetă rănită să se ridice de pe o grămadă de stuf murdar.

— Venim.

Nanname se sprijini cu toată greutatea pe Tiamat cât traversară pasajul. Probabil că piciorul o durea, dar ea punea întrebări pe şoptite, la care Tiamat răspundea pe cât se pricepea. Când ajunseră afară şi se găsiră faţă în faţă cu siruşul, Nanname era îndeajuns de pregătită ca să nu ţipe. Muna apăru cu Khatar o clipă mai târziu. După o pauză, cei doi paznici pe care îi închiseseră în magazie ieşiră clătinându-se din fumul din spatele lor, tuşind şi înecându-se şi strigând să stingă cineva focul înainte ca întregul palat să ardă.

Soldaţii din curte văzuseră deja focul şi alergau spre Casa Ţipetelor Tăcute cu găleţi, ocolind speriaţi siruşul. În toată zăpăceala care se crease, nimeni nu dădu nici o atenţie celor patru fugari care se îndreptau spre partea cealaltă a curţii şi se îngrămădeau în zid, privind la flăcări.

— Sper că nu mai este nimeni acolo jos, spuse Nanname.

— Sper să ardă până în temelii! zise Muna cu o forţă neobişnuită pentru ea.

Tiamat spera ca regele persan să apară. Cu siguranţă că oamenii lui au intrat deja prin tunelul de care vorbise maestrul Andulli. Apoi Khatar gemu şi se prăbuşi, aducându-i aminte de modul în care Demonul aflase că ei sunt la Borsippa, şi prin minte îi trecu un gând îngrozitor.

— Mai rezistă puţin, Khatar.

Nanname îi dădu părul de pe frunte.

— Ajungem la adăpost şi o să căutăm un vraci să aibă grijă de tine.

Pe când parfumeriţa se încrunta la porţile închise şi la soldaţii care fugeau din palat, Tiamat o apucă pe Khatar de umeri.

— Ce i-ai spus Demonului? întrebă ea. I-ai spus despre planurile maestrului Andulli?

Ochii sclavei străluciră şi se concentrară asupra feţei ei.

— Ochi-de-Persană! zise cu o umbră a vechiului ei zâmbet obraznic. M-a tot întrebat, dar nu i-am zis nimic! Ştiam totul

despre atacul de pe malul râului şi despre cum voiau să schimbe cursul apei, dar n-am scos o vorbă! Îmi făcea rău, dar eu tot am ţinut secretul. I-am zis doar prostiile alea despre ghicitoare şi zigurate şi Darul lui Iştar şi apoi a plecat la Borsippa şi…

— Proasto! Tiamat zgâlţâi fata. I-ai zis exact unde se afla regele Kyros. Din cauza ta a fost ucis maestrul Andulli!

Ochii lui Khatar se măriră:

— Stăpânul a murit?

— Încetează, Tia!

Muna o împinse şi o îmbrăţişa pe sclavă.

— Nu avea de unde să ştie. Nu e vina ei! Uită-te la ea! Nu crezi că a trecut prin destule?

Tiamat îşi scutură capul, prea supărată ca să judece corect.

— Dacă Khatar i-a spus despre poarta din vârful ziguratului şi despre tunel, atunci se explica de ce nu am văzut niciun om de-al regelui Kyros. Probabil că oamenii regelui nostru i-au aşteptat. Generalul Gobryas a trecut pe sub zid, dar la ce ne-a folosit?

E încă blocat în oraşul exterior, iar prinţul şi prietenii lui cei nobili sunt aici, în deplină siguranţă! Maestrul Andulli a murit degeaba. Oh, totul merge pe dos.

Nanname o atinse pe umăr.

— Tia…

Tiamat se feri şi privi la siruş, încercând să gândească. Putea oare el să o ducă în inima palatului? Putea să-i scoată pe Simeon şi pe ceilalţi înainte de întoarcerea Demonului? Va trebui să se ascundă, probabil în mlaştini, până se vor linişti lucrurile…

Apoi Khatar şopti:

— Ce tunel?

Tiamat clipi.

— Nu ştiai despre tunelul care există între zigurat şi palat?

Khatar clătină din cap.

— Atunci, acolo sunt! Bineînţeles! Ce proastă sunt!

Privi în jur cu speranţa renăscută.

— Trebuie să-l găsesc pe Enki. Maestrul Andulli a zis că acum totul depinde de el – probabil că la asta se referea!

— Uşor! Nanname o apucă de braţ. Primul lucru pe care îl avem de făcut e să găsim o cale de a ieşi de aici. Crezi că siruşul ne poate duce pe toate dincolo de zid?

Privi la creatura cu aripi şi înghiţi în sec.

Tiamat aruncă siruşului o privire distrată.

— *Ducunapoatedouădacămicişiuşoare*…

— Zice că poate duce două dintre noi, raportă ea, tot uitându-se în jur pentru a găsi o cale de a intra în palat.

Nanname oftă.

— Atunci va trebui să facem două drumuri. Te duci tu cu Muna mai întâi…

— Nu! zise Tiamat. Eu trebuie să rămân să-l găsesc pe Enki.

Tiamat se încruntă la Nanname.

— După ce o duci pe Khatar acasă, poţi trimite siruşul înapoi pentru Muna.

Muna o strânse de mână.

— Nu te las aici singură!

— Nu fi prostuţă, Muna! Nu voi fi singură! Îi voi avea pe Simeon, pe Hillalum şi pe Enki să mă apere.

Muna îşi încleşta dinţii.

— Rămân! Oricum ai nevoie de mine ca să-ţi arăt locul în care se joacă primele runde. E un adevărat haos aici, crede-mă!

Tiamat privi nesigură spre palat. Zgomotele ospăţului puteau fi auzite chiar şi de aici. Petrecăreţii continuau să intre în curte clătinându-se, clipeau uluiţi la vederea siruşului, a flăcărilor şi a şirului de soldaţi care cărau găleţi de la zid la incendiu, apoi se întorceau de unde veniseră.

— Bine, zise ea, uşurată că nu trebuia să-i dea singură vestea lui Enki. Dar trebuie să ne grăbim.

Era clar că lui Nanname nu-i surâdea ideea să le lase singure, dar probabil că îşi dădu seama că, rănită, Khatar avea mai multă nevoie de ea decât ele. Dădu din cap.

— O să trimit siruşul înapoi. Promiteţi-mi că nu o să vă asumaţi riscuri care nu sunt necesare. De îndată ce îi găsiţi pe ceilalţi, treceţi zidul. O să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu regele persan. Măcar o să pot anunţa familia Egibi că maestrul Andulli a murit şi o să ia măsuri împotriva Demonului. O, fetelor, veniţi aici!

Stânjenită, le îmbrăţişa pe amândouă.

Reuşiră să o urce pe Nanname pe spinarea siruşului şi pe Khatar să o sprijine de ea. Sclava le făcu cu ochiul.

— Întotdeauna m-am întrebat cum e să zbori. Aproape că a meritat să fiu arestată!

Când siruşul săgeta aerul, Muna scutură din cap.

— M-am înşelat în privinţa ei. E cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o.

Tiamat oftă.

— Sper ca Enki să ştie ce să facă. Maestrul Andulli nu a avut timp să-mi spună prea multe.

— Va şti, zise Muna cu convingere. Băieţii din oraşul interior ştiu întotdeauna ce să facă.

Capitolul 16

OSPĂŢUL LUI BELŞAZAR

Pentru tine am turnat mied, o băutură din porumb.

Muna nu glumise. Palatul era ca o şcoală uriaşă plină de copii neascultători, în care nu se aflau profesori care să facă ordine. Doar că aceşti copii erau *awilum* adulţi cu aur în plete şi parfum în barbă. Se rostogoleau pe covoare scumpe, dansau pe mese, jonglau cu torţele, sfâşiau draperiile pentru a le transforma în mantii, se băteau cu mâncare, ţipau şi chicoteau ca nişte copii de şase ani. Nimănui nu părea să-i pese de atacul asupra oraşului. Tiamat se întreba dacă ştiau de el. În mijlocul acestui haos, gărzile palatului stăteau înţepenite la intrări, încercând să ignore cojile de fistic care zburau din când în când către ele.

Vacarmul era îngrozitor. Pe când Muna o trăgea pe Tiamat de-a lungul unei curţi interioare în care trandafiri albi şi galbeni licăreau în întuneric, strigatele şi râsetele îşi găseau ecoul în pereţi; fetei îi venea să se ghemuiască şi să-şi pună mâinile la urechi. Singurul avantaj al acestei dezordini era că gărzile din palat nu păreau să considere suspect faptul că două fete desculţe, aprinse la faţă, alergau către încăperea Celor Douăzeci de Careuri, ţinându-se de mână.

— Aţi întârziat! le zise unul dintre soldaţii postaţi la uşă. Primele runde aproape că s-au sfârşit.

Muna o trase pe Tiamat pe lângă gărzi şi se sprijini de zid, ţinându-se cu mâna într-o parte, gâfâind din cauza efortului. Şi Tiamat respira greu, parţial din cauza fricii. Se aflau la capătul unei săli lungi cu tavan înalt, arcuit. Un şir de ferestre aflat pe unul dintre pereţi dădea spre o altă curte. Acestea nu aveau grilajul obişnuit de lut, dar aveau o protecţie de sârmă de aur şi argint care era aşa de meşteşugit lucrata, încât forma un model cu florile lui Iştar. Luna care trecea prin ele lumina întregul perete. Lămpi suspendate de lanţuri de fier ardeau deasupra

tablelor Celor Douăzeci de Careuri. Sala era ca o versiune mai mare a celei de la clubul din Casa Tăbliţelor Egibi, doar că aici fiecare tablă îşi avea cercul ei de spectatori, suporteri îmbrăcaţi în culorile echipei lor şi un arbitru oficial care purta un brâu alb cu negru, ceea ce însemna că e imparţial în ceea ce priveşte rezultatul jocului.

După haosul şi vacarmul de afară, concentrarea intensă din încăpere şi zornăitul regulat al zarurilor erau o adevărată uşurare.

— Uite-l pe Hillalum, şopti Muna, arătând către o tablă aflată pe la mijlocul încăperii, unde doi soldaţi stăteau în spatele unuia dintre jucători.

— Nu-l văd pe Simeon.

Tiamat cercetă rapid cu privirea toate tablele. Muna avea dreptate. Nici urmă de băiatul iudeu.

— Nu te îngrijora, zise ea, sperând că vocea ei părea mai încrezătoare decât se simţea. Nu se poate ca Simeon să fi fost eliminat în primele runde. Probabil că a terminat deja. Ar trebui să-l găsim pe Enki şi să ne întoarcem mai târziu să-l luăm pe Hillalum.

— Nu putem să-l lăsăm aici! protestă Muna. Dacă pierde, îl vor duce înapoi la Casa Ţipetelor Tăcute.

Chiar când vorbea, băiatul fermierului mătură cu mâna piesele şi întinse braţul să-l apuce pe adversarul său de gulerul tunicii.

— Ai trişat! şuieră el, apoi gemu când paznicii săi îl apucară de mâini şi îl traseră înapoi.

Îşi încleşta pumnii şi apelă la arbitru care clătină din cap şi îi întoarse spatele. Băiatul se aruncă frustrat înspre paznici, dar nu-i fu de niciun folos. Jocurile de la mesele vecine încetară pentru o clipă şi oamenii priviră cum este târât umilitor afară din sală.

Muna o trase pe Tiamat după draperia cea mai apropiată când îi văzu pe soldaţi şi pe prizonierul lor apropiindu-se. Între timp, băiatul îmbrăcat în culorile coroanei, pe care Hillalum îl acuzase de trişare, se ridică şi îşi scutură tunica. Stomacul lui Tiamat se strânse.

— Labinsin! şopti ea.

— Lasă-l. Muna o trase de mânecă. Repede, hai după ei!
Tiamat clătină din cap.
— Mai întâi trebuie să-l găsim pe Simeon.
— Dar Hillalum este…
O apucă strâns pe Muna de braţ, înfrângându-şi pornirea de a sări în mijlocul sălii şi a-l pocni pe Labinsin.
— Nu-ţi fie teamă. Nu îl vor duce înapoi la Casa Ţipetelor Tăcute, a luat foc, ai uitat? O să fie bine. Trebuie să-i spunem lui Enki ce a zis maestrul Andulli şi să aflăm ce s-a întâmplat cu perşii, altfel nu are niciun rost să salvăm pe careva.
Muna privi cum soldaţii îl împingeau pe Hillalum afară din sală, apoi în curtea luminată de lună şi ţâşni deodată de după draperie după ei. Tiamat blestemă printre dinţi şi o luă şi ea la goană. Băiatul părea resemnat şi mergea cu capul plecat. O prinse din urma pe Muna şi îi puse mâna la gură tocmai la timp pentru a o împiedica să strige. Din fericire, în momentul acela un grup de nobili care chicoteau se îndreptară clătinând către gărzi şi către prizonierul lor şi le oferiră mied dintr-o ulcea aurită. Soldaţii îi împinseră deoparte. Hillalum profită de ocazie şi ţâşni de-a curmezişul curţii, trântindu-l la pământ pe unul dintre nobilii cei parfumaţi, care încercă să-l prindă. Soldaţii începură urmărirea. Dar Hillalum trecuse deja prin una dintre multele arcade din capătul celălalt al curţii şi dispăruse în labirintul de coridoare de dincolo de ea.
— Da! se bucură Muna. Hai, Hillalaum! Fugi!
Fata încă mai voia să meargă după el, dar Tiamat o trase înapoi în umbră.
— O să fie bine acum. Unde se joacă următoarele runde?
Fără prea mare tragere de inimă, Muna îşi luă ochii de la arcada unde dispăruse Hilalum.
— Cred că lângă Sala Tronului.
— Unde vine asta?
— Nu ştiu.
Tiamat oftă.
— Atunci va trebui să ne luăm după zgomot.
Întoarseră spatele curţii şi în cele din urmă, după ce întrebară pe toţi cei care păreau îndeajuns de treji ca să le poată spune drumul, ajunseră într-un coridor de cărămizi albastre ca acelea

de pe Calea Ajiburshapu. La capătul acestuia se afla un rând de trepte care duceau undeva jos. Câţiva oaspeţi zăceau pe ele, bând şi chicotind ca nobilii din celelalte încăperi. Îşi croiră drum, murmurând „scuze“ când călcau pe veşmintele lor cele scumpe. La capătul scărilor se afla o încăpere rotundă fără ferestre, construită din aceleaşi cărămizi albastre, cu o cupolă pictată în albastru şi auriu cu o floare a lui Iştar în centru. Priveliştea o ameţi pe Tiamat. O singura arcadă ducea către alt coridor albastru, cu covoare groase, păzit de suliţele încrucişate a doi negri masivi.

— Da’ unde vă duceţi voi? spuse unul dintre ei către fetele care șovăiau. Doar participanţii şi oaspeţii personali ai prinţului au voie să intre aici.

Muna o trase mai tare pe Tiamat de mână.

— Suntem participanţi! zise ea, ridicându-şi bărbia. Facem parte din Echipa Egibi şi am întârziat, aşa că mai bine ne-aţi lăsa să intrăm!

Suliţele nu se mişcară.

— Unde vă e permisul, atunci? întrebă celălalt. Unde este dovada că aţi trecut de primele runde? De ce nu sunteţi îmbrăcate în culorile echipei voastre? De ce nu sunteţi însoţite de Maestrul vostru de Joc?

În timp ce Tiamat încerca să se gândească la o explicaţie plauzibilă, Muna o trase de mână.

— Repede, să ne întoarcem la sala în care se joacă primele runde. Am o idee.

Când ajunseră acolo, aproape toate tablele erau goale. Cei mai mulţi dintre suporteri plecaseră să caute mâncare, lăsându-i pe arbitrii să se adune într-un colţ. Paznicii de la uşă păreau plictisiţi, dar când Tiamat şi Muna năvăliră înăuntru, tresăriră alarmaţi şi priviră îngrijoraţi în curte. Neobservând niciun pericol iminent, chicotiră.

— Voi două! Credeam că aţi dat bir cu fugiţii.

De data aceasta nu se adăpostiră după draperie. Muna merse cu spatele drept către grupul de arbitri şi îşi drese vocea.

Unul dintre ei se întoarse şi se încruntă văzându-i hainele murdare.

— Ce faceţi aici? Toţii copiii care nu participă trebuie să aştepte în zona desemnată din anexă, doar ştiţi asta. Hai, afară cu voi!

— Facem parte din Echipa Egibi, zise Muna, salutându-l cu mâna la nas. Ne cerem scuze că am întârziat

— Egibi?

Arbitrul se încruntă iar.

— Echipa care are jumătate din jucători arestaţi? Se uită mai cu atenţie la Muna, cu gura strânsă într-o linie bănuitoare. Nu eşti tu fata care a trebuit să joace sub pază mai devreme? Cum de te-ai întors aici? Nu ai voie să stai la următoarele runde dacă nu ai permis special.

Aruncă o privire către uşă şi către paznici.

— Prietena mea nu a jucat încă în prima rundă, zise Muna.

În sfârşit Tiamat înţelese ce pune la cale Muna. Dădu din cap disperată, dar Muna nu o băgă în seamă. Arbitrul îşi miji ochii la Tiamat şi chemă un scrib care avea o găleată plină cu tăbliţe. În timp ce acesta căuta numele, Muna şopti.

— Dacă o să câştigi, vor fi nevoiţi să te lase să intri.

— Nu mă pot concentra *acum* asupra jocului! Am putea reuşi mai repede dacă am căuta o altă modalitate de a intra.

— Şi dacă nu există niciuna? Oricum sala este păzită.

— Ne putem strecura cumva pe lângă gărzi.

— Nu fi prostuţă, Tia. Locul acesta e un labirint. Cât de departe am putea ajunge? Prinţul însuşi va fi prezent la finală, nu? Şi cei mai mari prinţi şi nobili din celelalte oraşe. Aceasta este cea mai bună modalitate, crede-mă. După ce îţi vei lua permisul, vei putea intra şi vorbi cu Enki fără să te mai întrebe nimeni nimic.

— Dar s-ar putea să nu câştig!

Muna îi mângâie mâna cea norocoasă şi zâmbi.

— Ba o să câştigi.

Tiamat aproape că spera că arbitrul îi va spune că era prea târziu ca să mai joace. Dar după ce căută prin tăbliţele sale, scribul găsi una cu pecetea Egibi pe ea. Numele lui Tiamat fusese imprimat pe tăbliţă sub ENKI – FIUL LUI ANDULLI şi deasupra lui KHATAR – SCLAVA LUI ANDULLI, peste care cineva pusese lut proaspăt însemnat cu ochiul închis ceea ce avea

semnificaţia „descalificată”. Ambele nume îi strecurară tristeţe în suflet. De câte ori închidea ochii, vedea corpul maestrului Andulli căzând de pe zigurat. Nu ştia cum avea să-i dea vestea lui Enki.

Tresărind, îşi dădu seama că arbitrul vorbea cu ea.

— Am zis că va trebui să joci împotriva Coroanei, Ochi-Verzi. Ai ceva împotrivă?

Tiamat clătină din cap, în acelaşi timp rugându-se, „să nu fie Ikuppi, te rog, nu Ikuppi“.

Dar jucătorul care se aşeză în faţa ei era o fată cu faţa trasă care mesteca întruna ceva. Câţiva dintre suporterii care rămăseseră se apropiară, arătând destul de plictisiţi. Muna stătea aproape de Tiamat. Arbitrul ridică două cupe de fildeş cu Ochiul-Care-Vede-Tot pictat pe dinafară şi făcu să zornăie zarurile dinăuntru.

— De vreme ce suntem la Campionate, niciunul dintre jucători nu e mai slab. Conform tradiţiei, Coroana alege la întâmplare.

Privi la fata cu faţă trasă.

Acesta îşi supse obrajii şi mai tare, cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum ar fi încercat să vadă prin cupe, şi alese una. Lui Tiamat îi rămaseră piesele albe. Semn bun? Inspiră adânc şi aşeză prima piesă pe careul de începere al Albelor. Trebuie să-şi scoată totul din minte, să se concentreze pe aruncarea cu mâna stângă şi să spere că norocul nu o părăsise.

Nu o părăsise. Opt minute duble mai târziu, fata din Echipa Coroanei începea să piardă. Nerăbdătoare să termine jocul, Tiamat mută intenţionat pe unul dintre Simbolurile Ochiului. Un cerc de spectatori interesaţi le înconjură. Fata trasă la faţă se relaxă uşor, luă în mână piesele ieşite din joc şi îi zâmbi lui Tiamat. Singura dată când se dovedea a fi o bună strategie să pui piese pe un Simbol al Ochiului era când una sau două piese erau scoase din joc, şi şansa de a ghici corect era mare. Să rişti aşa ceva către sfârşitul jocului era de obicei fatal.

Doar că, bineînţeles, Tiamat nu ghicea.

— Trei, zise ea, fără să ezite.

Printre spectatori se auzi un murmur. Arbitrul le ceru să facă linişte. Faţa fetei se lungi. Îşi supse obrajii şi ridică cupa. Trei piese negre străluceau pe lut.

— Scorul se dublează pentru Egibi, spuse arbitrul. Continuaţi jocul.

Două minute duble mai târziu, declară jucătoarea Egibi învingătoare.

Muna zâmbi triumfătoare. Tiamat smulse permisul de la scrib şi îşi făcu loc printre suporterii care vorbeau cu toţii despre joc.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, exclamă unul dintre ei. N-a dat greşi nici măcar o dată…

— Şi ai văzut cum arunca? întotdeauna îi pica exact ceea ce avea nevoie…

— E ciudat…

— Cealaltă fată nu avut nici o şansă…

— Unde au loc următoarele runde? îl întrebă Tiamat pe arbitru care o privea bănuitor pe Muna. Nu vreau să le ratez.

Arbitrul se încruntă la ea.

— Nu ştiu cum ţi-a reuşit şmecheria asta, Ochi-Verzi, dar te avertizez, voi fi cu ochii pe tine de acum înainte. De fapt, cred că e mai bine să te duc acolo eu însumi. Se întoarse către Muna. Mai bine ai veni şi tu, fetiţo. Sunt sigur că nu ar trebui să hoinăreşti prin palat nesupravegheată. O să vă dau pe amândouă în grija Maestrului vostru de Joc.

Veştile despre jocul lui Tiamat se răspândiră repede. Pe măsură ce intrau în inima palatului, în spatele lor se aduna un şir de nobili agitaţi, care se îngrămădiră în încăperea albastră de la capătul scărilor, vorbind cu înfrigurare despre fata care avea norocul campionilor legendari. Simpla presiune a corpurilor lor fu de ajuns să rupă suliţele. Alţi paznici negri veniră alergând în coridorul cu covoare, forţându-i pe toţi să se lipească de perete. Arbitrul care supraveghease jocul lui Tiamat clătină din cap.

— O să izbucnească o revoltă, ştiam eu. Întotdeauna am zis că e o greşeală să dai atât de mult mied de băut oaspeţilor. Repede, pe aici!

Sala în care se jucau rundele finale era mică în comparaţie cu cealaltă. Pereţii ei albaștri păreau că se strâng în jurul lui Tiamat, care abia mai putea respira. Fără ferestre. Doar lămpi agăţate de lanţuri. Şi două rânduri de uşi. Cele de la capătul apropiat erau deschise şi păzite; cele de la capătul depărtat erau închise şi sigilate – lut lipit peste o bucată de funie. De

dincolo de uşile de la capătul depărtat veneau, din pricina pereţilor groşi, doar zgomote slabe de muzică şi râs. Spectatori privilegiaţi formau cercuri strânse, care murmurau, în jurul tablelor de joc. Tiamat se ridică pe vârfuri, încercând să vadă printre toate acele veşminte strălucitoare şi bărbi parfumate, în timp ce Muna privea îngrijorată înapoi pe unde veniseră.

Arbitrul întrebă de maestrul Egibi. Oamenii clătinau din cap. Apoi unul dintre scribi arătă către o tablă din capătul depărtat al încăperii şi arbitrul le făcu semn să îl urmeze.

— Enki! strigă Tiamat, încercând să o ia la fugă.

Nişte mâini puternice o traseră înapoi.

Dar Enki o auzise. Ridică privirea încruntându-se, apoi o expresie de uşurare i se aşternu pe faţă, dar privirea îi alunecă pe lângă ei, scotocind încăperea.

Muna îşi muşcă buzele.

— Îl caută pe maestrul Andulli, şopti ea.

Tiamat se trase mai aproape de tabla de joc, dar îi fu imposibil să treacă de spectatori. Părea că vor fi nevoite să aştepte până când jocul se termină. Ochi piesele. Enki juca cu Negrele şi pierdea. Privi către adversarul său şi întâlni un zâmbet familiar, strâmb. Mâna stângă începu să-i zvâcnească.

— Ikuppi, şopti ea, uitându-se surprinsă la încheietura mâinii acestuia care purta un bandaj foarte mare. Cât de rău fusese rănit?

Ikuppi zâmbi, se aplecă asupra tablei şi îi şopti ceva adversarului său. Enki se încruntă. Dar încă îl căuta din ochi pe maestrul Andulli şi era clar că nu se mai concentra asupra jocului. Tiamat privi fix la piese, dorindu-şi ca acestea să se mişte mai repede. Ikuppi, mai ales, părea să prelungească agonia, zâmbind ori de câte ori Enki arunca prost sau era nevoit să scoată o piesă din joc. Tiamat se folosi de răgazul oferit de aşteptare ca să se uite după Simeon, dar era prea multă lume şi nu îndrăznea să plece de lână tabla lui Enki, de frică să nu se termine jocul şi să-l piardă din ochi.

— Vezi dacă îl poţi găsi pe Simeon, îi şopti ea lui Muna.

Dar de îndată ce fata începu să-şi croiască drum, arbitrul care îi escortase prin palat o apucă de încheietura mâinii.

— Să nu îndrăzneşti! mai întâi trebuie să se lămurească problema detenţiei tale cu Maestrul vostru de Joc.

Muna se uită neajutorată la Tiamat. Aceasta îşi muşcă buzele. Vor trebui să-l găsească pe Simeon mai târziu.

— Coroana câştigă! veni în sfârşit verdictul. Enki se ridică cu zgomot. Se uită furios la Tiamat. Ikuppi îi întoarse spatele adversarului său. Fără să se obosească să răspund la salutul acestuia, traversă încăperea ca să vorbească cu Labinsin, care aştepta împreună cu alţi jucători ai Coroanei. Faţa lui Enki se întunecă. Tiamat răzbi printre spectatorii care mai rămăseseră şi îl apucă de cot.

— Trebuie să vorbesc cu tine. E urgent.

O îndepărtă.

— Din cauza ta, am fost eliminat din Campionate! De ce a trebuit să-mi distragi atenţia? Ar fi trebuit să câştig jocul acesta. Acum toate speranţele noastre se bazează pe un iudeu neantrenat! Unde e tata? Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ar fi fost aici.

Tiamat îşi umezi buzele.

— Enki, îmi pare rău, dar tatăl tău…

— Da, unde este Maestrul de Joc? întrebă arbitrul care îi însoţise. Nu ştiu să fi lipsit vreodată de la Campionate.

Tiamat scutură din cap şi îl apucă pe Enki din nou de braţ.

— Ascultă! Am ceva important să-ţi spun!

Cineva îl oprise pe arbitru pentru a-l întreba ceva despre primele runde. Tiamat şi Muna profitară de ocazie pentru a-l împinge pe Enki într-un loc mai liniştit lângă uşă.

Băiatul se încruntă la ele.

— Ştiţi unde e tata? Mi-a zis să joc ca de obicei până se întoarce. Nu ştiu de ce a plecat aşa. Avem lucruri mai importante de făcut aici…

Pentru prima dată, păru să-şi dea seama de aspectul ponosit al fetelor. Se încruntă din nou.

— Ce se întâmplă? De ce îl păzesc soldaţii pe Simeon? Nici nu m-au lăsat să vorbesc cu el.

— Enki… Nu exista nimic care să îndulcească asemenea veşti. Enki, îmi pare rău. Demonul l-a ucis pe tatăl tău. Regele Kyros şi oamenii lui se află undeva în oraş. Au folosit poarta din vârful

ziguratului şi cred că acum sunt în tunel. Maestrul Andulli a zis… Vocea îi pieri, respiră adâncă îi continuă. Tatăl tău mi-a zis să-ţi spun că totul depinde de tine acum. Sper că ştii ce înseamnă asta, pentru că Demonul s-a înapoiat cu siguranţă în Babilon. Am dat foc Casei Ţipetelor Tăcute, dar nu-i va lua mult timp să-şi dea seama unde ne aflăm. Ştiu că eşti supărat dar… Enki?

Băiatul se retrăsese, îngrozit, către uşă. Le fixa cu privirea, când pe una, când pe cealaltă, clătinând din cap.

— Minţi, şopti el.

Tiamat oftă.

— Aş vrea să fie o minciună, dar am fost acolo când s-a întâmplat. Campionatele nu mai contează, nu acum. Nu contează că Ikuppi te-a învins. Sunt lucruri mult mai importante la care să ne gândim acum. Ştiu că este îngrozitor ce i s-a întâmplat maestrului Andulli, dar… O, Enki, îmi pare atât de rău! Şi pentru mine a fost ca un tată!

Muna o strânse de mână.

— A trişat, rosti Enki pe un ton ciudat.

Se priviră, nedumerite.

— Cine?

— Ikuppi. A trişat.

Arbitrul încerca să-şi facă loc prin mulţime pentru a ajunge la ei, urmat de doi dintre străjerii cei negri. Gărzile șovăiră când dădură cu ochii de expresia de pe feţele celor trei copii.

— Enki? Muna se încruntă. Ai auzit ce a zis Tiamat despre tatăl tău? A zis că tatăl tău…

— Am auzit.

Băiatul se ridică, închise ochii şi îi deschise iar. Străluceau de lacrimi, dar buzele îi erau strânse cu hotărâre.

— Demonul nu va scăpa nepedepsit! Pe aici!

Îşi plecă umerii, îşi luă avânt şi se aruncă cu putere înspre uşa închisă. Sigiliul de pe încuietoare se rupse. Gărzile săriră, dar Enki trăsese deja de funii şi deschisese uşa.

Arbitrul scoase un strigăt indignat.

— Nu! Doar finaliştii au voi să intre în Sala Tronului! Tiamat, fiică a lui Nanname, dacă nu vii aici în această clipa dublă, te voi descalifica!

Tiamat izbucni într-un râs sălbatic şi îl urmă pe Enki prin uşa interzisă. Ca şi cum le mai păsa lor acum de regulile jocului. În acelaşi timp spera că Enki ştia ce făcea. Nu avea să treacă mult până să fie prinşi.

Paznicii negri se uitară lung în urma lor, dar o hoardă de nobili supăraţi se revărsară pe uşile din capătul depărtat a sălii rundelor finale, cerând să fie lăsaţi să asiste la jocul „fetei cu norocul celor legendari”. Gărzile fură nevoite să se concentreze asupra răzmeriţei, în timp ce arbitrul care le însoţise pe Tiamat şi pe Muna se lipi de zid, bombănind că nu mai există respect pentru reguli.

De cealaltă parte a uşii interzise, fugarii se opriră puţin, gâfâind. Se aflau la capătul unor scări largi, albastre, care duceau în jos înspre un hol cu covoare în care oaspeţi, muzicanţi şi sclave pe jumătate dezbrăcate se îngrămădeau în jurul unor mese încărcate cu fructe, nuci date prin miere, berbeci întregi fripţi, peşti fierţi cu pietre preţioase în loc de ochi, păuni care mai aveau încă penele înfipte în coadă şi încă o mie de alte feluri de mâncare prea exotice ca să poată fi consumate toate odată. Torţele care se reflectau în platourile şi cupele de aur îi orbeau; muzica şi râsul îi asurzeau; mirosul de fripturi şi de vinuri tari făceau ca stomacul lui Tiamat să se întoarcă pe dos. În capătul holului, o platformă largă aflată sub o friză cu lei aurii şi flori ale lui Iştar susţinea un tron uriaş de aur. Pe tron stătea cel mai gras om din lume.

Când cei trei copii năvăliră pe uşă, bărbatul cel gras tocmai se urnea de la locul lui; îşi culegea câteva firimituri din barbă şi căscă. Două mâini împodobite cu inele se iviră şi se auzi o bătaie din palme. Deşi nu fii prea puternică, cele două gărzi care stăteau de o parte şi de alta a tronului săriră alarmate şi bătură cu suliţele în friză. Muzicanţii se opriră din cântat în mijlocul unei note. Capetele se întoarseră. Toţi tăcură.

— În sfârşit. Vocea omului celui gras era piţigăiată. Poate că se termină în sfârşit cu chestia asta tâmpită cu Campionatele şi începe distracţia adevărată.

Toţi începură să râdă. În faţa platformei, oamenii se dădură la o parte şi lăsară să se zărească cea mai frumoasă tabla de joc al Celor Douăzeci de Careuri pe care Tiamat o văzuse vreodată.

Era din fildeş, încrustată cu lapislazuli albastru-închis şi carneol de culoarea sângelui. Oaspeţii care se aflau cel mai aproape de trepte coborârâră spre copii, cu feţe întrebătoare.

— Care dintre voi sunt finaliştii? chicoti o doamnă cu pârul atârnându-i de sub eşarfă. Nu se poate să fie trei Analişti.

Tiamat privi la Enki, aşteptând, în timp ce Muna se uita îngrijorată la uşile din spatele lor.

Înainte ca vreunul să apuce să spună ceva, arbitrul principal intră, clătinându-se, pe uşa de la capătul scărilor, ţinând câte un băiat de fiecare mână. În spatele lor, suliţele încrucişate ale gărzilor încercau să facă faţă suporterilor care aclamau şi unor soldaţi indignaţi care cereau să fie lăsaţi să-şi facă datoria.

— Slavă ţie, prinţe Belşazar! Guvernator al Babilonului, fiu legitim al regelui Nabonaid, stăpân al celor patru colţuri ale raiului şi pământului! Arbitrul principal îi trase de braţ pe cei doi băieţi, la fel de hotărât să păstreze iluzia normalităţii ca oricare nobil de afară. Îţi prezint finaliştii Campionatelor Celor Douăzeci de Careuri! Pentru echipa Coroanei, Ikuppi, fiul lui Zerim. Şi pentru Echipa Egibi, Simeon, fiul lui Iacob. Să joace în faţa Ochiului-Care-Vede-Tot al lui Marduk pentru ghirlandă şi imortalitate!

Capitolul 17

SCRIEREA DE PE ZID

M-am întors către puterea ta; să fie viaţă şi pace!

Tăcerea se aşternu după anunţul arbitrului principal. De jur împrejurul meselor banchetului, ochii machiaţi cu *kohl* se măriră şi oaspeţii începură să se tragă nervoşi de bărbile date cu praf de aur. Chiar şi suporterii revoltaţi încetară să se mai împingă în suliţele care le blocau drumul şi priviră unii la alţii uimiţi.

Apoi Sala Tronului începu să vuiască de strigăte de protest:

— Băiatul din Echipa Egibi e iudeu!… E strigător la cer!… De neconceput!… Iudeii nu au voie să joace în finală!… Unde este Maestrul de Joc Egibi?

Luând gărzile prin surprindere, suporterii năvăliră iar, şi de data aceasta reuşiră să treacă de suliţele încrucişate.

— O vrem pe fata cu norocul jucătorilor legendari! strigau ei în timp ce se năvăleau pe treptele albastre. O vrem pe fata cu ochi verzi!

— Repede, altfel te mănâncă de vie! şuieră Enki, apucând-o pe Tiamat de braţ şi trăgând-o în întuneric în spatele unor coloane. Muna începu să-şi croiască drum către ei, apoi se opri, scoţând un strigăt de bucurie.

— Hillalum!

Tiamat ezită.

— Nu, Muna! strigă ea.

Dar fata nu avea ochi decât pentru băiatul cu umeri laţi care intrase odată cu suporterii şi scotocea sala cu o privire îngrijorată. La capătul scărilor, Simeon părea ameţit şi era încă ţinut strâns de mână de arbitru. Câţiva dintre oaspeţii regelui începuseră să urce înspre el, bombănind ameninţător, dar suporterii îi obligară să coboare din nou în învălmăşeală. Cei doi soldaţi care îl păziseră pe Simeon în timpul celorlalte runde îşi scoaseră săbiile din teacă şi se postară în poziţie de apărare în

faţa prizonierului lor. Pentru prima dată, Tiamat se bucură că aceştia se aflau acolo. De partea cealaltă a arbitrului, Ikuppi avea un zâmbet încrezător. Hillalum îşi luă avânt şi sări, bazându-se pe faptul că mulţimea îi va atenua căderea, şi o prinse pe Muna de mijloc. Se îmbrăţişară strâns. În mijlocul îngrămădelii de corpuri parfumate, păreau că nu mai sunt conştienţi de prezenţa nimănui altcuiva.

Enki mormăi.

— Ce drăguţ!

O apucă din nou de braţ pe Tiamat.

— Lasă-i. Trebuie să ajungem la zidul din spatele tronului. Tata… înghiţi cu greu înainte de a continua. Planul iniţial al tatălui meu era ca unul dintre noi să ajungă în finală pentru ca el să poată intra oficial aici ca Maestru de Joc împreună cu câţiva sclavi şi să-i lase pe perşi să intre în timp ce toată lumea privea jocul. Va trebui să mă ajuţi.

— Capătul tunelului se află aici? întrebă Tiamat, cu inima tresărindu-i, pe când încercau să ajungă la capătul Sălii Tronului.

— Da’ tu unde credeai că se află?

Faţa lui Enki era crispată şi degetele strângeau tare braţul fetei.

Înfricoşată dintr-odată, Tiamat îi privi pe prinţul Belşazar şi pe paznicii săi cei negri.

— Enki… eşti sigur că ştii ce faci? Nanname s-a dus să spună familiei tale ce i s-a întâmplat maestrului Andulli. Poate ar trebui să aşteptăm până vin ei aici.

— Grăbește-te! De ce voi fetele din oraşul exterior trebuie să faceţi mereu nazuri?

Enki o târî pe lângă o liră sculptată în formă de vacă. Cântăreața – o sclavă tânără şi drăguţă îmbrăcată în alb cu părul prins într-o fundă de aur – se legăna pe spinarea curbată a acesteia încercând să vadă ce se întâmpla în mijlocul sălii. Tiamat se opri, simţind cum o trec fiorii ca răspuns la un plânset îndepărtat, fără cuvinte.

— Capcană…

— Acum ce s-a mai întâmplat? şuieră Enki.

Fata clătină din cap, neputând să-şi explice sentimentul brusc de groază care o copleşise.

— Nu ştiu… dar siruşul meu e undeva în oraş cu Nanname şi Khatar. Mi-e teamă pentru ele.

Enki o târî până la ultima coloană şi o împinse la perete. Statuia unui leu uriaş îi privea de sus, iar labele acestuia îi atingeau creştetul lui Tiamat. Simţea răceala cărămizilor albastre din spatele ei. Îl privi pe băiat, respirând cu greu.

— Îmi cer scuze, mormăi acesta. N-am vrut să te doară.

Făcu un pas înaintea ei.

— Ascultă, Tia, ştiu că îţi e greu pentru că eşti legată de creatura aceea la fel ca prinţesa din ritualul regelui. Dar şi mie îmi este greu. Tata ar fi trebuit să facă asta… Uită de siruş pentru o clipă. Am nevoie de ajutorul tău. După aceea te voi ajuta să găsești dragonul, indiferent de ce se întâmplă când vom deschide această uşă, pe onoarea mea de Egibi. De acord?

Tiamat se scutură, cuprinsă de fiori. Oare avertizarea aceea fusese doar o părere? Se aflau în spatele tronului. Acum că agitaţia de pe trepte se stinsese, prinţul Belşazar se cufundase iar în revărsarea lui de grăsime. În timp ce arbitrul principal îi instala pe cei doi finalişti la tabla de joc şi oaspeţii şi suporterii se adunau să privească, o mână lipsită de formă apăru de pe tron şi lăsă să cadă nişte curmale într-o gură nevăzută. Cei doi paznici ai prinţului îşi puseră suliţele în poziţia de drepţi şi atenţia lor se mută de la mulţime la tabla de joc. Nu îi observaseră pe cei doi copii aflaţi în umbră în spatele platformei.

Tiamat respiră mai uşor şi se depărtă de perete.

— Spune-mi ce am de făcut.

Enki zâmbi.

— Să numeri. E vorba de un cod. Începem de la laba celui de-l şaptelea leu. Şapte cărămizi pe orizontală, şapte pe verticală. Tu numeri într-o parte, eu în cealaltă. Împingem amândoi în acelaşi timp, când spun eu.

O privi lung.

— Mulţumesc, Tia.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit cu mine aici. E nevoie de curaj pentru asta.

Fata îşi muşcă limba.

— Din vina mea a murit maestrul Andulli.

Enki îşi scutură capul.

— Nu e adevărat. A murit din vina Demonului, şi acesta este cel mai bun mod de a-i răzbuna moartea. Ochii băiatului se întunecară, iar faţa îi părea mai bătrână. De noi depinde să terminăm ceea ce a început el. Să împingi tare, Tia. S-ar putea să fie înţepenită. Din câte mi-a zis tata, nu cred că această ieşire a mai fost deschisă de pe vremea lui Nabucodonosor. Sper doar ca perşii să aştepte de partea cealaltă, conform planului.

— Ne aşteaptă, zise Tiamat, încercând să nu se gândească la porţile pe care le lăsase deschise în vârful ziguratului şi la ceea ce punea la cale Demonul.

Numărară în şoaptă. Şapte lei. Şapte cărămizi pe orizontală. Şapte pe verticală. Tiamat îşi puse mâna pe suprafaţa albastră şi simţi cărămida mişcându-se uşor. Inima avu o bătaie în plus. Se uita la Enki, care număra atent în întuneric de partea cealaltă a tronului.

Vacarmul se diminua pe măsură ce oamenii îşi ocupară locurile. Fiind interesaţi să păstreze liniştea, paznicii cei negri se hotărâseră să permită suporterilor Egibi să rămână şi să privească jocul. Maeştrii de Joc ai echipelor învinse formaseră un grup într-un colţ şi discutau în şoaptă despre strategii. Maestrul de Joc al Coroanei stătea mândru în spatele lui Ikuppi. În locul maestrului Egibi, care era absent, cei doi soldaţi ai Demonului stăteau în spatele lui Simeon. Arbitrul principal explica de ce „fata cu norocul jucătorilor legendari” fusese descalificată şi de ce i se dădea voie lui Simeon să joace. Promise că, dacă iudeul va pierde, va fi trimis direct înapoi la închisoare. Aceste cuvinte părură să-i calmeze pe oaspeţii prinţului care erau siguri că un jucător al Coroanei îl va învinge fără probleme pe un iudeu necunoscut din oraşul exterior. Suporterii Egibi nu erau prea încântaţi, dar, întrucât Tiamat nu era de găsit, nu prea aveau de ales.

— Cred că aşa este drept, îl auzi ea pe unul murmurând.

Iar altul spuse:

— Iudeul e bun. L-am văzut jucând.

Enki sfârşi numărătoarea, îi aruncă o privire şi o întrebă din vârful buzelor:

— Gata?

Tiamat îi zâmbi crispată.

— Gata!

— Atunci împinge!

Tiamat îşi lăsă toată greutatea pe cea de-a şaptea cărămidă. Timp de o clipă îngrozitoare, crezu că numărase greşit. Apoi zidul cedă, făcând-o să-şi piardă echilibrul şi rupându-i unghia de la degetul mic. Durerea o făcu să-şi tragă mâna înapoi, dar cărămida continuă să se mişte. Din zid se auzi un sunet înfundat, ca şi cum cineva ar fi scrijelit piatra. Ca prin minune, o uşă cu marginile neregulate, de mărimea unui om se îţi în întunericul dintre labele celui de-al şaptelea leu. Un aer stătut o făcu pe Tiamat să tuşească. Prinţul Belşazar se mişcă pe tron şi doi ochi injectaţi apărură deasupra unui braţ auriu.

— Ce faceţi voi acolo? chițăi el. Gărzi! Sunt nişte copii care se joacă în spatele tronului meu!

Nu părea să fi observat gaura Cei doi paznici, care se duseseră în faţa platformei să privească jocul, priviră în jur, dar nu se grăbiră să răspundă chemării prinţului.

Enki scoase o cutie cu *kohl* pentru ochi dintr-una dintre trusele de machiaj ale oaspeţilor, care fusese lăsată la adăpost în spatele platformei. Îşi înmuie un deget în pasta neagră şi îi făcu cu ochiul lui Tiamat. Privindu-l provocator pe prinţ, începu să traseze linii negre pe perete, sub lămpi, începând de la al şaptelea leu până la capătul sălii.

— Încetează! chițăi iar prinţul Belşazar. Încetează imediat! Gărzi! Diavolii ăştia mici îmi mâzgălesc pereţii! Prindeţi-i! Aruncaţi-i în închisoare! Spuneţi-i Demonului tatălui meu că vreau să fie pedepsiţi!

Deşi unghia îi fusese ruptă din carne de mecanismul de deschidere al tunelului şi sângele îi picura pe frumosul ei echipament Egibi, Tiamat nu se putu abţine să nu chicotească. Aruncă o ultimă privire uşii, apoi îl urmă pe Enki şi îşi croi drum în direcţia opusă, mânjind cu sânge cărămizile albastre şi privindu-i pe paznici cu colţul ochiului.

Când primul soldat pers ieşi ghemuindu-se din tunel, alergă fără zgomot pe covor şi se piti în umbra din spatele platformei, nimeni nu-l văzu. Prinţul Belşazar arăta înspre mâzgăliturile de

pe perete şi scotea ţipete de indignare. Cei doi paznici negri, care se smulseseră în sfârşit de lângă tabla de joc pentru a asculta poruncile prinţului lor, păreau amuzaţi. Unul se îndrepta agale înspre Enki, încercând să citească tot ce scrisese băiatul. Tiamat se strecură după o draperie şi îşi duse la gură degetul însângerat. Îngrijorată, îşi concentra atenţia asupra lui Enki şi a soldaţilor care ieşeau din tunel. Deşi perşii erau foarte tăcuţi şi îşi ţineau capetele sub nivelul platformei, cu siguranţă nu avea să treacă mult până să fie observaţi.

Şoapte de încântare se auziră în jurul tablei de joc. Arbitrul principal anunţă:

— Scorul Egibi se dublează!

Toţi ochii, în afară de cei ai prinţului, priviră către centrul sălii.

— Continuaţi jocul! zise arbitrul.

— Încetaţi!

Capetele se întoarseră pline de uimire. Tiamat privi şi ea. Belşazar stătea în capul oaselor pe tron, cu ochii mari, părând destul de treaz. Deşi fata îi văzuse pe soldaţi ieşind din tunel, îi luă o clipă până îşi dădu seama de ce. O sabie scurtă persană odihnea la gâtul prinţului, printre pliurile de grăsime. Cel care o ţinea cu nepăsare şi totuşi cu hotărâre era regele persan Kyros.

Preţ de un minut dublu, nimeni nu mişcă. Câţiva dintre oaspeţii prinţului chicotiră nervoşi, crezând că era vorba de cineva travestit în costum de pers, ca să facă o glumă.

Picături de transpiraţie alunecau pe obrajii prinţului Belşazar şi se scurgeau din barbă pe tăişul sabiei regelui Kyros. Apoi o doamnă strigă:

— Sunt perşii! Vom muri cu toţii!

Şi toţi începură să alerge spre uşă în învălmăşeală, împingându-se şi ţipând.

Paznicii negri săriră pe platformă către prinţul lor. În acelaşi timp, mai mulţi soldaţi babilonieni coborâră în fugă treptele albastre de la celălalt capăt al Sălii Tronului, strigând:

— Foc! Foc în palat!

Oaspeţii, a căror cale de ieşire fusese blocată de soldaţi, se panicară. Unii alergară către cei adunaţi în jurul tablei de joc, împiedicându-i pe cei care încă încercau să mai iasă. Oamenii căzură, împrăştiind vinul şi mâncarea. În mijlocul acestei

îmbulzeli, nobilii cei îmbrăcaţi în veşminte scumpe se agăţau şi se îmbrânceau unii pe alţii ca nişte câini de pe stradă.

— Am zis să încetaţi! strigă regele Kyros. Nu mişcă nimeni sau îl omor pe prinţul vostru. Nu glumesc.

Soldaţii babilonieni se opriră primii, privindu-l şocaţi şi neputând să-şi creadă ochilor. Era clar că nu-şi puteau da seama cum reuşise să treacă de gărzile oraşului lor. Îşi traseră săbiile, dar ezitară să pună în pericol viaţa prinţului lor. Civilii se ridicară şi se strânseră unii într-alţii înspăimântaţi, încercând să-şi dea seama dacă regele persan era singur. Cei doi finalişti înlemniseră pe scaunele lor.

Kyros privi peste umăr şi ordonă cu voce joasă:

— Acum!

Perşii care intraseră prin tunel se ridicară din umbră în rânduri disciplinate, cu coifurile de bronz licărind în lumina torţelor, şi se grăbiră să-i înconjoare pe babilonieni. Un alt detaşament de oameni de-ai lui Kyros urcă în fugă scările şi se postă la uşă.

Tiamat se agăţă mai strâns de draperie. Enki alergă pe lângă zid şi coborî treptele. Îl văzu alăturându-se lui Muna şi lui Hillalaum şi luând-o înapoi spre platformă, dar unul dintre soldaţii perşi le ieşi în cale şi îi împinse laolaltă cu ceilalţi ostatici. Tiamat se uită la regele persan, apoi la uşa din peretele din spatele lui.

Ieşi cu greu de după draperie. Încet, ferindu-şi degetul însângerat şi tremurând de fiecare dată când privea la tunelul nepăzit, reuşi să ajungă înapoi la tron.

— Tu unde te duci?

Îşi smulse privirea de la tunel şi se găsi în faţa unui vârf de suliţă. Soldatul care o oprise clătină din cap ameninţător.

— Nu te apropia. Du-te înapoi lângă ceilalţi civili, fetiţo. Nu o să-ţi facă nimeni rău.

— Trebuie să vorbesc cu regele! zise Tiamat. E important.

— Regele e ocupat.

— Dar trebuie să-l avertizez cu privire la Demon, insistă ea.

Soldatul zâmbi.

— Cei mai importanţi prinţi şi nobili din toate oraşele Capetelor Negre se află ostatici aici. Demonul nu le-ar pune în pericol viaţa, crede-mă.

Tiamat îşi încleştă pumnii de supărare.

— Nu-l cunoşti! Puţin îi pasă de ostatici! Îi va ucide pe toţi cei care îi vor sta în cale.

În răgazul de timp în care ostaticii şocaţi începeau să-şi dea seama în ce situaţie se aflau, regele Kyros se adresă celor prezenţi.

— Cetăţeni ai Babilonului! zise el, în limba acadiană pe care o vorbea corect şi cu grijă. Vă rog nu vă fie frică. Nu doresc să fac nimănui niciun rău. Din păcate am fost nevoit să-mi aduc oamenii în palatul vostru tocmai când sărbătoreaţi, dar sunt sigur că trebuia să vă captez atenţia. Generalul meu deţine deja controlul asupra oraşului exterior. Poate unii dintre voi se întreabă cum am reuşit să intru aici fără vărsare de sânge. Iată cum.

Când preotul lui Marduk păşi afară din tunelul din spatele tronului, cu toţii îşi ţinură respiraţia. Acesta era îmbrăcat în hainele de ceremonie şi barba îi era cârlionţată şi proaspăt unsă cu ulei. Traversă platforma foarte solemn, veni lângă regele persan şi privi în jos la oaspeţii înspăimântaţi ai prinţului.

— După cum vedeţi, continuă regele persan, înaltul Preot al principalului vostru zeu, Marduk, a avut bunăvoinţa să mă lase să folosesc tunelul din templul său pentru a avea acces în palat. Vă promit că atunci când oraşul vostru măreţ se va alătura Imperiului Persan, trecerea prin acest tunel va fi liberă cum era înainte ca regele Babilonului şi Demonul său să întoarcă spatele templului şi să încerce să guverneze fără binecuvântarea lui Marduk.

Oaspeţii murmurară neliniştiţi. Apoi cineva strigă:

— Jos cu Demonul! Trăiască regele Kyros!

Se auziră strigăte şi fluierături de protest. Începu o încăierare între oaspeţi şi suporteri. Tiamat încerca să vadă cine vorbise în favoarea regelui persan şi îl zări pe omul maestrului Andulli, apărat de un soldat persan.

În partea cealaltă a sălii, Igmil sări pe o masă şi strigă:

— Daţi-i regelui persan o şansă! Nu poate face mai mult rău decât Nabonaid. Cel puţin el nu se va ascunde în deşert ca să mănânce iarbă în timp ce noi trudim ca să umplem burta fără fund a fiului său!

Se auziră câteva chicoteli înfundate. Protestele se stingeau pe măsură ce oamenii începeau să-şi expună părerea.

— Când regele Nabucodonosor era pe tron, obişnuiam să facem comerţ cu perşii. Nu era chiar aşa rău atunci… şi unde e Demonul?… A fugit cu Nabonaid, pun pariu… Să-şi salveze pielea… Sunt nişte laşi amândoi!

Înaltul Preot bătu cu bastonul în podeaua platformei şi spuse tare:

— Vreau să reamintesc cetăţenilor din Babilon şi oaspeţilor noştri că regele Nabonaid şi fiul său, prinţul Belşazar – îi aruncă o privire de sus prinţului îngrozit – au refuzat amândoi în repetate rânduri să ia parte la ritualul regelui din timpul Festivalului Anului Nou şi de aceea se fac responsabili pentru repetatele perioade de foamete din provincie, pentru bolile şi dezordinea din oraşe. Regele Kyros a fost de acord că reînvie ritualurile care se cuvin, ceea ce va aduce pace şi prosperitate în ţinutul nostru.

Iarăşi se auziră murmure din partea ostaticilor care rumegau ce li se spusese.

— Şi noi? întrebă un prinţ dintr-unul dintre oraşele celelalte. Noi vom putea să ne venerăm zeii noştri?

Kyros dădu din cap.

— Fiecare oraş care ne deschide porţile şi va accepta domnia mea va fi liber să-şi venereze propriii zei ca mai înainte. Festivalurile se vor organiza din nou. Toţi cei închişi pe nedrept în timpul conducerii regelui Nabonaid şi a Demonului lui vor fi eliberaţi. Vouă şi familiilor voastre nu li se va face niciun rău. Casele voastre vor rămâne neatinse. Veţi căpăta aur persan pentru noi construcţii. Sunt nerăbdător ca ţinuturile şi oraşele voastre să redevină prospere, ca să putem relua comerţul cu ţinuturile de dincolo de râu şi de dincolo de Marea de Sus şi de cea de Jos.

Ostaticii priviră unii la alţii. Unii dintre soldaţii babilonieni lăsară armele şi se aşezară pe trepte ca să asculte. Urmă încă o pauză. Apoi, toţi deodată începură să pună întrebări. Kyros şi înaltul Preot răspunseră tuturor, dar unii dintre nobili păreau să mai aibă încă îndoieli. În cele din urmă, unul dintre soldaţii babilonieni strigă:

— Ce faceţi în privinţa iudeilor? Puteţi rezolva problema asta?

Toată lumea tăcu, aşteptând. Era o piatră de încercare, îşi dădu seama Tiamat. Odată, când Simeon făcuse ceva care o supărase, o auzise pe doamna Nanname spunând că niciun rege al Babilonului nu fusese vreodată în stare să domnească asupra iudeilor.

Regele Kyros zâmbi.

— Toţi iudeii care sunt de acord cu oferta mea vor primi aur să se întoarcă în ţinutul lor şi să-şi reconstruiască oraşul sfânt lângă Marea Sărată.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, în Sala Tronului izbucni vacarmul.

— Asta e o nebunie!… Nu se poate să-i lase să plece aşa!… Ceva nemaiauzit!…

Urmară câteva observaţii mai chibzuite:

— De ce nu?… Ar fi loc pentru mai mulţi cetăţeni!… Nu ar mai fi atâtea scandaluri în oraşul exterior… Sigur ne va face munca mai uşoară…

Soldaţii babilonieni dădură din cap şi alţi câţiva predară armele perşilor.

Dar oaspeţii prinţului încă nu erau convinşi.

— Nimeni nu vrea să trăiască în mahalalele iudeilor! strigă unul.

— Nu-i de ajuns de rău că unul a ajuns să joace în finală!

Asta păru să le aducă aminte tuturor de ce veniseră acolo.

— Da! strigă altcineva. Şi cu *jocul*; cum rămâne?

Iarăşi se iscă agitaţie, mai mare ca înainte.

Tiamat se ridică pe vârfuri ca să vadă tabla de joc. Capul lui Simeon şi cel al lui Ikuppi de abia se vedeau în mijlocul ostaticilor. Băieţii erau încă pe scaunele lor. Piesele aşteptau pe tablă. Toţi se uitară la regele persan.

Ochii cei verzi ai lui Kyros sclipiră când zâmbi.

— Jocul trebuie să continue, bineînţeles. Înţeleg că finali ştii voştri reprezintă Echipa Coroanei şi Echipa Egibi. Perfect! Hai să mărim miza. Dacă câştigă Coroana, atunci îl eliberez pe prinţul Belşazar, şi acesta va avea voie să guverneze oraşul ca mai înainte, deşi sub supravegherea mea, nu a regelui Nabonaid. Dacă câştigă Egibi, atunci îmi voi alege propriul guvernator din

Babilon şi prinţul Belşazar se va alătura tatălui său şi lui Ensi în închisoare.

Sub tăişul sabiei lui Kyros, carnea prinţului tremura, deşi Tiamat nu avea de unde să ştie dacă de frică sau de furie. Câţiva dintre suporterii Egibi râseră nervoşi. Oaspeţii prinţului priviră unii la alţii, apoi ridicară din umeri şi începură să facă pariuri pe şoptite cu privire la rezultat. Simeon şi Ikuppi se priviră crunt unul pe celălalt în timp ce arbitrul ridică zarul. Se auzi o rumoare.

Soldaţii babilonieni priviră peste umăr cu îngrijorare.

— În palatul exterior a izbucnit un incendiu! le reamintiră ei perşilor care păzeau uşile. Trebuie să evacuăm pe toată lumea. Nu avem timp de jocuri.

Dar Kyros ridică mâna şi porunci:

— Pentru acesta avem timp! Continuaţi să jucaţi!

Tiamat se întoarse către soldat.

— Trebuie să vorbesc cu regele! zise ea din nou. Te rog. Mă cunoaşte. Am fost în tabăra voastră. Eu am deschis porţile din vârful ziguratelor ca să vă las să intraţi! E foarte important.

Soldatul se încruntă la ea.

— Tu eşti fata din Borsippa? Dar preotul vostru a zis că nu ai putut să treci prin poartă. Cum de ai ajuns aici aşa de repede?

— E prea mult de explicat! Tiamat bătu din picioare exasperată. Trebuie să mă laşi să vorbesc cu regele. Acum!

Soldatul oftă şi îşi coborî suliţa.

— Bine, jocul a început, aşa că îmi închipui că are câteva minute duble la dispoziţie. Vino cu mine!

Traversară platforma, pe care regele persan încă ţinea spada la gâtul prinţului Belşazar. Înaltul Preot îi aruncă o privire uluită care se transformă într-una încruntată. Soldatul îşi drese glasul şi îi şopti ceva la ureche regelui în limba persană.

— Nu mă deranja acum, răspunse Kyros în acadiană, cu ochii la tabla de joc. Acest joc e important.

— La fel şi ceea ce am eu să vă spun, domnule! zise Tiamat, amintindu-şi la timp să-l salute pe rege cu mâna la nas. Demonul l-a ucis…

În momentul acela, când ochii regelui persan o străfulgerară, prinţul Belşazar se mişcă. Surprinzător de rapid pentru un om

atât de gras, îşi trase capul de lângă sabia lui Kyros, alunecă de pe tron în genunchi şi se ridică sub tăiş cu un pumnal mic în mână.

— Nu! strigă Tiamat, văzând iar sabia Demonului străpungând burta maestrului Andulli.

Un pumn o făcu să cadă într-o parte şi o sabie persană se înfipse în spatele prinţului. Era atât de aproape, încât îl putea simţi pe acesta tremurând şi auzi cum tăişul se izbi de os. Sângele ţâşni pe obrazul ei, în timp ce soldatul care o adusese lângă rege îşi scoase sabia. Pumnalul prinţului se rostogoli pe platformă.

Tiamat se dădu înapoi şi se uită la prinţul mort, cu mâinile la gură. Kyros respira greu. Totul se întâmplă în câteva bătăi de inimă. Cei mai mulţi dintre cei care priveau jocul nici măcar nu observaseră.

Dar cei din spate începeau să întoarcă pe rând capetele.

Kyros îşi reveni rapid şi le făcu semn oamenilor săi care îl puseră pe prinţul mort înapoi pe tron şi îl sprijiniră. Corpul cu pliurile lui de grăsime stătea într-o rină cam în acelaşi fel în care stătea aşezat şi când era viu. Cei din spate ezitară. Probabil că văzuseră sângele, dar în acel moment un geamăt trecu printre oaspeţi. Suporterii Egibi izbucniră în urale şi atenţia le fu din nou captată de joc. Regele Kyros făcu o grimasă când îşi puse sabia la gâtul moale al prinţului. Tiamat îl auzi şoptindu-i înaltului Preot:

— Va trebui să sperăm că băiatul din echipa Egibi câştigă.

Înaltul Preot îşi plecă nasul către tabla de joc.

— Unde e Maestrul de Joc? Credeam că o să rămânem pentru totdeauna în tunel.

— Asta încerc să vă spun, domnule! îi întrerupse Tiamat, aruncând o privire la tabla la care Simeon părea că îşi pune în aplicare una dintre cele mai complicate stratageme.

Faţa lui Ikuppi era la fel de întunecată ca zeul vremii când se afla într-o dispoziţie proastă. Pentru o clipă, Simeon păru că e pe cale să câştige– deşi toată lumea ştia cât de repede se schimbă norocul în Jocul Celor Douăzeci de Careuri.

— Demonul l-a ucis pe maestrul Andulli la Borsippa! se grăbi ea să continue. Nu îi pasă câţi oameni va trebui să ucidă ca să

te oprească. Va sacrifica ostaticii! Şi e adevărat că e incendiu – eu am dat foc. Întregul palat ar putea arde până în temelii!

Acum că nu se mai concentra asupra prizonierului său, ochii cei verzi se opriseră asupra ei. O privi lung, puţin îngrijorat.

— Îmi pare rău pentru Maestrul tău de Joc, Tiamat. Andulli a fost un om curajos. Dar acum, avem controlul asupra oraşului, mulţumită lui… şi mâinii tale magice, bineînţeles. Nu-ţi face griji în privinţa focului. Unul dintre oamenii mei s-a dus să vadă despre ce e vorba şi am înţeles că nu au fost afectate decât curţile exterioare.

Îşi lăsă capul într-o parte.

— Ştiu că nu ai încredere în mine, Tiamat, şi îmi pare rău pentru asta. Dar dacă rămâi în preajma mea, îţi promit că nu voi permite Demonului să-ţi mai facă rău nici ţie, nici prietenilor tăi.

Tiamat clătină din cap.

— Acum ştiu că nu ai omorât siruşul… dar nu înţelegi. Am lăsat deschise porţile de la vârful zigurateleor! Se poate ca Demonul să se fi folosit de ele pentru a se întoarce. Nu ştiu unde se ascunde, dar e undeva în oraşul interior, sunt sigură.

Kyros zâmbi.

— Oriunde s-ar ascunde, îl vom găsi de îndată ce jocul s-a terminat. Tu cunoşti acest joc, nu? E un mister pentru mine. Poate mă poţi ajuta să înţeleg cine câştigă.

În ciuda îngrijorării sale cauzate de Demon, Tiamat privi înapoi către tablă. De pe platformă, puteau să vadă bine pe deasupra capetelor celorlalţi spectatori. Zărea din profil feţele ambilor jucători. Ikuppi făcea ceva cu mâna bandajată pe sub masă. Inima fetei bătu dintr-odată mai tare.

— O să trişeze! şopti ea. Simeon câştigă, aşa că şarpele ăsta o să trişeze.

Înainte să o poată opri cineva, alergă către marginea platformei şi sări. Soldatul persan o porni după ea, dar regele Kyros îl chemă înapoi. Îl auzind întrebându-l pe înaltul Preot despre joc şi răspunsul arogant al acestuia cum că niciun băiat nu ar îndrăzni să trişeze în finală. Tiamat strânse din dinţi şi începu să-şi croiască drum către arbitru. Dar de-abia se depărtă doi paşi de platformă, că o mână o prinse de încheietură şi o voce cunoscută îi spuse:

— Coroana trebuie să câştige, ştii bine asta.

Tiamat se întoarse. Capul i se învârtea de atâta îngrijorare, aşa că îi luă o clipă până îl recunoscu pe băiatul care o oprise.

— Labinsin! îngăimă ea. Dă-mi drumul!

Îl împinse, dar băiatul o ţinu strâns. O târâse deja în umbra de lângă intrarea în tunel înainte ca ea să reuşească să se elibereze. Se încruntă la el.

— Lui Ikuppi n-o să-i meargă să trişeze de data asta! Mâna aia a lui ar trebui să fie mai bine acum; a mea s-a vindecat de mult. Are ceva ascuns în bandaj, nu-i aşa? Ce e? Un zar mai greu? Piese în plus?

Labinsin zâmbi.

— Şi ce dacă are? Sunt surprins că eşti îngrijorată din cauza unui joc tâmpit când dragonul tău e în mare pericol. Mâna ta norocoasă pare să fi fost rănită din nou. Mă întreb cum s-a întâmplat asta?

Tiamat se îndrepta deja către mulţimea strânsă în jurul tablei de joc. Dar tonul lui Labinsin o făcu să ezite.

— Ce ştii tu despre siruşul meu?

Îl apucă de tunică şi strânse tare.

Băiatul scoase ceva din punga lui. Întinse palma şi i-o înfipse sub nas. Faţa i se schimonosi în timp ce Tiamat încerca să-şi dea seama ce ţinea acesta.

O gheară mare, chircită, însângerată la un capăt. Genul de gheară care ar fi putut proveni de la un leu, sau… I se făcu dintr-odată frig şi privi la degetul ei rănit.

Labinsin chicoti.

— Mă gândeam eu că asta o să te intereseze. Demonul m-a trimis să-ţi spun că dragonul tău e în mâinile lui, înfăşurat frumuşel într-o plasă ca să nu poată zbura.

— Minţi, zise Tiamat. Privi la spinarea dreaptă a regelui perşilor şi la cea a înaltului Preot, dar aceştia erau concentraţi asupra jocului şi nu observaseră ce se întâmpla în spatele platformei.

— Ştii bine că nu mint.

Labinsin îşi trase tunica din mâinile ei şi se scutură de praf.

— Nu recunoşti gheara asta?

— E de leu, şopti ea.

Labinsin atinse vârful lovit al degetului ei.

— Nu ai simţit ce s-a întâmplat, *binecuvântata lui Marduk?* De ce nu vii să vezi tu însăţi creatura?

Arătă cu mâna spre tunel.

Tiamat privi lung la intrarea unde cărămizile albastre se cufundaseră în zid. Înăuntru se vedeau nişte ochiuri negre, agăţate de plafonul tunelului. O plasă? Oare Demonul îl ţinea captiv pe siruşul ei acolo? Se uită din nou la gheară, apoi la platformă. Jocul se încingea. Pariuri frenetice erau încheiate între soldaţi şi oaspeţi, care păreau să-i fi acceptat pe perşi în mijlocul lor. Suporterii Egibi comentau strategia. Arbitrul le atrăgea mereu atenţia să tacă.

— Demonul spune că, dacă vei anunţa pe cineva unde te duci, îi va smulge şi celelalte gheare, una câte una.

Labinsin îi zâmbi în acelaşi fel în care îi zâmbise pe stradă când gaşca lui Ikuppi îi atacase pe ea şi pe Simeon în drumul lor spre casă.

— O să te doară, nu crezi?

Tiamat închise ochii. Degetul cu unghia smulsă zvâcnea. Privi din nou la gheara însângerată. Era a siruşului, fără îndoială. Împărtăşeau aceeaşi durere.

— Unde este? şopti ea.

— Pe zigurat, bineînţeles.

Îl împinse pe Labinsin şi o luă la goană în tunel, teama pentru siruş făcând-o să uite de restul. Ar fi trebuit să-l avertizeze pe unul dintre soldaţii persani. Ar fi trebuit să-i găsească pe Muna şi pe Enki. Ar fi trebuit să spună cuiva, chiar şi unuia dintre paznicii negri ai palatului. Dar când se găsi în tunel şi îşi dădu seama de toate astea, era prea târziu.

Ochiurile negre care atârnau de plafon erau rădăcini, din grădina de deasupra. Dincolo de ele, era un întuneric dens, iar aerul era de nerespirat. Din acest întuneric, cu zvâcnirea tăcută a unui şarpe, ieşi o mână care îi acoperi gura.

— Avem nişte treburi neterminate, Tiamat, fiică a lui Nanname, şuieră Demonul. De data asta nu-mi asum niciun risc. Avem nevoie doar de mâna ta norocoasă, nu de întreaga ta fiinţă. Bine, acum la pământ cu ea.

În timp ce se zbătea sălbatic, încercând să lovească în întuneric, ceva blocă lumina de la capătul tunelului şi se lăsă deasupra capului ei.

ECHIPA CELOR DOUĂZECI DE CAREURI

16 taşritu (seară)

Maestru de Joc

ANDULLI (decedat)

Echipa

ENKI - fiul maestrului Andulli (eliminat)

SIMEON - fiul lui Iacob

MUNA - fiica astrologului (eliminată)

TIAMAT - fiica adoptivă a lui Nanname (eliminată)

HILLALUM - fiu de fermier (eliminat)

Rezervă

KHATAR - sclava maestrului Andulli (eliminată)

Capitolul 18

DARUL LUI IŞTAR

În raiul cel strălucitor te plimbi; mândră este casa ta!

Stătea lungită cu faţa în sus cu ceva greu pe spate… capul o durea… mâna stângă îi zvâcnea… încolţită… furioasă.

— *Zboarătrebuiesăzbori…*

O pereche de sandale şi un tiv franjurat îi apărură în faţa ochilor. Una dintre sandale o apăsa cu putere pe mână, provocându-i durerea. Din ea se iţeau nişte degete murdare şi zbârcite. Veşmântul era atât de mizerabil, încât nu putea să-şi dea seama ce culoare are. Mov, poate? În spatele picioarelor murdare altă pereche de picioare se plimba de-a lungul încăperii. Podeaua era neregulată, de-a curmezişul ei întrezărindu-se îmbucături îmbrăcate în aur, iar în partea cealaltă a sălii era întuneric. Avea pereţi rotunzi, luminaţi de torţe fixate de braţe de bronz, deşi era o lumină gri care venea din spatele ei.

Dintr-odată recunoscu altarul ziguratului şi îşi aduse aminte de tot ce se întâmplase. Îşi ridică cu grijă capul. A doua pereche de picioare se opri în timp ce greutatea de pe spatele ei se mută. O mână o apucă de păr şi un pumnal îi împunse gâtul.

— În sfârşit! şuieră Demonul.

Veni alături de omul care stătea pe mâna ei.

— Puteam să fiu sigur că mâna ta cea magică nu e bună de nimic când eşti leşinată.

Capul lui Tiamat se ridică cu greu.

— Unde e siruşul meu?

Pumnalul o împunse mai tare. Greutatea de pe spate îi provoca durere când stătea cu capul ridicat în acest unghi.

— Nu mişca, zise o voce de băiat în urechea ei. Sau te tai. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat pe stradă? Am o poliţă de plătit, Ochi-Verzi.

Fata încetă să se mai zbată, foarte confuză.

— Mai târziu, Ikuppi.

Demonul părea nerăbdător.

— Mai întâi va deschide poarta pentru noi. Apoi e a ta, aşa cum ţi-am promis.

— C... cum ai ajuns aici? şopti Tiamat, încercând să gândească.

Abandonă încercarea de a-şi elibera mâna pe care piciorul străinului o apăsa pe dreptunghiul Babilonului din mijlocul hărţii Celor Şapte Insule. Nu putea vedea dacă poarta din Borsippa era deschisă, pentru că Demonul stătea în faţa ei.

— Jucai finala! Ce s-a întâmplat?

Ikuppi chicoti.

— Ce s-a întâmplat? Am câştigat, bineînţeles! Egibi a pierdut. Micuţul tău prieten iudeu e înapoi la închisoare, regele perşilor a pierdut pariul, înaltul Preot al lui Marduk a fost arestat pentru trădare, iar Babilonul aparţine din nou Coroanei. Nu mai e nici o scăpare pentru niciunul dintre voi, Ochi-Verzi, aşa că mai bine ai face exact ce spune Demonul. Ţi-a prins dragonul într-o plasă. Dacă nu cooperezi, o să-i mai smulgă o gheară.

— Nu!

Tiamat încercă din nou să-l atingă pe Demon, dar Ikuppi şi străinul dintre ei o ţinură strâns la podea. Ultima licărire de speranţă, că regele Kyros şi oamenii săi se aflau pe drum să-l aresteze pe Demon, pieri. Privi la degetele răsfirate sub sandaua murdară şi o trecură fiorii când se gândi că unghiile care rămăseseră ar putea fi smulse. Ikuppi îi răsuci capul, Demonul păși într-o parte şi poarta cea aurie de la Borsippa îi străluci în faţa ochilor.

— E încă deschisă, spuse ea printre dinţi. Nu aveţi nevoie de mine.

Demonul îngenunche ca să o poată privi în ochi. Îi luă o şuviţă de păr de pe obraz şi i-o dădu după ureche.

— Nu avem nevoie de o poartă magică pentru a ajunge la Borsippa, Tiamat. Eu şi regele am fost acolo de multe ori şi sunt sigur că-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară. Făcu o pauză pentru a-i da timp să înţeleagă. Credeam că eşti fată deşteaptă. Îţi aminteşti ghicitoarea de pe pecete? „O poartă

acoperită cu piele ca o tobă de aramă, / Binecuvântatul lui Marduk a deschis-o, / Darul lui Iştar a ieşit din ea…" Andulli şi Kyros au înţeles-o pe jumătate. Regii cei vechi călătoreau într-adevăr între zigurate folosind Porţile Pământeşti. Dar motivul real pentru care prinţesele lor erau binecuvântate de animalul lui Marduk era ca ei să poată călători dincolo de Oceanul Pământesc şi să primească darul lui Iştar. Eu am crezut că siruşul trebuia să moară. Dar bineînţeles, adevăratul răspuns e mult mai simplu, nu-i aşa? Animalul îşi leapădă pielea şi se transformă în ceva mult mai puternic, transformând-o în acelaşi timp pe fata pe care a binecuvântat-o… pe tine, Tiamat. Ai puterea de a deschide porţile. Toate po*rţile*.

Piciorul de pe mâna ei apăsă mai tare şi străinul în haine murdare râse strident.

— Darul lui Iştar reprezintă viaţa veşnică! ţipă el. Voi găsi Copacul! Îi voi mânca frunzele! Voi fi regele care trăieşte o mie de ani şi vom vedea atunci cine îndrăzneşte să spună că sunt nebun! Deschide Poarta Raiului, *Binecuvântată a lui Marduk.* Deschide-o acum!

Piciorul tropăi pe mâna ei – o dată, de două ori, de trei ori – înainte ca omul care nu putea fi decât regele Nabonaid să-şi piardă echilibrul şi să cadă.

Tiamat crezu că o să leşine din cauza durerii. Privi cum Nabonaid se ridică. Continua să râdă sălbatic. Faţa îi era plină de răni şi pielea i se jupuia. În jurul buzelor avea bube şi din gură îi se scurgea spumă pe barbă. Ochii îi erau injectaţi şi priveau în direcţii diferite. Singurul semn al regalităţii omului care o călcase pe picior era faptul că purta o coroană de aur strălucitoare. Coroana i se strâmbase când căzuse, dar nu părea să fi observat asta.

Fata îşi trase mâna la piept şi închise ochii.

— Eşti nebun. Nu pot să deschid Poarta Raiului!

Demonul o atinse iar pe obraz, făcând-o să tresară.

— Noi credem că poţi. Ai reuşit să deschizi Porţile Pământești pentru prietenii tăi perşii, nu? Asta dovedeşte că ai puterea. Chicoti. Cine ar fi crezut că sângele defunctului nostru rege va apărea într-o orfană din oraşul exterior? Se pare că unul dintre plozii regali a scăpat, ceea ce e foarte bine, căci se pare că

ritualul e mult mai strict decât mă aşteptam. Judecind după ochii ăia verzi ai tăi, bănuiesc că ai căpătat puterea prin Amitis, ceea ce e o ironie a sorţii, având în vedere ceea ce s-a întâmplat. Dar nu mai contează cine e responsabil de asta, atâta vreme cât poţi să deschizi poarta.

Asta era prea mult pentru Tiamat. De afară se auzeau zgomotele unei încăierări şi strigăte de alarmă.

— Aveţi grijă la corn! strigă un om. Nu-i lăsaţi aripile libere!

Tiamat deschise ochii; lumina care venea prin uşă crescuse în intensitate, făcând inutile torţele.

— Linişte acolo! tună Demonul. Umbra lui blocă o clipă lumina înainte de a se ghemui din nou lângă Tiamat. Se pare că animalul tău de companie s-a trezit. Soarele întotdeauna îi făcea să devină sălbatici, de aceea nu îi lăsam să iasă ziua până când ai apărut tu. S-ar putea să fim nevoiţi să-i smulgem o altă gheară ca să-l liniştim, dacă nu-i spui să stea cuminte.

— Nu-i faceţi rău! zise ea, simţind că inima i se strânge. Vă rog! O să… o să fac ce vreţi.

Demonul zâmbi.

— Ştiu.

Îi apucă mâna şi i-o puse cu blândeţe la loc pe dreptunghiul Babilonului. Vârful degetului trecu uşor peste unghia ei lipsă.

— Durerea e un stimulent care nu dă greş, mai ales când este administrat în acelaşi timp unor fiinţe cărora le pasă una de alta.

Tiamat se încordă, dar nimeni nu o mai călcă pe mână. Nabonaid rămase ghemuit în umbră la capătul celălalt al altarului, cu ochii privind în direcţii diferite. O trecură fiorii.

Demonul continuă.

— Am fost nevoit să-ţi fac rău. Trebuia să-ţi aduc aminte cine conduce acest oraş. Dar dacă eşti fată bună şi deschizi poarta pentru regele tău de drept, voi ordona oamenilor mei să elibereze siruşul după ce ne vom întoarce în siguranţă. Asta ar trebui să te facă să ţii poarta deschisă pentru noi. Ikuppi se va asigura că nu o să te ridici să faci vreo poznă cât suntem noi plecaţi.

Băiatul care stătea pe spatele ei chicoti din nou şi pumnalul lui se mişcă la gâtul fetei. Tiamat înghiţi. Nu putea să-şi alunge din minte privirea pe care o avusese Ikuppi când încercase să-i

taie mâna pe stradă. Dar dacă făcea ce doreau ei, poate avea o şansă să elibereze siruşul şi să afle ce se întâmplase cu prietenii ei până se întorceau Regele şi Ensi.

— Ce poartă vreţi să deschid? şopti ea, încercând să pară supusă, nefiind sigură că va putea deschide ceva în starea în care se afla.

Demonul îşi mângâie bărbia cea netedă.

— Aceasta e o întrebare bună. Darul lui Iştar nu mai creşte acum nicăieri în Oceanul Pământesc, aşa că e clar că trebuie să deschizi una dintre porţile către Cele Şapte Insule care se găsesc între Oceanul Pământesc şi cel Ceresc.

Arătă în afara inelului dublu şi degetul lui se mută pe cerc până când ajunse la sculptura în formă de siruş.

Tiamat privi la aceasta, fulgerată de o amintire.

— Dar înaltul Preot a spus că aceasta e periculoasă.

— Nu mă interesează ce a spus înaltul Preot!

Demonul se ridică brusc şi o străpunse cu privirea.

— Preoţilor le place să-şi păstreze secretele pentru ei înşişi. Bineînţeles că vor spune că e periculos! Dar cineva a trebuit să intre prin poarta aceea ca să aducă ouăle de siruş, aşa că nu e prima data când se întâmplă asta. Deschide-o!

— Mai întâi va trebui să o închid pe cealaltă. Nu ştia dacă era adevărat, dar poate că regele Kyros scăpase şi intrase din nou în Borsippa. Poate unii dintre prietenii ei erau încă liberi. Nu voia să-i lase Demonului posibilitatea de a-i ataca pe la spate. Nu pot să ajung la ea cu greutatea asta pe spate, adăugă.

Demonul o privi bănuitor, dar îi făcu semn lui Ikuppi.

— Las-o să se scoale.

Băiatul se ridică, dar pumnalul rămase la gâtul ei. Încet, ca să nu-l enerveze, Tiamat, întinse mâna către lumina aurie şi închise poarta minusculă din cealaltă parte a „curţii”. Când o închise, lumina aurie pieri şi regele Nabonaid chicoti.

Tiamat privi la sculptura în formă de siruş. Înghiţi iar.

— Fă-o! şuieră Ikuppi în urechea ei, împungând-o iar cu cuţitul. Şi fără şmecherii de data asta, Ochi-Verzi!

Tiamat îşi apăsă mâna stângă pe „Babilon” şi se concentră asupra sculpturii. La fel ca data trecută, un fulger auriu se răspândi pe podea înspre inelul dublu care reprezenta Oceanul

Pământesc. De data aceasta, nu mai exista niciun înalt Preot ca să întrerupă legătura. Inspiră adânc când lumina traversă inelul şi izbucni ca o flacără. Demonul făcu un pas înainte, nerăbdător. Chicotitul lui Nabonaid deveni mai puternic. Salivând, se târî spre liniile de foc aurii.

— Nu încă, Maria Ta! ţipă Tiamat, înfricoşată că regele va fi rănit şi Demonul va da vina pe ea şi se va hotărî să ucidă siruşul până la urmă.

Nabonaid păru că nu o aude. Începu să se târască mai repede. Fata puse repede fruntea la podea şi privi de-a lungul linei de foc. Exista şi acolo o poartă abia vizibilă, deşi aceasta arăta mai mult ca poarta grădinii prinţesei decât o poartă de oraş. Tremurând puţin, o împinse. Dacă exista o altă măsură de securitate, precum porţile duble de la Borsippa?

— *DrumsprecasăDESCHIDE…*

Vocea siruşului izbucni plină de bucurie în mintea ei. Lumina dinspre poartă strălucea atât de puternic, încât fii nevoită să-şi acopere faţa cu braţul. Altarul se umplu de parfum în timp ce din cărămizi izbucniră în jurul lor flori şi copaci. Viţa-de-vie se mlădie răsucindu-se din acoperiş, crini răsăriră dintre liniile hărţii şi îi gâdilară nasul lui Tiamat.

Totul se întâmplă atât de repede încât nu avu timp să se întrebe de unde veneau.

Pumnalul lui Ikuppi căzu cu zgomot pe podea, iar băiatul se sprijini de perete cu ochii măriţi de groază. Demonul îşi ţinu respiraţia şi făcu un pas înapoi. Doar regele Nabonaid continuă să se târască, cu faţa luminată de culorile cele nepământeşti, cu coroana strălucindu-i în lumina de dincolo de Oceanul Pământesc. Întinse mâna înspre poartă, se ridică în picioare, zâmbi ca un copil mic şi dispăru. Se simţi un alt val de parfum şi un ţipăt stins, care îi înfioră.

— Aşadar… legendele sunt adevărate!

Demonul scutură din cap şi privi la Tiamat cu oarecare teamă.

Un alt ţipăt venit de dincolo de poartă îl scoase din transă. Înşfăcă pumnalul lui Ikuppi, îl dădu înapoi băiatului şi se repezi spre poartă. Înainte de a păşi în lumină, arătă spre Tiamat.

— Să fii cuminte, prinţesă! Mă voi întoarce!

Îşi trase sabia şi pieri în urma regelui.

Ikuppi ţinea strâns pumnalul, cu ochii încă mari, încercând să înţeleagă ce e cu florile şi copacii din jurul lor. Foarte repede, Tiamat ridică mâna de pe podea şi porni către uşă. Culorile, copacii şi poarta trecură pe lângă ea afară din altar, deşi acum că întrerupsese legătura începeau să piară.

Ikuppi sări alarmat, făcu un salt şi îi tăie drumul. Pumnalul îi înţepă obrazul.

— Ţine poarta deschisă! ţipă el. Pune mâna pe podea sau te tai, jur că te tai!

— E încă deschisă, tâmpitule, îi replică Tiamat.

Parfumul venit din grădina de pe cealaltă lume îi umplea nările, aducându-i aminte de casă, şi o linişte stranie o cuprinse.

— Nu cred că e ca poarta din Borsippa. Nu dispare dacă mă mişc. Mă duc doar să văd dacă siruşul meu e bine. Cât de departe pot să ajung, dacă oamenii Demonului împânzesc oraşul?

Ikuppi privi nesigur către uşă.

— Rămâi unde eşti! ţipă el, împungând-o cu cuţitul. Şi adu înapoi poarta, acum!

Tiamat se făcu mică.

— Te rog, Ikuppi! Ţi-am zis că nu pot. De ce faci asta? Demonul nu va afla Nu ne poate vedea Dacă ai câştigat deja…

Ikuppi o împunse mai tare.

— Taci.

Fata inspiră adânc şi făcu o altă încercare.

— De ce nu eşti la petrecerea Ghirlandei? Cu siguranţă că ţi-ar plăcea mai mult să te lauzi cu Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri decât să stai aici singur, aşteptându-i pe rege şi pe Demon să se întoarcă. O să dureze o veşnicie, dacă ei caută o plantă anume, crede-mă! Uneori îmi ia o zi întreagă să găsesc unele plante după care mă trimite Nanname în grădina prinţesei, şi grădina prinţesei nu-i nici pe de parte atât de mare ca aceasta. Privi lung la florile şi copacii care dispăreau, ameţită de toată ciudăţenia lucrurilor care se întâmplau. Uită-te la poarta aceea! Nu dispare niciodată!

— Am zis să taci!

Tăişul lui Ikuppi îi crestă obrazul. Simţi cum sângele i se scurge din rană.

— Tu nu eşti prinţesă! Eşti doar o orfană tâmpită din oraşul exterior cu o mână magică. După ziua de azi, vei fi o orfană tâmpită din oraşul exterior fără o mână magică. O să te fac să-ţi doreşti să te fi mâncat clinii când erai copil.

Chicotitul lui semăna puţin cu al regelui nebun.

— Demonul va sparge tăbliţa ta de adopţie şi îţi vei pierde cetăţenia şi vei deveni o sclavă. Apoi să te dea pe mâinile mele. Tata spune că sunt destul de mare ca să am nevoie de o sclavă. Va trebui să te domesticim cum trebuie şi să te însemnăm ca să nu fugi.

Chicoti iar şi îi flutură pumnalul prin faţa ochilor.

Tiamat nu se putu abţine să nu râdă. Ikuppi era la fel de înspăimântat ca ea.

Îşi împinse cotul înapoi cât de tare putu şi îl lovi în vintre. Băiatul se îndoi de mijloc şi scăpă pentru a doua oară pumnalul. Tiamat îl înşfăcă şi o luă la fugă printre copacii care dispăreau, afară pe uşă.

— Întoarce-te! strigă Ikuppi. O să-ţi pară rău! Lumina soarelui părea palidă în comparaţie cu cea a grădinii de pe lumea cealaltă. Pe străzile şi în grădinile oraşului interior oamenii priveau cu uimire în sus, la zigurat, apărându-şi ochii cu mâna. În curtea templului, avea loc o luptă şi soldaţii încrucişau săbiile la primul nivel al ziguratului. Îi alungă din minte.

Pe marginea celui mai înalt nivel, printre culorile şterse al grădinii, stătea ghemuit siruşul ei. Solzii străluceau roşietici şi aurii în lumina soarelui abia ridicat. Aripile şi labele erau încurcate în trei plase mari aruncate una peste alta. Oamenii Demonului se chinuiau să ţină funiile întinse între ele. Priviră îngroziţi la florile şi la copacii care pluteau deasupra ziguratului. Umbre fantomatice se iţeau printre copaci, urmând cărări invizibile pe cer. Undeva sus, râul reflecta poarta care ieşise din altar, masivă şi aurie ca un al doilea soare. Când Tiamat ieşi în fugă, capul siruşului se întoarse să privească poarta şi îl spintecă pe cel mai apropiat om cu cornul său.

— *Trebuiesăscap*...

Tiamat se furişă pe lângă oamenii Demonului, care nu îndrăzniră să dea drumul funiilor ca să o urmărească. Începu să taie corzile groase de plasă cu pumnalul lui Ikuppi. Dar plasele

fuseseră făcute special pentru vânătoarea de lei şi nu se tăiau uşor. În timp ce tăia, lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Putea vedea laba însângerată din faţă a siruşului, din care Deomul smulsese gheara. Mirosul de mosc se amesteca cu parfumul grădinii, ameţind-o. Răsuflă tare când o coardă cedă şi siruşul putu să-şi mişte în voie cornul.

— Opreşte-te! strigau oamenii Demonului. Eşti nebună? Ne va omorâ pe toţi.

Tiamat tăie o altă coardă. Culorile şi poarta de pe cer deveneau din ce în ce mai neclare, întorcându-se la altar, ca ca un fir de apă care se scurgea într-o groapă. O aripă uriaşă fâlfâi, se zbătu să iasă din corzile care mai rămăseseră apoi se întinse într-un fulger auriu. Oamenii de pe partea aceea dădură drumul funiilor şi o luară la goană în jos pe scări către următorul nivel.

— Întoarceţi-vă, laşilor! strigară oamenii care rămăseseră în urmă. Nu-l putem ţine singuri!

Strânsoarea funiilor slăbi şi siruşul îşi eliberă cealaltă aripă, apoi un picior din spate. Coada biciui aerul, măturându-i pe patru dintre oamenii Demonului peste margine, în golul în care apăruse grădina cea fantomatică. Căzură în gol şapte niveluri, ţipând. Poarta dispăruse în altar împreună cu florile şi copacii. Tiamat se opri din tăiat şi începu să tragă. Restul corzilor alunecară de pe spinarea siruşului. Împinse plasa peste margine cu un geamăt, iar creatura eliberată pe jumătate sări, pe jumătate zbură către altar, în urma porţii.

Ikuppi îşi făcuse în sfârşit curaj să iasă după Tiamat. Dădu cu ochii de siruş cum ieşi pe uşă. Sângele îi pieri din obraji. Se întoarse şi fugi iar înăuntru. Altarul era prea mic pentru ca un siruş înaripat să poată intra în el. Dragonul îşi băgă capul înăuntru şi dădu din coadă, dar copacii şi culorile dispăruseră. Scoase un şuierat de nelinişte.

— *Acasâzboarăacasă*...

Înţelegând deodată, Tiamat deveni conştientă de ceea ce încerca animalul să-i spună de când se regăsiseră la Borsippa. Se repezi spre uşă, apucă unul dintre coamele laterale ale siruşului şi îi dădu capul la o parte ca să se poată strecura pe lângă el.

— Trebuie să fac grădina să înflorească din nou ca să poţi zbura prin poartă, îi zise ea. Pregătește-te!

Creatura ţopăi până la marginea nivelului aurit şi îşi scutură cornul în direcţia oamenilor care se retrăseseră în jos pe scări. Părea mulţumit că o aşteaptă să-i deschidă poarta. Dar dintr-odată îşi întinse aripile, umbrind întregul vârf al ziguratului şi şuieră furios înspre altar.

Tiamat se răsuci. Inima îi stătu în loc pentru o clipă. Demonul se sprijinea de tocul uşii, gâfâind. Avea o privire sălbatică, părul în dezordine, hainele rupte. Pierduse o sanda şi avea pantalonii sfâşiaţi. Sabia îi atârna în mână. Răşină aurie strălucitoare picura de pe tăişul acesteia. În spatele lui, în umbră, Ikuppi stătea lipit de zid, îngrozit. Nici urmă de Nabonaid.

— Regele a murit, şopti Demonul. Am dat greş. Nu l-am putut salva… nu m-am gândit niciodată, n-am ghicit… Atât de strălucitoare… prea strălucitoare…

Se clătină orbit de lumina soarelui, făcu trei paşi spre margine apoi păru să-şi dea seama de ceva şi îşi întoarse capul. Siruşul şuieră din nou.

— *Oameniiauzdrobitouăle*...

Un fulger auriu cu roşu spintecă aerul. Demonul flutură la întâmplare sabia, dar siruşul i-o dădu jos cu o simplă lovitură de labă. Ghearele sale ca de leu îl ţinură pe Demon trântit pe cărămizile aurii în timp ce picioarele din spate îi sfâşiau stomacul. Urletele

Demonului nu păreau a fi omeneşti. Se auzi un trosnet îngrozitor, urmat de o tuse dezgustată.

— *Oameniiaugustrâu*...

Simţind că îi vine să leşine, Tiamat se furişă în altar, unde Ikuppi stătea încă sprijinit de zid.

— Dacă ai avea puţină minte, ai sta aici, îi zise ea în timp ce îşi punea mâna pe podea.

Parfumul, culorile, copacii şi florile cele ciudate reapărură. Plutiră afară pe uşă şi se înălțară la cer. Poarta aurie le urmă.

— Zboară acasă, siruşule! strigă fata. Zboară acasă!

Aripile se întinseră în bătaia soarelui. Se auzi un murmur de pe străzile de sub zigurat şi, în acelaşi timp, o explozie de bucurie deplină în mintea ei.

— *ACASĂ*…

Piatra de sub mâna ei deveni dintr-odată rece. Lumina, siruşul, culorile, grădina fantomatică, Poarta Raiului şi creaturile abia zărite care locuiau dincolo de ea, toate pieriră. Doar parfumul rămase în aer, ca amintirea unui vis. Tiamat îşi ridică mâna şi se uită la ea. Degetul cel mic încetase să mai sângereze.

Un zgomot de lângă perete îi aduse aminte că nu era singură.

— Suntem în siguranţă acum? şopti Ikuppi. A plecat?

Fata abia se abţinu să nu râdă.

— A plecat, zise ea cu voce seacă. Du-te la Petrecerea Ghirlandei, Ikuppi. Pleacă de aici! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Capitolul 19

GHIRLANDA

Fie ca mâna mea ridicată, invocarea zeilor atotputernici, să aducă eliberarea!

Pe scările de afară se auziră tropăituri şi oameni care strigau, readucând-o pe Tiamat la realitate. Îşi încrucişă braţele şi fii străbătută de fiori, simţindu-se dintr-odată lipsită de puteri. Să vină oamenii Demonului după ea. Făcuse ceea ce îşi propusese să facă. Siruşul era liber.

O siluetă înveşmântată în haine lungi şi cu barbă apăru în lumina uşii.

— E cineva aici? întrebă o voce pe care Tiamat o recunoscu imediat ca fiind cea a înaltului Preot. Părea îngrijorat.

Resemnându-se cu soarta ei, Tiamat se ridică în picioare şi ieşi la lumina zilei. Soldaţi şi preoţi roiau pe zigurat precum furnicile într-un muşuroi, discutând aprins despre ceea ce văzuseră. Unul dintre soldaţi ridicase sabia Demonului şi privea răşina care încă strălucea pe tăiş.

Înaltul Preot îi smulse sabia, o înfăşură repede în brâul lui şi trecu pe lângă Tiamat ca să examineze altarul. Ieşi, pălind mai liniştit.

— A plecat siruşul? întrebă el.

Fata dădu din cap. Nu putea să-şi dea seama de ce înaltul Preot nu era în închisoare alături de ceilalţi. Nu spusese Ikuppi că fusese arestat? Dar poate că fusese de partea Demonului tot timpul. Poate de asta îi abandonase pe ea şi pe maestrul Andulli la Borsippa. Nedreptatea o făcu să-şi revină din starea de nepăsare şi îl fulgeră cu privirea înaltul Preot nu observă. Era prea ocupat de sabie; luase răşină pe deget şi o mirosea.

— Bănuiesc că Ensi nu a adus nimic altceva înapoi cu el, zise. Un ou, de exemplu?

Tiamat îşi încleştă pumnii.

— Nu, nu a adus.

Alt oftat.

— Ce păcat! Era ultimul nostru siruş. Fără un ou nou, nu va mai avea loc o altă Binecuvântare, şi Porţile vor rămâne închise pentru totdeauna.

— Bravo! Atunci poate că nu o să mai poţi ucide pe altcineva lăsându-l pe partea cealaltă! Nu ar fi trebuit să avem încredere în tine.

Înaltul Preot o privi surprins.

— Păi, Tiamat... nu mă învinui pe mine pentru asta. Nici măcar nu eram în altar când maestrul Andulli s-a întors, altfel l-aş fi oprit. Moartea lui e regretabilă, dar atunci erau lucruri mai importante decât asta.

— M-ai lăsat pe *mine* aici!

Înaltul Preot tuşi.

— Legendele nu sunt întotdeauna întru totul adevărate. Am crezut că vei putea să treci totuşi prin Poarta Pământească fără nici o problemă. Dar până la urmă s-a rezolvat, nu? Mai bine decât mă aşteptasem, de fapt. E păcat pentru pierderea siruşilor, dar Nabonaid a întrerupt ciclul cu mult timp în urmă, aşa că nu mă miră că nu a fost în stare să păstreze un ou. Poate e mai bine aşa. Intrăm într-o epocă nouă. Un nou rege, un nou mers al lucrurilor. Va trebui să schimb ritualurile, dar nu-i nici o problemă.

Îşi reluă atitudinea aspră.

— Grăbește-te, fetiţo. Se pare că toată lumea din Babilon te caută. Regele Kyros spune că nu va accepta coroana până nu află că eşti bine.

— Re... regele Kyros? se bâlbâi Tiamat, scoasă din gândurile ei. Dar credeam... Credeam că a pierdut.

Înaltul Preot se încruntă, privind-o lung.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Ikuppi a zis...

Se întrerupse, moleşeala care o cuprinsese după închiderea porţii fiind înlocuită de o energie subită, când îşi dădu seama că soldaţii de pe zigurat purtau uniforme persane.

— Atunci înseamnă... că echipa Egibi a câştigat?

Înaltul Preot chicoti, atitudinea-i semeaţă topindu-se pentru o clipă.

— Micuţul iudeu al lui Andulli a jucat ca nimeni altul. L-a făcut praf pe reprezentantul Coroanei. Ce păcat că Belşazar nu era în viaţă ca să-l poată vedea.

Tiamat simţea cum gura i se lăţeşte într-un zâmbet prostesc.

— Am câştigat! şopti ea Simeon a câştigat Ghirlanda.

După aceasta, tot ce urmă fu ca un vis. Cumva, reuşi să coboare cele trei sute de trepte ale ziguratului fără să-i fugă pământul de sub picioare. Cineva îi aduse o băutură pe care o înghiţi fără să o guste. După aceea, îşi dădu seama că aceasta probabil conţinuse ierburi medicinale care să o ajute să-şi revină, căci culorile oraşului deveniră mai vii, soarele arunca o lumină aurie, iar părul îi flutura în vânt ca nişe pene. În timp ce ieşeau din templu şi înaltul Preot încerca să-i facă drum prin mulţime agitată, oamenii aruncau flori şi aclamau.

— Binecuvântat este Marduk! strigau ei. Domnul soarelui care se ridică, învingătorul nopţii, învingătorul demonilor!

Simţindu-se ponosită şi murdară printre preoţii împodobiţi în cele mai scumpe veşminte ale lor, Tiamat se trezi prinsă într-o procesiune de-a lungul Căii Ajiburshapu. Leii aurii, cu coamele lor albastre şi roşii, mărşăluiau cu ei de-a lungul zidurilor albastre, soarele ardea, iar capul i se învârtea din cauza căldurii, a luminii şi a zgomotului. Încercă să scape din mulţime, dar preoţii o îndemnară să meargă înainte.

— Nu, nu cumva să faci asta! spuneau ei, râzând la protestele fetei. Regele Kyros nu ne-ar ierta niciodată.

Îi întâlniră pe regele persan şi pe generalul lui Gobryas la porţile principale ale oraşului. Regele se afla într-un car tras de patru armăsari împodobiţi cu alb şi auriu. Îşi schimbase uniforma de luptă în veşminte magnifice de culoare purpurie cu stele minuscule făcute din mărgele care străluceau în soare. Barba îi fusese dată cu ulei şi parfumată, astfel încât lucea şi mirosea precum laboratorul lui Nanname, dar nu îşi lepădase sabia cea simplă de fier. Sub comanda generalului, soldaţii persani formau o escortă disciplinată, sobră în jurul regelui, care contrasta izbitor cu prinţii şi prinţesele pe care Belşazar îi invitase la campionate, care sughiţau şi chicoteau pe măsură ce

îşi luau locul în procesiune. Era clar că transformaseră alianţa cu perşii într-un alt pretext ca să petreacă. Alte care aşteptau în stradă, iar caii acestora băteau nerăbdători cu copitele în caldarâm. În urma lor, suporterii încă îmbrăcaţi în culorile echipei lor se îngrămădeau sub umbrele de soare cu ciucuri, arătând la zidurile înnegrite din curtea exterioară şi împărtăşindu-şi unii altora povestiri exagerate despre pericolul prin care trecuseră atunci când fuseseră luaţi ostatici de către perşi. Străzile erau pline de fum de tămâie, bucle negre date cu ulei, gene înnegrite cu vopsea, râsete fugare, aclamaţii şi, bineînţeles – peste tot unde Tiamat se întorcea – oameni care vorbeau despre grădina de pe cer.

— Atârna acolo, pur şi simplu, exclamă o doamnă. Magia Babilonului este probabil foarte puternică!

— Nu a fost nici o magie, prostuţo! Probabil că era vorba de un fel de terasă ascunsă, precum tunelul pe care perşii l-au folosit ca să intre în palat.

— Mi s-a părut că văd copaci crescând pe zigurat.

— Copacii nu cresc în cărămidă! Oricum, acum nu mai sunt.

— Şi eu i-am văzut!

— Lasă copacii! Ai văzut dragonul…?

Aducându-şi aminte, Tiamat îşi făcu mâna căuş.

— Siruşule, şopti ea.

Preoţii fuseseră nevoiţi să se oprească din cauza carelor şi oamenilor care blocau drumul. Generalul Gobryas o luă pe Tiamat de braţ şi o conduse prin mulţime. Privi la ea cu un fel de respect morocănos şi zise:

— Regele doreşte să-ţi adreseze personal mulţumiri pentru rolul pe care l-ai avut în obţinerea victoriei noastre. Ai grijă cum te porţi.

Se trezi lângă carul regelui, privind la ochii cei verzi. Acesta îi zâmbi şi îi întinse mâna.

Simţindu-se doar pe jumătate conştientă de ceea ce se întâmpla, Tiamat îl lăsă pe rege să o ajute să urce în carul regal. Platforma se mişcă sub picioarele ei atunci când caii tropăiră şi dădură din coadă. Alte petale îi căzură în păr, aruncate de pe ziduri, pe care se urcase jumătate din populaţia oraşului exterior pentru a urmări procesiunea. Kyros le culese cu o mână blândă.

— Îmi pare rău, Tiamat, spuse el grav. Ar fi trebuit să-ţi ascult avertismentul cu privire la Demon. Dar acum nu mai e. Nu-ţi mai poate face rău.

— Siruşul l-a mâncat.

— Sper să nu-l apuce vreo durere de stomac.

Tiamat privi lung la rege. Făcuse o glumă. Ar fi trebuit să râdă. În schimb, izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău, dar… te rog, lasă-mă jos… trebuie să-mi găsesc prietenii…

Braţul regelui îi înconjură umerii. Cel care conducea carul, străduindu-se să oprească armăsarul, îl privi uimit pe stăpânul său, apoi îşi zâmbi lui în barbă.

— Te las acasă pe drum, zise Kyros. S-au dus să te caute în grădină.

La privirea nesigură pe care i-o aruncă Tiamat, îi răspunse cu o strângere de mână şi îi şopti blând la ureche.

— Nu-ţi fie teamă, nu în grădina pe care am văzut-o suspendată pe cer – cea pământească pe care regele vostru Nabucodonosor a construit-o pentru prinţesa lui persană şi care, din câte înţeleg, e minunată. Trebuie să o vizitez înainte de a pleca, dar mai întâi trebuie să mă ocup de câteva lucruri. Preoţii voştri insistă să vizitez templul Akitu şi să primesc binecuvântarea lui Marduk. Bineînţeles, ştim cu toţii că nu mai este un ritual adevărat, dar trebuie să îl îndeplinesc de dragul oamenilor.

Se uită la mulţimea care aclama şi se strâmbă.

— Nu ştii cât de norocoasă eşti că ai scăpat de responsabilităţile care revin de obicei celor care au ochi de culoarea noastră. Câteodată urăsc faptul că sunt rege.

Tiamat se uită repede la el, aducându-şi aminte ce spusese Demonul în altar.

— Şi… şi prinţesa Amitis avea ochi verzi?

Îşi ţinu respiraţia, de teamă că regele nu ştie.

Acesta zâmbi.

— Bineînţeles că da. Foarte frumoşi. Se spune. E o trăsătură a familiei noastre de la primii regi care au coborât de pe dealuri. Acum ţine-te bine! Cred că o pornim în sfârşit, iar caii mei sunt la fel de nerăbdători să ajungă acasă ca noi.

Suna ca o avertizare. Când omul care conducea carul strânse hăţurile, armăsarii ţâşniră atât de energici, încât platforma se săltă în aer şi oamenii se împrăștiară din calea lor. Conducătorul carului reuşi să recapete controlul şi armăsarii înaintară ţanţoşi pe Calea Ajiburshapu, ducând alaiul către Poarta Iştar. Ecoul potcoavelor se auzi în pasaj, umbra zidurilor trecu peste ei, apoi ieşiră din oraşul interior şi se îndreptară spre râu şi micul templu de pe malul său în care niciun rege al Babilonului nu mai pusese piciorul din vremea lui Nabucodonosor.

La poarta care ducea către grădina lui Amitis, carul opri puţin ca să o lase pe Tiamat să coboare. Kyros aşteptă până când aceasta se află în siguranţă pe treptele de la marginea căii înainte de a da ordin să se continue drumul. Fata privi la veşmintele lui care fluturau, brodate cu stele de aur, până când acestea dispărură, apoi se strecură recunoscătoare pe poartă în umbra frunzelor de dincolo de ea.

Tiamat se grăbi să urce treptele teraselor, picioarele ei găsind drumul din obişnuinţă. Nimic nu se schimbase aici. Viţa-de-vie care fusese lăsată să crească în voie i se anina în pâr, miresme încălzite de soare pluteau din toate părţile şi zgomotul procesiunii se auzea din ce în ce mai încet până când păru că vine dintr-o altă lume. Umerii i se relaxară pentru prima dată de când Demonul o dusese în Casa Ţipetelor Tăcute. Când un băiat ieşi în fugă. Din tufişurile din apropiere, se întoarse zâmbind, negândindu-se decât că era Simeon sau vreunul dintre ceilalţi care o găsise primul.

Era Ikuppi.

Acesta îi întoarse un zâmbet rău.

— Crezi că eşti cu totul specială, nu-i aşa, Ochi-Verzi? Cum te plimbai tu în carul regelui ca o mică prinţesă!

Tiamat înlemni. Băiatul avea o privire sălbatică. Îşi pierduse mantia, tunica era sfâşiată şi era desculţ. Zgârieturile de pe obraji şi de pe braţe arătau că îşi croise drum prin hăţiş. Fluieră şi Labinsin ieşi din tufişuri pe partea cealaltă a potecii, privind îngrijorat înspre cer.

— Bestia a dispărut „ţi-am zis! se răsti Ikuppi. Pune mâna pe ea!

Labinsin se apropie de Tiamat cu teamă. Ikuppi oftă şi o apucă de braţ el însuşi, răsucindu-i-l la spate.

— N-am nevoie de pumnal ca să te domesticesc, Ochi-Verzi! şuieră el. Gunoi din oraşul exterior!

Tiamat îl lovi tare în fluierul piciorului. Strânsoarea slăbi şi fata se eliberă.

— Lasă-mă în pace, Ikuppi! zise ea. Nu îmi mai e frică de tine.

Ikuppi îşi frecă piciorul şi o fulgeră cu privirea.

— O să regreţi că ai făcut asta. Dragonul tău nu mai e. Nu te mai poate ajuta acum.

Labinsin privi din nou cerul şi şopti:

— Oare îl poate chema înapoi?

— Nu fi prost! E clar că minte.

Tiamat le zâmbi.

— Vă aduceţi aminte ce i-a făcut Demonului? A căpătat pofta pentru carne de om. Poate să să-ţi simtă mirosul de la depărtare.

Labinsin păli.

— Hai să mergem, Ikuppi. L-a mâncat pe Demon, îţi aduci aminte?

— Nu o să-l lase să ne mănânce. Nu are ea curajul ăsta.

Tiamat îşi ridică mâna dreaptă şi îşi răsfiră degetele.

— Pună-mă la încercare, zise ea, înfruntând privirea lui Ikuppi. Să ştii că şi prinţesa Amitis avea ochi verzi. Mi-a zis regele. Se pare că e o trăsătură specific persană. Iar aceasta a fost grădina ei. Puterea e mare aici, o simt în sânge.

— Astea-s prostii!

Ikuppi nu se mişcă din loc. Dar Labinsin dădea deja înapoi. Când tufişurile de pe terasa de deasupra începură să foşnească, scoase un ţipăt de groază şi o luă la fugă.

— Întoarce-te, laşule! strigă Ikuppi după el.

Tiamat zâmbi iar, deşi nu îndrăzni să-şi ia ochii de la băiat ca să vadă de ce foşniseră tufişurile.

— Doar noi doi, Ikuppi, şopti ea.

Băiatul aruncă o privire nesigură înspre terasa de deasupra. Faţa i se schimonosi în timp ce dădea înapoi pe trepte.

— Ţine creatura aia departe de mine, mormăi el.

— O ţin departe de tine dacă şi tu te ţii departe de mine şi de prietenii mei.

Alt foşnet, de data asta mai aproape.

— Nu-ţi face griji! strigă Ikuppi, pierzându-şi deodată curajul şi luând-o la fugă pe scări după Labinsisn. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine sau cu dragonul tău tâmpit!

Când băiatul dispăru din vedere, Hamat se încruntă către hăţişuri.

— Cine-i acolo? şopti ea.

Frunzele se mişcară şi Simeon ieşi. Folosi un arac de viță-de-vie ca să coboare de-a lungul terasei şi ateriză uşor în faţa ei, zâmbind larg.

— Cum am fost?

Fata se uită la el simţind tot felul de sentimente confuze în suflet.

— Nu ai făcut deloc ca un siruş.

Zâmbetul băiatului i se lăţi.

— L-am păcălit pe Ikuppi, nu-i aşa? M-am gândit că o să-l facă să stea cuminte până când o să poţi chema adevăratul siruş.

Îi aruncă o privire ciudată.

— E adevărat? Ceea ce i-ai spus, că ai fi rudă cu prinţesa Amitis?

Tiamat îşi strânse buzele, încercând să-şi ţină în frâu emoţiile.

— Nu mai contează acum. Ai câştigat Campionatul Celor Douăzeci de Careuri, Simeon! Ce mi-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo. Probabil că a fost extraordinar.

Simeon zâmbi şugubăţ.

— A fost înfricoşător. Ikuppi a trişat, dar mă gândeam la toţi oamenii aceia care ar fi avut de suferit dacă pierdeam şi m-am înfuriat atât de tare că am jucat pe Simbolul Ochiului la sfârşitul jocului şi din fericire am ghicit. Am încercat să te găsesc de îndată ce soldaţii m-au lăsat să plec, dar nu ştia nimeni unde ai plecat. Era aşa de mare agitaţia, toţi voiau să mă felicite, şi regele persan cucerise oraşul. Era imposibil să scap.

— Simeon!

Tiamat îşi dădu seama că râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Mi-ai zis să nu joc niciodată pe Simbolul Ochiului la sfârşitul jocului!

— Asta era înainte să capeţi tu norocul şi să ne arăţi tuturor că orice e posibil.

— Dar tu nu ai fost lins de siruş…

Îl privi cu teamă deodată.

— Sau ai fost?

Simeon scutură din cap.

— Nu, nu, nu-ţi face griji! Oricum, mă îndoiesc că Marduk m-ar binecuvânta pe mine. Sunt iudeu, ai uitat? Avem şi aşa destule griji acum că regele Kyros a zis că putem să ne întoarcem acasă. Bunicul vrea, bineînţeles, dar mama şi tata nu sunt prea siguri. Tata a căpătat o slujbă bună la familia Egibi şi, acum că maestrul Andulli a murit, va fi şi mai important pentru ei… Se întrerupse şi îşi muşcă buza. Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să-ţi aduci aminte. Probabil că a fost îngrozitor să fii martoră la tot ce s-a întâmplat.

Fata închise ochii. Imaginea maestrului Andulli căzând de pe zigurat era la fel de vie, dar nu mai avea puterea de a o face să plângă.

— Nu mai e, zise ea. Dar a făcut ceea ce şi-a propus şi cred că regele Kyros va fi mai bun decât bătrânul Nabonaid şi Demonul.

— Da!

Simeon se lumină la faţă.

— Şi cred că vreau să rămân. Babilonul este casa mea. Oricum, va trebui să rămân ca să-mi apăr Ghirlanda anul viitor. Doamna Nanname spune că dacă părinţii mei vor să plece cu bunicul ca să aibă grijă de el până se aşază la casa lui, voi putea să stau cu voi până când se întorc ei şi vă voi ajuta să faceţi parfumuri. Privi către ea, nesigur. Asta dacă nu cumva trebuie să pleci şi să trăieşti în palat de acum în acolo.

— De ce să vreau să fac asta? întrebă Tiamat, tresărind când îşi aduse aminte de Nanname cum zbura pe spinarea siruşului. Crezi că Nanname şi Khatar au ajuns acasă în siguranţă?

Simeon zâmbi.

— Vino să vezi singură!

O conduse spre fântâna unde Tiamat găsise pecetea. Părea că trecuse atât de mult timp de atunci!

— A vrut să vină aici, să-ţi vadă ascunzătoare secretă. A luat o veşnicie să urce toate treptele astea, dar Enki şi Hillalun au ajutat-o.

Tiamat nu înţelese dacă era vorba de Nanname sau de Khatar. Dar se aflau amândouă în grotă. Khatar stătea întinsă pe bancă, cu capul sprijinit de mantia împăturită a lui Enki. Nanname stătea lângă ea, ştergând fruntea fetei cu o eşarfă de păr înmuiată în ceva ce părea să miroasă mai bine decât orice parfum făcut vreodată de ea. În jurul grotei se aflau diverse ierburi şi grămezi de petale de flori, iar în fântână era o pastă verde lipicioasă. Când Simeon o trase pe Tiamat printre cârceii de viţa-de-vie, ochii lui Khatar se deschiseră şi le zâmbi slab.

— Credeam că nu mai ajungi niciodată, Ochi-de-Persană! Cred că te-ai distrat prea mult zburând pe dragonul ăla al tău.

— Cam aşa Tiamat îi aruncă o privire lui Nanname. O să fie bine?

Nanname zâmbi.

— Ceilalţi au găsit ierburile de care aveam nevoie şi Simeon a fost atât de drăguţ că şi-a donat Ghirlanda. N-o fi ea făcută din frunzele Copacului Vieţii, dar s-a dovedit că are proprietăţi vindecătoare.

Arată spre fântână.

Tiamat privi îngrozită la pasta cea verde.

— Asta e Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri? O, Simeon!

Băiatul ridică din umeri.

— Îi e mai utilă lui Khatar decât îmi e mie. Nu am nevoie de o ghirlandă stupidă care să se ofilească într-un colţ al camerei ca să-mi amintească că am câştigat. Oricum, nu a fost un Campionat prea cinstit anul acesta.

— Ce vrei să spui? Doar l-ai învins pe Ikuppi, nu?

— Da, dar nu am învins cel mai bun jucător…

Fură întrerupţi de un ţipăt care venea de afară, de pe terasă. Muna năvăli printre cârceii de viţă, cu pletele în vânt, şi o îmbrăţişa pe Tiamat atât de tare, încât aproape că îi frânse oasele.

— Tia! Ce s-a întâmplat cu tine? Te-am căutat pe peste tot. Şi după aia şarpele acela de Ikuppi şi prietenul lui au dispărut şi

ne-am temut de ce mai rău. Pun pariu că sunt pe undeva punând ceva la cale împreună cu Demonul.

— Nu cred că vom mai avea probleme cu banda lui Ikuppi, zise Tiamat, schimbând o privire cu Simeon. Oricum, Demonul e mort.

— Demonul e mort?

Enki îl împinse pe Hillalum care stătea sub vie cu un zâmbet larg pe faţă şi se încruntă la ea

— Eşti sigură?

— Foarte sigură. Am văzut cum l-a mâncat siruşul.

Ceilalţi tresăriră. Dar Enki dădu din cap.

— Foarte bine! zise el cu o voce gâtuită, şi Tiamat ştiu că se gândea la tatăl lui.

— Asta-i o veste grozavă!

Hillalum o luă sfios pe Muna de umeri şi îi zâmbi.

— Nu-i aşa, Nanname?

— Da, într-adevăr.

Privirea lui Nanname o întâlni pe cea a lui Tiamat.

Tiamat zâmbi. Ştia că mai târziu i se vor pune multe întrebări. Dar acum era de-ajuns că era înconjurată de prieteni, cu regele persan încoronat de către preoţii de dedesubt şi cu Demonul dispărut pentru totdeauna.

— Deci, zise Simeon în tăcerea în care nu se auzea decât căderea frunzelor, ce aţi zice de un Joc al Celor Douăzeci de Careuri?

Ceilalţi izbucniră în râs şi îl împinseră în joacă.

— Ca să ne baţi pe toţi, nu? Nu, mulţumim. Doar pentru că ţi-ai tocat Ghirlanda nu înseamnă că am uitat cum l-ai făcut praf pe Ikuppi la palat!

Ochii cei negri ai lui Simeon se aţintiră asupra lui Tiamat.

— Mai trebuie să joc cu cineva. A fost eliminată pe nedrept.

Ceilalţi tăcură. Enki îşi înfăşură o şuviţă de păr pe deget, un gest care era atât de caracteristic tatălui său, încât pe Tiamat o străbătură fiorii. Muna şi Hillalum priviră unul la altul. Nanname oftă şi clătină din cap. Khatar îi făcu cu ochiul.

— Hai, Ochi-de-Persană! Ia arată-i tu cum joci cu mâna ta cea norocoasă, să vedem ce fel de campion este!

Tiamat îşi muşcă buza. În cele din urmă, realizară cu toţii ceea ce ea ştiuse de când se închisese Poarta Raiului.

— N-are rost, le zise. Siruşul a plecat acasă. Mi-am pierdut tot norocul.

Linişte.

— Dar i-ai zis lui Ikuppi că se va întoarce şi îl va mânca, protestă Simeon. Ai spus că eşti urmaşa prinţesei Amitis şi că ai puterea să-l aduci înapoi.

Tiamat izbucni în râs.

— Am minţit, prostuţule! Ikuppi a fost cel care credea că o să vină, aşa că l-am păcălit. Înaltul Preot a spus că porţile din vârful ziguratului s-au închis pentru totdeauna. Regele trebuia să aducă înapoi un ou, ca să continue ciclul, dar nu a făcut-o. Aşa că acum nu vor mai exista siruşi în Babilon niciodată. În plus, n-am spus niciodată că sunt urmaşa lui Amitis, ci doar că, întâmplător, prinţesa avea ochi verzi la fel ca mine… ceea ce poate însemna orice, nu, Nanname?

Nanname o privi lung, apoi zâmbi şi spuse:

— Chiar dacă am putea dovedi că ai sânge regal, ceea ce nu putem face, nimeni nu va dori ca tu să locuieşti în palat. Acum facem parte din imperiul lui Kyros, ai uitat? În ochii restului lumii, suntem persani. Poate de aceea a plecat siruşul.

Iarăşi se aşternu tăcerea.

Simeon îi atinse braţul şi ochii lui negri o priviră gravi.

— Tia, îmi pare rău…

Tiamat îl îndepărtă.

— Mie nu! zise ea şi descoperi uimită că aşa şi era. Nu vreau să fiu prinţesă. Şi mă bucur că siruşul meu a plecat acasă! Uite câte necazuri a adus. Locul lui nu a fost niciodată aici. Şi doar nu credeaţi că eu chiar vreau să locuiesc în palat. Toţi prietenii mei stau în oraşul exterior. Acum suntem amândoi liberi.

Nanname o îmbrăţişa.

— Nu cred că ai pierdut nimic, zise ea. Cred că aţi fi cu toţii surprinşi să aflaţi cât de mult aţi câştigat.

Ceilalţi o priveau încă nesiguri pe Tiamat, cu excepţia lui Enki, care se uita lung printre cârceii de viță-de-vie, gândindu-se din nou la tatăl său.

Tiamat le zâmbi.

— Eu v-am spuse partea mea de poveste. Ce vreau să ştiu e ce a scris Enki pe zid.

— Da, Enki! sări Muna. Ce ai scris pe zid? Nu m-am putut apropia îndeajuns ca să văd.

Băiatul râse, stânjenit.

— Chiar vrei să ştii?

— Da!

— Ce crezi că am scris?

Zâmbi şugubăţ. Îşi înălţă braţele către cer.

— EGIBI PENTRU TOTDEAUNA!

GHID PENTRU LUMEA LUI TIAMAT

Tiamat şi prietenii ei au trăit în Babilon în timpul domniei regelui Nabonaid, care a condus din 555 î.Hr. Până în aproximativ 539 î.Hr. În cea mai mare parte a acestei perioade, oraşul a fost lăsat în grija fiului său, prinţul Belşazar, în timp ce Nabonaid călătorea prin imperiu, preocupat de o aventură personală. În această povestire, căutarea regelui se referă la Copacul Vieţii, despre care babilonienii credeau că aduce nemurirea. Unele dintre persoanele şi locurile menţionate în această carte apar în Biblie.

Rugăciunile de la începutul capitolelor sunt luate din colecţia de tăbliţe magice babiloniene numite *Rugăciuni ale Ridicării Mâinii.*

Calea Ajiburshapu

Strada principală din Babilon, cu ziduri de cărămidă albastră smălţuită, decorată cu frize cu lei şi flori albastre, aurii şi roşii. Uneori numită Calea Procesiunii, pentru că este folosită pentru procesiunea Anului Nou a zeilor babilonieni.

Templul Akitu

Templul aflat în afara oraşului unde un ritual secret are loc în timpul Festivalului Anului Nou.

Acadiană

Limba vorbită în Babilon pe vremea lui Tiamat.

Amiris

Prinţesă persană care s-a căsătorit cu regele Nabucodonosor. Pentru că îi era dor de munţii din ţara natală, acesta a construit o grădină terasată pe malul râului şi a umplut-o cu flori exotice.

Asipu

Un vindecător care foloseşte magia.

Astrolog

Cineva care cunoaşte astrologie şi poate citi în stele.

Cap Negru

Cineva de origine babiloniană, numit astfel datorită părului lui negru.

Pecetea-cilindru

Un cilindru mic, sculptat, destinat să fie apăsat în lut drept, „semnătură” a cuiva. Peceţile-cilindru sfânt făcute din diverse materiale, de exemplu lemn, lut, pietre preţioase. Sunt adesea purtate drept podoabe. Majoritatea au sculptate pe ele imagini şi text.

Oră dublă

Ziua babiloniană este împărţită în douăsprezece părţi inegale, fiecare denumită oră dublă şi având şaizeci de minute duble. Aceasta explică faptul că orele şi minutele babiloniene variază în durată în funcţie de durată a nopţii şi a zilei pe măsură ce se schimbă anotimpurile, dar o „oră de lumină” şi o „oră de întuneric” formează mereu o „oră dublă” constantă.

Ensi

Prim-ministrul regelui. Ajută la guvernarea oraşului şi deţine o putere mare.

Zile cu ghinion

Ziua a 7-a, a 14-a, a 19-a, a 20-a şi a 28-a a fiecărei luni sunt considerate zile cu ghinion.

Ghilgameş

Rege legendar din Uruk care a trăit cu aproximativ 2 000 de ani înainte de naşterea lui Tiamat. Este faimos pentru că a plecat în călătorie în căutarea Copacului Vieţii.

Grădinile Suspendate

Una dintre Cele Şapte Minuni ale Antichităţii. Nu există nici o dovadă că acestea ar fi existat în Babilon şi savanţii încă discută în contradictoriu cu privire la locaţia lor!

Casa Ridicării Capului

Templul public al lui Marduk, unde oamenii obişnuiţi mergeau să-l venereze pe acesta.

Casa Raiului de pe Pământ

Complexul templului lui Marduk, incluzând ziguratul, în care doar preoţilor li se permitea să intre. Preoţii conduceau o Şcoală a Templului pentru fiii cetăţenilor importanţi care locuiau la marginea templului.

Iştar

Zeiţă a dragostei şi a războiului. Cea mai importanţă zeiţă din vremea lui Tiamat. Simbolul ei este o stea-floare. Animalul ei sacru este un leu.

Poarta lui Iştar

Cea mai celebră poartă din Babilon cu cărămizi smălţuite împodobite cu mulaje de tauri şi siruşi.

Iudei

Oameni din Iudeea, aduşi în Babilon pentru muncă forţată când regele Nabucodonosor a distrus Ierusalimul.

Legile lui Hammurabi

O colecţie de 282 de legi referitoare la problemele de zi cu zi, inscripţionate pe o piatră neagră, aflată în Casa Ridicării Capului. Mai târziu au fost adoptate de persani.

Regele Nabucodonosor

Un faimos rege al Babilonului care a restaurat cea mai mare parte a oraşului şi a construit marele zid exterior al acestuia pentru a înconjura oraşul exterior. A distrus Ierusalimul şi i-a adus pe strămoşii lui Simeon în Babilon.

Kohl

Vopsea neagră pentru ochi, folosită atât de bărbaţi, cât şi de femei.

Lapislaznli

O piatră semiprețioasă, de un albastru-deschis.

Marea de Jos

Golful Persic

Harta Celor Şapte Insule

Uneori numită „harta babiloniană a lumii“ sau Mappa Mundi, această hartă arată toate oraşele Imperiului Babilonian cu un inel central înconjurat de Oceanul Pământesc. Între Oceanul Pământesc şi Oceanul Ceresc se află Cele Şapte Insule în care trăiesc siruşi, demoni, fantome etc. În afara Oceanului Ceresc se află stelele şi semnele zodiacului. Dincolo de acestea se află un loc în care soarele nu ajunge. Tiamat foloseşte această hartă pentru a deschide Poarta Pământească spre Borsippa şi Poarta Cerească spre un loc în care trăieşte siruşul şi unde creşte Copacul Vieţii.

Marduk

Cel mai important zeu al Babilonului. Siruşul este animalul său sacru.

Perşii

Locuitori ai regiunii care azi poartă denumirea de Iran, conduşi de regele Kyros, căruia grecii îi spuneau Cyrus cel Mare.

Râul Idiklat

Fluviul Tigru

Râul Purratu

Fluviul Eufrat

Cumpănă

O pârghie şi o găleată folosite pentru ridicarea apei de la sursă la un nivel mai înalt. Cumpenele sunt folosite şi astăzi în Irak.

Shamash
Zeul soarelui

Sin
Zeul lunii

Siruş
Animalul sacru al lui Marduk, uneori numit dragon. Este jumătate şarpe, jumătate leu şi are solzi roşii-aurii, trei coarne (două curbate, unul drept), limbă bifurcată, labele din faţă de leu, gheare de vultur la cele din spate şi o coadă lungă, solzoasă. Este veninos şi trăieşte în regiunea dintre Oceanul Pământesc şi cel Ceresc.

Saliva lui dă oamenilor puterea de a deschide porţile vrăjite de pe vârful ziguratelor. Dacă este lăsat afară în soare, siruşul năpârlește ca un şarpe, devenind mai puternic şi căpătând aripi.

Limba sumeriană
Limba moartă a Babilonului, deşi multe tăbliţe sumeriene există încă. Limba în care a fost scrisă ghicitoarea de pe pecetea prinţesei Amitis.

Tăbliţe
„Cărţi“ babiloniene. Acestea sunt făcute din lut şi au pe ele semne reliefate (astăzi cunoscute sub numele de scriere cuneiformă), făcute prin apăsarea unei tulpini de stuf ascuţită. Când lutul se usucă, scrierea rămâne imprimată. Uneori sunt pecetluite în învelitoare de lut cu o copie a textului scris pe dinafară.

Taşritu
A şaptea lună a anului babilonian – septembrie/octombrie.

Copacul Vieţii

O plantă magică care creşte dincolo de Oceanul Pământesc şi se presupune că îl face nemuritor pe cel care îi mănâncă frunzele.

Douăzeci de Careuri

Un popular joc babilonian de noroc şi îndemânare, jucat cu şapte piese negre şi şapte piese albe (şi un zar) pe o tablă specială cu douăzeci de careuri. Jocul Celor Douăzeci de Careuri poate fi jucat pe două niveluri de îndemânare, primul fiind o întrecere, al doilea implicând înscrierea de puncte. Doar copiii au capacitatea de a folosi cu succes Simbolul Ochiului. În această poveste, cei mai buni jucători se întrec pentru Ghirlanda Celor Douăzeci de Careuri în Babilon în fiecare an.

Ululu

A şasea lună a anului babilonian – august/septembrie.

Marea de Sus

Marea Mediterană

Zigurat

Un turn din cărămidă cu şapte niveluri, cu scări exterioare care duc spre vârf şi cu un altar la nivelul cel mai înalt. Fiecare nivel este vopsit în altă culoare, cele două niveluri din vârf fiind din argint, respectiv din aur. Ziguratul din Babilon poartă numele de Casa Raiului de pe Pământ. În altarul său se află o hartă magică numită Harta Celor Şapte Insule, care arată porţile vrăjite dintre oraşe şi dintre această lume şi cea viitoare. Porţile pot fi deschise doar de cineva care a fost „binecuvântat de Marduk“, adică lins de un siruş.

<u>PRINCIPALELE CLASE SOCIALE</u>

Nobili *(awilum)* care locuiesc în oraşul interior şi în palat.

Oameni obişnuiţi *(mushkenum)* care locuiesc şi muncesc în oraşul exterior şi la ţară.

Servitori/sclavi *(wardum)*

HARTA CELOR ŞAPTE INSULE
paznici înaripaţi
Insula 4
monştri
Insula 5
Insula 3
MAREA DE JOS
SIPPAR
NINIVE
AKKAD
ASIRIA
BABILON
BORSIPPA
ASHUR
DER
URUK
râul Puratttu
SUSA
SUMER
UR
spectre
demoni
Insula 6
Insula 2
dragoni (siruşi)
Zei
Insula 1
Insula 7
spirite
OCEANUL CERESC (Zodiac)
Ţinutul unde nu se vede Soarele